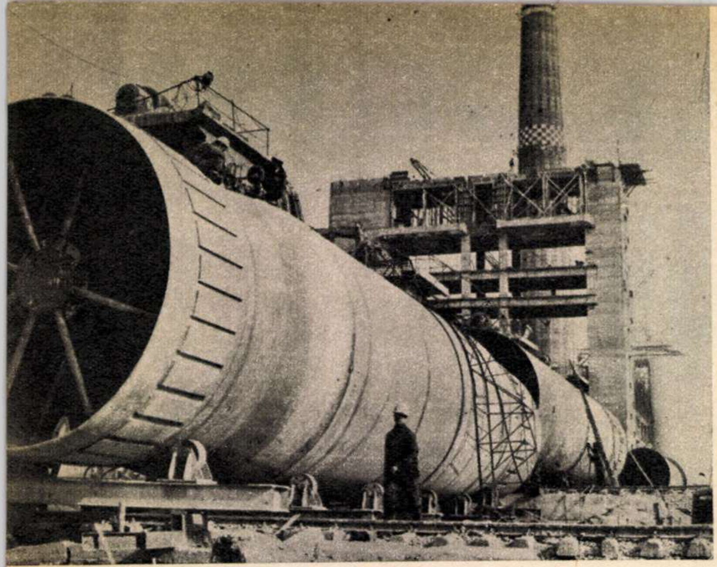

ȚARA ÎN SĂRBĂTOARE RAPORTEAZĂ

De la un capăt la altul al țării, știrile care ne parvin anunță pe zi ce trece mai multe și mai multe înalte fapte de biruință, iar odată cu acestea sporesc angajamentele luate în marea întrecere socialistă de a îndeplini actualul cincinal în patru ani și jumătate. Așa, de pildă, cu numai cîteva zile în urmă, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a adresat o telegramă de felicitare harnicului colectiv al Întreprinderii de mașini grele din București, pentru fabricarea turbinei de 330 MW — cel mai complex produs industrial fabricat pînă acum în țara noastră. Și iată, acum, o nouă premieră din cetățile de foc ale țării: oțelarii ne vestesc că au produs pînă în prezent mai mult de 110 000 tone de metal peste prevederile planului, iar aproape jumătate din această cantitate a fost realizată de siderurgiștii gălățeni.

Eforturi susținute și concentrate, străduințe neîntrerupte, gesturi eroice de muncă — toate sînt consacrate celui mai important obiectiv național în lumina căruia sărbătoarea lui August 23 ne apare și mai strălucitoare: îndeplinirea cincinalului în patru ani și jumătate; în acest scop, la întreprinderea de rulmenți din Bîrlad, lucrările de montaj, al utilajelor la o nouă capacitate de producție au început cu trei luni înainte de termen, avans care echivalează cu obținerea, încă în acest an, a unei producții suplimentare de 200 000 de bucăți de rulmenți. Și tot astfel, depășind prevederile la zi ale planului cu aproape 800 000 lei la producția globală, cu circa 900 000 lei la producția marfă și cu mai mult de 250 000 lei beneficiul planificat, harnicul colectiv al Fabricii de produse refractare din Dej a realizat pînă acum mai mult de două treimi din planul anual de producție, în timp ce Uzina metalurgică din Iași, care va sărbători în acest an un deceniu de activitate, a obținut peste prevederi o producție globală de peste 25 milioane lei. Un eveniment de seamă a fost, pe bună dreptate, marcat și printre constructorii de tractoare din Brașov cu prilejul punerii în funcțiune a primei linii automate de formare la turnătoria de fontă a întreprinderii: valoarea acestei lucrări se cifrează la nu mai puțin de 10 milioane lei. Iar minerii din Bazinul Dornelor au raportat îndeplinirea, în întrecerea socialistă desfășurată în cinstea zilei de 23 August, a tuturor sarcinilor de plan ce le revin pe primii patru ani ai actualului cincinal.

Vești bune sosesc și de pe ogoare, unde, odată încheiat secerișul de pe ultimele suprafețe cu grîu, eforturile lucrătorilor se îndreaptă spre executarea lucrărilor de eliberare a terenului, intensificarea arăturilor de vară, fertilizarea terenului, recoltarea legumelor și a altor produse de sezon. Din tipografii ne vin vești că în aceste zile se încheie editarea celui mai mare tiraj de cărți școlare din ultimii 25 de ani: 25 569 000 exemplare, cu peste 5 milioane de exemplare mai mult decît în anul precedent.

Iar șirul acestor bilanțuri sărbătorești acoperă toate localitățile, toate profesiile și toate vîrstele țării, alături de care pionierii României socialiste participă nemijlocit la uriașa concentrare de forțe și de energii, se pregătesc să muncească și să învețe cu pasiunea și devotamentul specifice lor spre a deveni fii de nădejde ai patriei, gata oricînd să-i sporească strălucirea și prestigiul ei milenar.

* AGENDĂ * FORUM '73

Reluînd transmisiunea noastră din numărul trecut, notăm în agenda *Forum '73:*

10 august. Are loc prima Tribună a Forumului, dezbateri în cadrul detașamentelor, cu tema: «Organizația pionierilor — centru activ de educare comunistă a pionierilor, de formare a caracterului și a celor mai nobile trăsături morale ale personalității: cinstea, modestia, demnitatea, curajul, mîndria patriotică, spiritul internaționalist, generozitatea și dăruirea pentru interesele poporului».

Se dezvelește placa festivă de la «Fîntîna prieteniei» — simbol al prieteniei și frăției dintre toți pionierii țării. De asemenea, are loc întîlnirea tovarășului Virgiliu Radulian cu utecișștii invitați la Forum, în care se precizează sarcini ce revin tinerilor în activitatea lor comună cu pionierii și întîlnirea cu academicianul Eugen Pora pe tema „Momente din expediția științifică pe nava «Viteaz».“

Pionierii participă la numeroase activități sportive: atletism, tir cu arcul, învățarea înotului și altele.

11 august. Detașamentele participă la drumeție în ospeție în diferite sate și comune ale județului Satu-Mare unde leagă strînse prietenii, fac rodnice schimburi de păreri, propuneri privind lucrările Forumului Național, activitatea lor pionierească.

12 august. Delegații la Forum fac o drumeție în ospeție în Țara Oașului. Vizitează muzeele «Țara Oașului» și cel al Școlii generale din Negrești-Oaș, Casa pionierilor. Se desfășoară programe artistice, se fac schimburi de adrese, de amintiri.

13 august. Are loc a doua Tribună a Forumului — dezbateri pe detașamente — cu tema: «Învățătura — prima îndatorire patriotică a pionierilor». În cadrul dezbaterilor se fac numeroase propuneri. Pioniera Nicoleta Vasilache, de la Școala generală nr. 9 din Bîrlad, propune ca în jurul „Fîntînii prieteniei“ să se amenajeze un parc al pionierilor.

Are loc o întîlnire cu academicianul Eugen Pora pe tema «Pionierii și natura», iar seara se prezintă o gală de filme pionierești.

14 august. Se vizitează comuna Livada: expoziția din școală, microferma școlară și stațiunea experimentală. Are loc întîlnirea dintre reprezentanți ai organelor locale, cetățeni și pionieri din Livada cu cei de la Forum.

Pionierii din localitățile Vama și Orașul Nou sînt oaspeții Forumului. De asemenea, sosesc în tabără și prietenii grănicerilor din județul Bihor, rămînînd aici două zile și participînd la activități.

Are loc întîlnirea comandamentului unității cu utecișștii, invitați la Forum.

Începe, la Școala generală din Livada, construcția mozaicului pe tema: unitate, frăție, prietenie. Pentru alegerea celui mai bun proiect se instituie un concurs în rîndurile pionierilor delegați.

15 august. Delegații la Forum sînt oaspeții pionierilor din municipiul Satu-Mare. Apoi, se întîlnesc cu reprezentanții presei pionierești, ai emisiunilor pentru copii și tineret de la radio și televiziune.

16 august. Întreaga activitate din tabără este organizată și condusă nemijlocit de către pionierii din comandamentul unității.

Adunarea generală a Forumului dezbate felul în care s-a îndeplinit, în întreaga țară, Chemarea primului Forum Național și prezintă propunerile cu care au fost învestite delegațiile de pionieri de către forumurile județene.

*

Pe adresa Forumului continuă să sosească numeroase mesaje, scrisori, telegrame din toate județele țării de la părinți, oameni ai muncii, precum și de la grupuri de pionieri români aflați în străinătate, prin care se fac propuneri de îmbogățire a activității pionierești și propuneri pentru alcătuirea programului Organizației în cinstea celei de-a XXV-a aniversări.

De asemenea, de la Forum, pionierii delegați expediază numeroase scrisori către comitetele județene de partid, către colegii lor, pionierii.

RADU CÎRNECI

Odă Partidului

Am tot cîntat şi muntele şi marea
— îmbrăţişarea lor în ţărm avid —
ci, iată-mă: îţi dărui azi cîntarea
cu ton de slavă, luminos Partid!
Tu, neînvinsul, munte eşti şi mare
şi neînchipuit în frumuseţi,
arzînd în inimi: miez şi depărtare
dăinuitor în vieţi şi peste vieţi.

Căci tu soseşti mereu de taină-adîncă
dinspre străbuni de spadă şi dureri,
eşti visul lor, izvorul viu din stîncă
şi mă întinereşti cu primăveri
şi mă înalţi: puternic prin puterea
acelor mulţi ce-n tine se-nfrăţesc
şi mă îmbogăţeşti: îmi eşti averea
tu, duh al meu, din duhul românesc,

în mine creşti, tu, ochiul de lumină,
vibrezi în sînge mari tării de cer,
îmi eşti în suflet proaspătă grădină
şi aură pe frunte: juvaer
purtîndu-te în lupta pentru bine
şi răul înfrîngîndu-l sub călcîi,
cuvîntul meu e vocea dinspre tine.
numele tău e numele-mi dîntîi.

Credinţa mea rămîi şi vei rămîne
— frumos în imnuri te împodobesc! —,
tu, demn stăpîn pe forţele stăpîne,
mai omenesc în tot ce-i omenesc,
tu vis mereu, mereu întruchipare,
înmiresmînd al cîntecelor grai,
ce mîndru sînt în marea ta splendoare,
tu, dor al meu, tu, gura mea de rai...

Hora

Lină, rotundă, frumoasă,
horă de cîmpuri cu ploi,
grav unduind şi duioasă,
dinspre străbuni către noi —

Zveltă şi pură rotire,
iarba sfinţind-o sub paşi,
mult jinduită-mplinire,
aură pentru urmaşi —

Horă de ape în brîie,
munţi legănîndu-se-n dor
şi sărutat de cîlcîie,
dulcele lut cîntător —

Horă de vulturi în soare,
horă de spice în vînt,
pururea nemuritoare,
hora acestui pămînt!

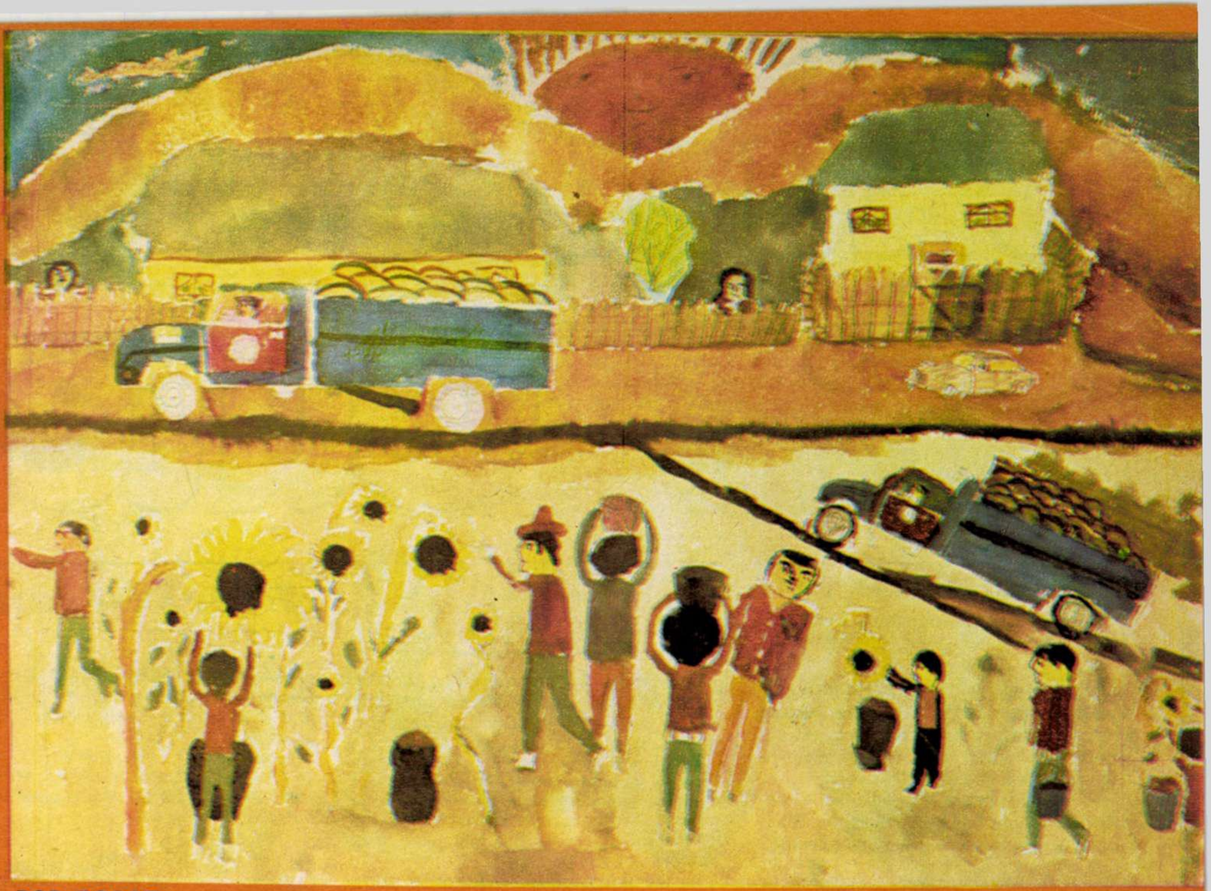

«ROD BOGAT»
Gheorghiţă Scarlat, clasa a VI-a,
Şcoala generală, nr. 1 — Buzău

COMORILE PATRIEI

Forum pionieresc sub soarele lui August

În lumea pionieriei, zilele premergătoare aniversării a 29 de ani de la insurecţia naţională antifascistă armată din august 1944, se însoţesc cu un eveniment ce polarizează atenţia tuturor celor două milioane de purtători ai cravatei roşii cu tricolor. Dacă ne-am deprins a numi **comori ale patriei** secularele vestigii ale luptei poporului român pentru neatîrnare, dreptate şi eliberare socială, dacă ne-am deprins a numi deopotrivă **comori ale patriei,** tezaurele apelor, ale solului şi ale subsolului românesc şi cu deosebire dacă ne-am deprins a numi **comori ale patriei** munca oamenilor şi minunatele, nesfîrşitele salbe ale ctitoriilor socialiste contemporane, ce altă metaforă vom găsi ca să definim, ca să exprimăm ceea ce pulsează mai de preţ şi mai făgăduitor azi, în milioane de copii, pe tot cuprinsul luminos al României?

Forumul Naţional de la Livada nu este numai un eveniment al pionieriei, este un tezaur de simţire şi crez al patriei. Un tezaur de simţire şi crez, de împliniri şi idealuri pionereşti cutezătoare pe care copilăria îl închină cu recunoştinţă nepieritoarei lumini a lui August.

Şi pentru că în Organizaţia pionierilor sînt infinite energii, şi pentru că în Organizaţia pionierilor există întotdeauna loc de mai bine, ne-am adunat aici, la Livada, la Forum, pentru a jalona o acţiune viitoare al cărui ţel suprem este formarea noastră ca oameni, ca fii devotaţi ai partidului nostru comunist, ai patriei tot mai înfloritoare.

Venim din comunele şi oraşele patriei cu dorinţa de a ne cunoaşte, de a lega prietenii, de a cimenta de la vîrstă fragedă solidaritatea frăţească, solidaritatea de ideal, frăţia niciodată umbrită a întregii noastre naţiuni.

Ne-am aflat la Livada, încă din primul moment, într-un adevărat laborator al activităţii pionereşti, unde au prins viaţă idei, iniţiative, ţeluri precise de viitor.

Şi dacă este adevărat că un asemenea moment — de bilanţ şi perspectivă anuală — nu a fost trăit pînă acum în Organizaţia pionierilor, nu vom uita totuşi că în urma noastră există experienţa a două decenii şi jumătate de pionierie românească şi că în întîmpinarea acestui jubileu fiecare dintre noi sîntem datori să ne aducem o cît mai frumoasă contribuţie.

Fiind un forum deschis, adică un loc unde s-au ascultat atît glasurile delegaţilor cît şi mesajele prietenilor de pe tot cuprinsul ţării, cel de-al II-lea Forum Naţional al Pionierilor şi-a înscris deja un bilanţ de fapte şi idei. Realizarea în practică, în fiecare detaşament şi unitate, a acestor idei va aduce o vigoare proaspătă întregii noastre activităţi.

«Toţi pionierii sînt fraţi buni» ne învaţă secretarul general al partidului nostru, iar îndemnurile sale de a fi cît mai harnici la învăţătură, de a ne pregăti temeinic pentru viaţă şi muncă trebuie să rodească bogat în activitatea fiecăruia dintre noi. Desfăşurat în acest august sărbătoresc, în acest august cînd poporul român dă o luptă plină de dăruire pentru realizarea ţelurilor asumate, Forumul nostru pionieresc este în acelaşi timp un îndemn de a ne trăi din plin copilăria, de a ne pregăti să preluăm cu hotărîre şi abnegaţie minunata ştafetă a cutezanţei pe care o poartă spre noi părinţii şi fraţii noştri mai mari, comuniştii şi uteciştii.

Prezentă ea însăşi în Forum, prin cei mai talentaţi colaboratori ai săi, distinşi cu deosebire în cadrul acţiunii «Semafor» şi la concursurile de creaţie, redacţia noastră primeşte, ca pe un mesaj preţios, observaţiile şi sugestiile ce i-au fost adresate cu acest prilej. Dorim să facem din revista noastră «Cutezătorii» o tribună vie a activităţii pionereşti, a universului vostru spiritual, în care se cristalizează de pe acum valori civice deosebite.

În acest august aniversar, forumul politic al celei mai tinere generaţii se înscrie ca un moment luminos în şiragul faptelor de seamă ale poporului nostru.

MIHAI NEGULESCU

FORUM '73

Subredacția

Sem
Cutezător

TRIBUNA FORUMULUI
În detașamentul 16

Pentru început, reprezentanții județelor Sibiu, Buzău și Piatra Neamț au vorbit despre schimburile de experiență organizate între unități de pionieri de la sat și oraș. Următoarea problemă a fost aceea a «Expedițiilor Cutezătorii». Reprezentanta județului Sibiu a adus în fața noastră un caz neobișnuit:

într-o unitate, pionierii vor să organizeze o expediție, dar tovarășii profesori refuză să acorde sprijinul cuvenit. Ce părere aveți? Credem că ar trebui sprijinite inițiativele pionierilor! Ultima temă a fost patronarea grădinițelor de către detașamentele și unitățile de pionieri. S-a propus ca această inițiativă să se extindă în toate școlile din țară pentru realizarea unei mai strînse prietenii între cei mici și pionieri.

CARMEN SZŐKE,
Vernești — Buzău

DIMINEAȚĂ SPORTIVĂ

Sub razele soarelui puternic, pionierii prezenți la cel de-al doilea Forum Național, organizați în detașamente, se deplasează spre aleea prieteniei.

Pe rînd, reprezentanții fiecărui detașament își dispută probele. Nu este, de fapt, numai un concurs între pionieri, ci o întrecere cu timpul, materializat în fracțiuni de secundă. E un concurs sportiv în toată puterea cuvîntului.

Începe alergarea de rezistență în cadrul probei de 1 500 m. Nu este o probă prea ușoară, dar își are favoritul ei, pionierul Alexandru Tîrtea din detașamentul 16.

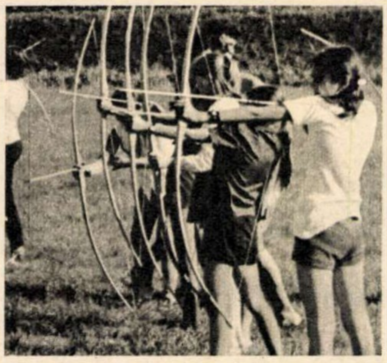

Să ne întoarcem privirile și spre pista de exerciții aplicative. Este cea mai dificilă probă a concursului. Gardul viu, bîrnele, tunelul, sînt piedici de care cutezătorii nu se tem totuși. Pe rînd, toate obstacolele sînt învinse. Unii cîștigă, alții pierd, dar nimeni nu se întristează pentru că nu a fost decît o prietenească întrecere sportivă, cîteva ore de destindere în care cîntecul și voia bună nu s-au lăsat deloc așteptate!

Flori în lemn

Există un sat în nordul țării: Crucișoru. Oamenii săi, simpli și harnici, au transformat — de-a lungul generațiilor — lemnul pădurilor în forme și obiecte surprinzătoare. Printre ei trăiește și lucrează meșterul cioplitor Mihai Bocicai. Florile sale de lemn m-au încîntat din primul moment.

Am privit cu uimire mîinile acestui om «obișnuit». Unde stătea oare secretul atîtor minuni din lemn?

În mintea încununată de laurii de argint ai celor șaizeci și patru de ierni trecute? În ochii aceia vioi, strălucind jucăuși din spatele ochelarilor? Sau în mîinile vînjoase, poate prea vînjoase ale meșterului din Crucișor? O taină sau o experiență de viață?... Brusc, întrebările își rup cursul, căci mîinile cioplitorului au început să lucreze. Mișcări precise — uneori ondulate, alteori scurte, repezi — modifică în continuare nervurile lemnului.

Unealta de metal, numită simplu «daltă», dezgolește florile de lemn ascunse în masivele stinghii de brad și fag. Cum oare au răsărit ele? Privesc grădina meșterului și înțeleg. Florile pămîntului, sădite în inima încă tînără a cioplitorului, au înflorit în lemnul pădurilor!

O poartă masivă împodobită cu minunate flori reprezintă granița dintre universul cioplitorului și cei dinafară. Este o graniță convențională căci meșterul are un suflet deschis, prietenos și oricine pășește în curtea sa este binevenit.

L-am vizitat cu un grup de pionieri delegați la cel de-al doilea Forum Național și am surprins o rază de lumină pe fața meșterului. Micii vizitatori îi aduceau aminte probabil de anii copilăriei cînd privea dalta ca pe o jucărie și se bucura pentru primele flori sădite în lemnul cules din pădure. Porțile, trainicele porți sînt pasiunea sa. Semnificația poate fi căutată în împrejurimile Crucișorului, unde siluetele depărtate ale munților formează o poartă naturală a vînturilor.

În Crucișor trăiește și creează un bătrîn cioplitor. Numele său, Mihai Bocicai, îl știu nu numai localnicii, dar și cei care vin de la zeci de kilometri să-l vadă lucrînd la porțile sale.

M-am despărțit de acest minunat artist popular cu sentimentul redescoperirii unei sensibilități umane, aici, în nordul muntos al țării.

Ion PETRESCU
Giurgiu

FÎNTÎNA PRIETENIEI

Nu, să nu credeți că este o fîntînă ca-n povești. Este o fîntînă aproape ca și toate celelalte pe care le găsim în fiecare zi, tocmai pentru că așa am dori să fie și prietenia, întîlnită la tot pasul.

Noi, pionierii, iubim prietenia și asta pentru că... ei bine, am să vă povestesc...

Noua fîntînă construită în cinstea celui de-al doilea Forum Național al pionierilor, în comuna Livada, a fost numită Fîntîna prieteniei pionierești.

Cu toții, mînă în mînă, am băut din apa acestei fîntîni. Și, minune! După ce am băut-o cu toții ne simțeam parcă și mai prieteni. Fîntîna, vîrsta, prietenia, pionieria, ne uneau.

Și așa, ca buni și apropiați prieteni, am mers cu toții la cofetăria din comună unde, de asemeni am găsit panglica inaugurală. Cu pași voioși am intrat primii și am fost serviți chiar cu prăjiturile din expoziție.

Acestea au fost dovezi în plus de grijă și atenție cu care am fost înconjurați noi, cei veniți în tabăra Forum '73.

VIORIC IANCU
Ploiești

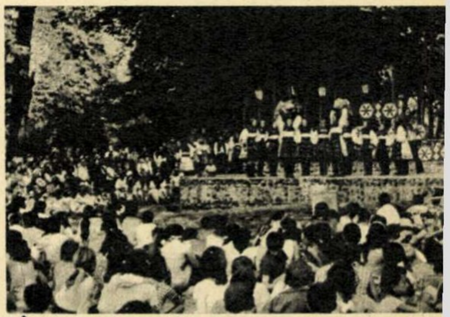

▲ Pe scena special amenajată, cele mai bune formații artistice din județul gazdă își prezintă programul.

Dialog muzical. ▲

La Fabrica de sticlă din Poiana Codrului copiii își încearcă puterile. ▲

Ședință de sumar pentru ediția de a doua zi a Semaforului. ▼

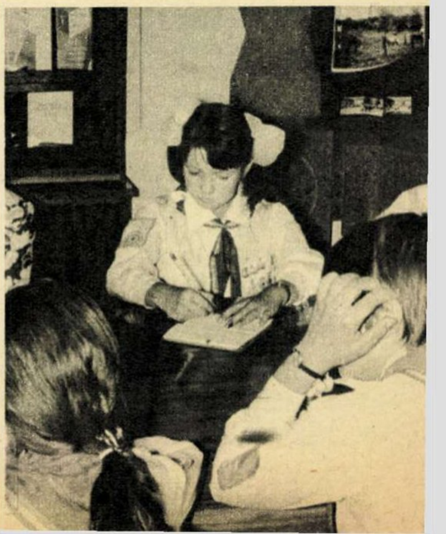

afor
ii TRANSMITE DE LA *Livada*

COLECTIVUL SUBREDACȚIEI
«SEMAFOR CUTEZĂTORII» —
REDACTOR-ȘEF:
ȘTEFAN TIȚĂ,
REDACTOR-ȘEF ADJUNCT:
LUMINIȚA CUCIUREANU,
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE:
ION PETRESCU,
REDACTORI:
GHEORGHE TRUȚĂ,
CORNELIA ICHIM,
JENICĂ VIZIREANU,
VIORICA IANCU,
SILVIA BUTA,
SORIN ILCA
CARMEN SZŐKE,
LILIANA ALEXA,
IULIAN PENESCU,
INGRID BEKER,
COLABORATORI:
TOȚI PARTICIPANȚII LA FORUM.

O ZI ÎN CARE PĂSĂRILE AU ÎNVĂȚAT SĂ CÎNTE

Am călătorit fără îndoială cu autobuzul veseliei, căci roțile se învîrteau mai repede, iar nenea șoferul ne zîmbea la toți prietenos întrebîndu-ne de unde sîntem. Și ne-am oprit doar atunci cînd am ajuns la Vetiș, cînd am fost acoperiți de flori, de cravate și de glasuri voioase.

Simțeam, aveam în noi sentimentul senzaționalului inedit, știam că ne așteaptă lucruri mari și că nu ne vor fi dezmințite așteptările, toate acestea mai ales în clipa în care, în timp ce pioniera Labonțiu Ileana — locțiitor al comandantei de unitate — rostea urări de bun venit, drapelul pionieresc urca fluturînd pe catargul din curtea școlii.

Merele dăduseră în pîrg în microcooperativa condusă de Molnar Paul, păstăile erau mai mari și morcovii mai roșii, crescuți pe un sol sărac în substanțe nutritive și toate acestea se aflau în expoziția realizărilor alături de motive naționale, de desene, ierbare, insectare...

Aș fi vrut să scriu despre Someș, despre Someșul blînd în care copiii au învățat să se scalde și să-și construiască bazine de înot de la tovarășul Antoniu Biră, activist al Consiliului județean pentru probleme sportive. Someșul e cuminte acum, pe malul lui copiii joacă fotbal și învață să tragă cu arcul. S-au întrecut pionierește, localnici și oaspeți, pe pista aplicativă, iar învingătorul s-a dovedit a fi în același timp și cel mai mic concurent: Ilca Sorin, din detașamentul 5 al taberei Forum.

Și, din nou, replici:

— Îți place?

— Da, desigur.

Iar puțin mai tîrziu, o fată rostește malițios, condamnîndu-l pe unul din eroii zilei:

— Sucă, dă-mi un măr!

Codițe și fundițe, ochi cuminți și fețe zîmbitoare s-au întrunit copilărește la club în jurul unei cărți cu eroii fabulelor, găsind în scurt timp un limbaj comun.

La masa rotundă s-a desfășurat un rodnic schimb de experiență cu pionierii comunei. S-au transmis mesaje prietenești și am recunoscut vocea Roxanei Coconoiu din Arad, a lui Laurențiu Popescu din Oltenița, a lui Sorin Ilca din Hunedoara, a pionierei Viorica Sabău din Vetiș, din partea gazdelor și a multor altor copii dornici de prietenie, de schimburi de impresii.

Există momente emoționante cînd cuvintele nu pot spune totul.

Și s-a făcut tăcere, o tăcere plină de semnificații.

La anul vom participa la un alt Forum, vom scrie alt jurnal, la anul vom fi mai mari, la anul...

Dar nu vom uita niciodată pîinea și apa de la Vetiș. Nu vom uita mai ales că într-o zi însorită de vară, păsările au învățat zborul cîntînd împreună cu noi marșul taberei.

ȘTEFAN TIȚĂ,
Cîmpulung-Moldovenesc

LIVADA -- PLANETA PRIETENIEI PIONIEREȘTI

Ați auzit de planetele Marte, Jupiter, Saturn? Desigur că da! Dar de planeta Livada? Nu?!? Ei bine, despre planeta Livada nu veți putea afla nimic, răsfoind paginile manualului de astronomie. Noi sîntem cei care merităm titlul de descoperitori, de primi cosmonauți coborîți aici, în lumea albastră a copilăriei.

Am trecut dealuri și munți, păduri și izvoare, și-am rămas aici, locuitori pașnici și veseli ai acestei planete. Mai întîi să ne rotim ochii în jur și să ascultăm glasul copacilor, și să auzim șoaptele apelor, și să cîntăm pentru cornul lunii, oglindit noaptea în ciutura fîntînilor. Să cîntăm pentru că aici răsare mai luminos soarele, și pentru că avem inimile ușoare, muiate în roua albastrelor dimineți. Respectăm vîrsta vechilor planete, tăcerile lor adînci, dar haideți să fim mîndri pentru că planeta aceasta e a noastră, numai a noastră.

Într-una din aceste prime zile de conviețuire pe planetă, am coborît în mijlocul albastrelor unde ale noului bazin de înot. Mai tîrziu, am văzut că merele de pe planetă sînt dulci și de aceea concursul de mîncat mere a fost foarte plăcut. Că solul planetei este bogat aveam să ne convingem la inaugurarea minei de la Turț, setoasă de adîncimi și tăceri.

Spre seară, am văzut cum a irumpt spre cer focul roșu al setei de cunoaștere, l-am privit cum își înalță jerbele spre cer, era frumos, iar ochii noștri împrumutaseră ceva din prometeicele flăcări. Toate astea s-au petrecut pe planeta noastră, planeta prieteniei, pe care acum credeți că o cunoașteți bine, chiar foarte bine, deși nu ați întîlnit-o niciodată în paginile manualului de astronomie.

CORNELIA ICHIM, Tg. Neamț

ZÎMBET DE DIMINEAȚĂ

Dimineață... Tare frumos e dimineața!... Soarele care abia răsare, ... roua ce sclipește pe iarbă..., aer plăcut, tocmai bun să-ți umfli plămînii cu el... Poetic!... Nu?...

Da, dar mai e și trompeta, acest nesuferit instrument, care nu acceptă cu nici un preț să întîrzii măcar un minut. Cine a mai inventat și trompeta asta? Măcar să fi sunat la ora opt și jumătate sau, de ce nu, la... 9! În fine... scăpăm și de trompetă și coborîm la înviorare pe jumătate adormiți așa încît pe scară, la îngrămădeală, nu ne mai surprind dialoguri de felul:

— Cornele!

— Pardon... sînt Sandu!

Înviorarea o facem cu plăcere... zece minute... și dacă mai ai norocul să nimerești în spatele unui coleg mai solid totul merge de minune... Unii se înviorează însă abia la micul dejun cînd văd că li se servește o felie mare de pîine cu unt.

Cu micul dejun rezolvi într-o jumătate de oră. Ai putea face același lucru și în douăzeci de minute dacă te-ai gîndi la colegii care așteaptă în urma ta...

Hai mai repede!!...

GHEORGHE TRUȚĂ, Călui — Olt

CLIPE DE NEUITAT

Seara, toți pionierii s-au întîlnit cu academicianul Eugen Pora.

Primit într-o rafală de aplauze, tovarășul academician a început frumoasa dumnealui expunere, privind călătoria oceanografică, cu aceste cuvinte:

— Aș vrea să vă povestesc despre viața unui copil care era așa cum sînteți voi. El a visat să călătorească, să cunoască lumea, a învățat și a ajuns așa cum îl vedeți astăzi. Prin munca lui a participat la o expediție oceanografică...

Cu ajutorul diapozitivelor și a informațiilor date de academicianul Eugen Pora am făcut un tur al orașelor porturi în care au debarcat în cursul celor 5 luni, membrii expediției de pe vasul «Viteaz».

Povestindu-ne despre obiceiuri din viața popoarelor, tovarășul academician ne-a vorbit și despre o minunată capodoperă, cel mai mare basorelief din India, cu înălțimea de 30 metri și lungimea de 8 metri.

Și ce păcat, că la sfîrșitul expunerii ropotul de aplauze a rupt vraja de care fusesem cuprins!

CRISTIAN ȚANDĂRĂ
Drobeta—Turnu Severin

PREZENȚE PIONIEREȘTI

Cristian... Cristi...

Așa-i zic toți pionierii din detașament — e comandantul detașamentului nr. 1, detașamentul «Săgeata—Forum '73».

Un băiat inimos, plin de inițiative — prezentînd realizările — în lumina Chemării Forumului '72 — unității de la Școala generală nr. 4 din Drobeta-Turnu Severin, pe care o conduce, ne-a povestit multe despre activitățile de muncă patriotică.

Cristian Țandără, căci așa se numește comandantul detașamentului, este elev foarte bun la învățătură, absolvind clasa a VI-a cu media 9,90. Pe lîngă funcția de comandant de unitate este și locțiitor al președintelui Consiliului municipal al Organizației pionierilor. Știe multe jocuri, cîntece și este întotdeauna vesel, iar prezența lui la Forum s-a concretizat în interesante propuneri.

De aceea, detașamentul este convins că vor desfășura împreună o rodnică activitate în cadrul taberei pionierești — Forum '73.

SILVIA BUTA, Botoșani

Nemuritorul august

Stegar al victoriei comuniste
Zorii aniversării te-au găsit la post.
Îți amintești de acum trei decenii?
Flacăra războiului încă nu era stinsă
Și umbrele cereau adăpost.

Au venit apoi cincinale și jertfe,
Asupriții de ieri au devenit eroi,
Nicovalele redau muzica vieții,
Suflul nou, comunist,
Eram noi.

De atunci munca a devenit vie,
Țara întreagă un vultur în zbor.
Lansăm anual bilanțuri de slavă,
Pentru acel august de început
Pentru Partid și Popor.

Victoria comunismului se apropie
Cravata roșie de pionier mi-a fost ghid.
În curînd voi deveni utecist
În marea armată a comunismului
Alături de poporul ce cîntă:
Ceaușescu—Partid.

IULIAN PENESCU
Tîrgoviște

Țara Oașului își primește oaspeții cu pîine și sare.

UN EPISOD DIN LUPTELE DE PE AEROPORTUL OTOPENI

JERTFA SOLDATULUI CRĂCIUN

Evocare de **MARCEL OLTEANU**, general-maior veteran, comandant al Regimentului de gardă călare în august 1944

Intenția fasciștilor era clară: să pătrundă cu orice sacrificiu în București.

Ei ocupau, chiar la porțile Capitalei, satul Băneasa, aeroportul și pădurea din apropiere, iar mai spre nord, comuna și aerodromul Otopeni. Totodată, concentraseră în pădurea Tunari multe trupe și materiale de război, care puteau fi folosite, deopotrivă de bine, în sprijinul celor două zone.

Conform planului inițial al insurecției, întocmit de conducerea P.C.R., Marele Stat-Major se hotărî să treacă neîntîrziat la ofensivă, pentru a încercui și nimici trupele inamice, care continuau să amenințe Bucureștiul.

Ofensiva a fost declanșată în seara zilei de 23 august, printr-o acțiune rapidă și energică dinspre Mogoșoaia. Interceptarea autostrăzii Ploiești-București era primul obiectiv.

Acțiunea s-a desfășurat cu multă vigoare, și-n cursul ei s-au dat lupte sîngeroase, care au culminat cu o încăierare corp la corp.

Către miezul nopții, ai noștri îi scoaseră pe fasciști din Sărdăreanca, un cătun situat în partea de sud a Otopenilor. Interceptarea autostrăzii răpea fasciștilor putința de a-și alimenta bătălia din preajma Capitalei.

Însă dușmanul nu fusese încă distrus și trupele noastre trebuiau să continue lupta în zilele următoare, pînă la lichidarea completă a hitleriștilor din Otopeni și de pe aeroport.

Operațiunea nu era deloc ușoară și comporta o pregătire amănunțită.

Îmi amintesc zorile acelei zile de vară. Era cald și liniște. Curînd, aburii dimineții se risipiră, lăsînd iarba umezită cu mii și mii de boabe de rouă argintii.

Odată cu răsăritul soarelui, se iviră în preajma aerodromului și primele elemente ale detașamentului nostru.

Inamicul reacționă numaidecît, declanșînd un foc vijelios, de o amploare neobișnuită.

Aproape întreaga apărare hitleristă acționa intens, și-n vacarmul exploziilor, în pîrîitul rafalelor de mitraliere și trăsnetul brandurilor, se auzi și artileria noastră, care stătuse pînă aci liniștită, ferindu-se să se descopere și să atragă atenția dușmanului asupra operațiunilor în curs de desfășurare.

Cînd grosul detașamentului se angajă, lupta luă aspectul unei bătălii sîngeroase.

La un moment dat, focul pornit din două cazemate de beton opri înaintarea companiei a 2-a, din flancul dispozitivului de luptă. Întregul atac era țintuit pe loc. Toate unitățile treceau prin clipe grele, de care dușmanul se folosea pentru a arunca în luptă o nouă avalanșă de foc ucigător.

Artileria noastră reuși să distrugă o cazemată; dar cealaltă, bine plasată pe un povîrniș ce o ferea de tirul artileriei, continua să țină sub un foc nimicitor compania a 2-a, care nu mai putea înainta.

Orice pierdere de timp periclita acțiunea întregului detașament, dar nici sacrificiul inutil al unei companii nu era indicat.

Comandantul sta în cumpăna unei grele hotărîri, cînd se pomeni în față cu soldatul Ion Crăciun, un om mărunt și îndesat, cu ochi negri, expresivi.

— Ce-i cu tine, Ioane? îl întîmpină cu simpatie căpitanul, care-l prețuia ca pe cel mai destoinic ostaș și om de nădejde din companie.

— Ce să fie, domnule căpitan? N-o să stăm aci cît îi lumea...

— Ei, și ce vrei tu să faci?

— Oi face eu ce-oi face, să scăpăm o dată de cazemata aia blestemată! răbufni Crăciun, cu firea-i hotărîtă de gorjan, în care clocotea sîngele iute al pandurilor lui Tudor.

— Socoteala asta nu e rea, răspunse căpitanul. Să strîngem o grupă de voluntari care...

— Ba merg numai eu, îi curmă vorba soldatul; de ce să moară atîția oameni, cînd treaba asta o pot face singur?

Căpitanul, care-l cunoștea bine pe Ion, știa că nu-l poți scoate ușor dintr-ale lui, și încuviință ca acesta să se ducă singur, susținut bineînțeles de plutonul 3, din care făcea parte.

Hotărît să ducă la bun sfîrșit acțiunea, soldatul Crăciun își pregăti un mănunchi de grenade, iar ca armă nu luă la el decît baioneta, ascuțită ca briciul, pe care la nevoie știa s-o mînuiască cu iuțeală și măiestrie. Făcu un semn cu mîna spre ceilalți soldați și o porni tiptil, de-a lungul unei viroage, care-l scoase aproape de obiectivul inamic.

Oamenii urmăreau, cu răsuflarea tăiată, cum soldatul se tîra, apropiindu-se din ce în ce mai mult de cazemată.

Abia cînd mai erau cîțiva pași pînă la ambrazură, nemții îl descoperiră și îndreptară asupra lui snopii gloanțelor de mitralieră. Ion făcu un salt și intră în unghiul mort, care-l ferea de focul dușmanului. Se opri să răsufle, își pregăti legătura cu grenade și, din alt salt fu la fereastra cazematei, prin care azvîrli la iuțeală «ploconul» dătător de moarte.

În clipa următoare se auzi o detunătură înfiorătoare, și pămîntul din jur se cutremură odată cu întreaga cazemată, din crăpăturile căreia se înălțau spre cer limbi roșietice de flăcări, însoțite de un fum gros și negru. Explodase muniția adăpostită în interiorul cazematei.

Crăciun nu mai avu timp să se îndepărteze. Suflul exploziei îl lovise mortal. Dar și cazemata afurisită, cu ocupanții ei cu tot, amuți pentru totdeauna.

Atacul fu reluat. În mai puțin de două ore, ultimele rezistențe naziste de pe aerodrom fură spulberate. Și asta însemna de fapt lichidarea completă a forțelor dușmane din zona Otopeni.

De-acum, detașamentul, eliberat de alte sarcini, se putea rabata spre sud, pentru a lovi în spate pe hitleriștii retranșați în pădurea Băneasa.

15

Cartuş revine gîfîind:

— Nu-i nimeni la moară.

— Eşti sigur că Ordea nu-i acolo?

— Sindbad a mirosit ce-a mirosit, s-a împins în uşă şi uşa s-a deschis.

— Deci, nu-i nimeni acasă. În regulă, Cartuş.

Ce era în regulă, nimeni n-avea habar. Dar asta nu mai prezenta absolut nici o importanţă.

Stăteau pe burtă, lipiţi de crengile unei sălcii stufoase prăvălite, dar nu ucise. Cine ştie ce furtună violentă doborîse copacul! Ori vreo dihanie de porc, neînduplecată pînă n-a văzut-o culcată la pămînt. Salcia însă s-a plecat, dar n-a cedat. Vene adînci au rămas înfipte adînc în malul galben, continuînd să adune hrana pentru copacul în suferinţă. Salcia îi acoperea acum, echipajul privea nestingherit la ceea ce se petrecea lîngă albia Dunării, fără să fie observat.

— Priviţi acolo, sub mal, îi îndemnă şoptit Nucu.

Omul cu ochelarii fumurii şi încă alţi doi. Unul dintre dînşii — căpetenia cu ochi albaştri. În afară de Omul cu ochelari, toţi au puşti.

— Ete-te-te!...

— Ce te miri aşa, Papagale?

— Amirale, nu-mi prea place misterul ăsta.

— Zău?

— Pe grota în care am ascuns comoara de pe vasul cu opt catarge.

Sub mal, în jurul Omului cu ochelarii fumurii ceilalţi doi ascultă ordinele acestuia. Apa lipăie pe nisipul plajei înguste pînă la picioarele lor. Pare un vînt de iarnă ce netezeşte şi răsnetezeşte cîmpul alb, strălucitor pînă la durere.

— A înţeles fiecare ce are de făcut?

— Crezi că în noaptea asta?...

— Aştept cu nerăbdare o veste.

— Ai auzit bubuiturile dinspre baltă?

— Acum aproape o oră.

— Să se fi întîmplat ceva?

Omul cu ochelarii fumurii tace ce tace, apoi:

— Bătrînul se va ţine de cuvînt.

Iar plesneşte o bubuitură peste oraş. Ascuţit, fără prea multă vlagă.

— Găsiţi-vă fiecare cîte o ascunzătoare, mai zice Omul cu ochelari Şi atenţie la ce se întîmplă pe Dunăre La ponton este cineva?

— Este, răspunde căpetenia cu ochi albaştri.

— Vezi, Nucule?

— Ce, Cartuş?

— Numai ăla cu ochelari n-are puşcă. De ce oare?

— Eu ştiu? Poate nu-l ajută vederea.

— Ce păzesc oare aici?

— Poate moara?

— Nu-i nimeni la moară. Las' că nu mă duci tu pe mine.

Ca din pămînt acolo, jos, vine şi un al patrulea. Îmbrăcat tot în uniforma aceea. Cu puşca sub braţ. Raportează scurt. Omului cu ochelari, se-nţelege:

— Minează la şantierul naval.

— Cine ţi-a transmis vestea?

— Cineva, de pe malul celălalt. Cu fanioanele.

— Ei drăcie...

— Nici o veste de la nenea Giuşcă?

— Nici...

— Mergem! porunceşte scurt amiralul...

Omul cu ochelarii fumurii bocăne fără încetare la barca lui cît o şalupă. Are un caier de cîlţi agăţat la prova. Un morman de unsoare gălbuie, ca mierea, se odihneşte la pupa, lîngă o bucată de hîrtie groasă ruptă dintr-un sac de ciment, desigur; cînd îi vede, îi ia la rost:

— Ce-i cu voi aici?

— Ia, la scăldat, o întoarce Ţipirig.

Nelson şi piraţii, într-o vară.

Roman foileton de Ilie Tănăsache

Omul cu ochelarii fumurii lasă lucrul, îi priveşte. Apoi, ia o mînă de cîlţi, nişte unsoare şi meştereşte nu ştiu ce pe fundul bărcii.

— Hai, mergeţi pe la casele voastre!

Mutra lunganului s-a lungit cît un imens semn al mirării.

— Păi, noi!...

— E seară. e tîrziu. Şi apoi...

— Azi dimineaţă tot aşa ne-a gonit cineva. Zicea că-i prea dimineaţă pentru noi pe aici.

— Avea o banderolă tricoloră la braţ, adăugă Cartuş.

— Şi o puşcă, zice Nelson.

— Şi haine aşa... ca de pădurar, mai spuse nu ştiu care dintre băieţi.

Omul cu ochelari fumurii îi priveşte pe rînd. Parcă ar zîmbi, parcă nu. Discul uriaş al soarelui atinge acum faţa apei. Sindbad s-a urcat în barcă, şi-a vîrît nasul în unsoare, nu i-a plăcut, iar nasul e galben-roşcat acum.

— Nene, şopteşte Nelson către Omul cu ochelari fumurii.

— Ce-i, băiete?

— Mă laşi în barcă să văd cum repari?

Omul bocăne, bate zdravăn cu ciocanul.

— Vino!

Nelson n-aşteaptă să i se zică de două ori. Ceilalţi rămîn pe mal, aşteaptă.

— Nene! Vin din baltă.

— Şi nu v-aţi săturat acolo de scăldat?

— Acolo era nenea Giuşcă.

Omul lasă ciocanul din mînă.

— Ce-ai spus?

— Mi-a zis: mergi în dreptul morii lui Ordea. E acolo un om... Cu ochelari fumurii... Repară o barcă... Îi spui că...

— Zi-i băiete!

— Omul pe care-l ştiţi, a pierit!

— Fane? murmură Omul cu ochelari fără să-şi dea seama.

Omul cu ochelari fumurii îşi şterge sudoarea de pe frunte. Gestul e brusc şi ochelarii se mişcă un pic din locul lor. Amiralul vede cum tremură pleoapele. Poate de lumina roşie a soarelui.

— Drumul a fost deschis însă. Doar noi am mînat porcii în barajele de mine.

— Voi?!...

— Ne-am jucat. Nenea Giuşcă însă mi-a zis să spun că fasciştii au luat prada într-o navă ce a pornit încoace. Nenea Giuşcă zicea s-o aşteptaţi aici.

— Urcă deci încoace.

— Greu. Noi am tăiat pe de-a dreptul. L-au împuşcat şi pe Moţat.

Undeva, în inima oraşului fluieră un tren. Sau poate o fi în bazin la silozuri.

— Cum a murit Fane? Ori nu ştii?

— Ba da. Cîinii s-au luat după băiatul de acolo... E băiatul lui.

— Şi?

— Fane a sărit să-l salveze. I-a abătut spre el.

— L-au sfîşiat?

— Nu. Au tras de pe grind. L-au împuşcat... A căzut în apă şi n-a mai ieşit la suprafaţă...

Un semnal scurt, şi se iveşte ca din pămînt căpetenia cu ochii albaştri. Omul cu ochelarii fumurii sare pe mal în întîmpinare. Din barcă, amiralul prinde frînturi din discuţie.

— Cum, el ţi-a adus?...

— Cel din barcă...

— Deci, drumul e deschis...

— Nu ne mai foloseşte acest drum.

— Un om să fie la cotitură.

— Este. Cum acţionăm?

— Un semnal luminos pentru vasele româneşti ce urcă.

— Am înţeles. Un semnal luminos.

— Trei pentru cel hitlerist.

— În regulă. Transmit ordinele.

— Acţionaţi cu grijă. Cu maximum de grijă...

Căpetenia cu ochii albaştri pleacă

Căpetenia cu ochii albaştri vine din nou la Omul cu ochelari fumurii:

— Ce-i? e întrebat scurt.

— Dacă nu urcă pînă aici?...

— N-au de ales...

— Totuşi... Poate ai nevoie...

— Am destule ajutoare... Succes...

Căpetenia cu ochi albaştri pleacă.

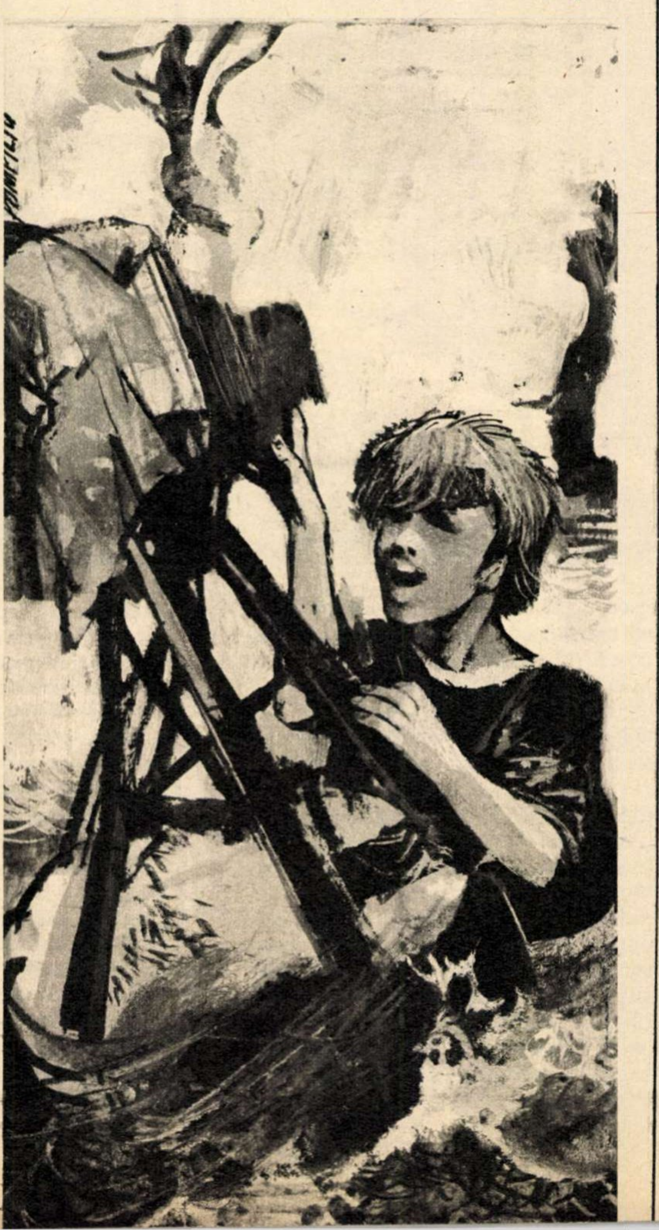

Omul cu ochelari fumurii vine în barcă tocmai cînd amiralul începe să ţipe cu gura pînă la urechi:

— Haide Nucu! Haide Nucu!

Cocoţat în locul lui Ţipirig pe geamandura-far, Papagalul striga şi el în replică:

— Ţipirig! Ţipirig!

Pe mal şi în apă, e o hărmălaie atît de mare, încît, desigur, pînă şi racii s-au ascuns în cotloanele lor din adînc, lăsîndu-şi afară, în şuvoiul rece de dedesubt, doar mustăţile roşii să audă zgomotele de sus. Moara lui Ordea macină nepăsătoare vînt, cu aripile încremenite.

E o clipă pustie. dincolo, pe malul înalt. Poate, un pustiu înşelător ca şi vîrtejul de adineauri, care se ridicase uriaş, pînă la cer, o trombă groasă şi neagră de praf, urmînd cotiturile drumului şi, deodată, la poalele Măcinului se desfăcu într-un nor de praf, apoi se risipi în nimic, de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

— Nucu!

— Ţipirig!

Ţipirig, văzînd că nu mai are sorţi de victorie, se lăsă la fund şi atinse malul în aceeaşi secundă cu Nucu.

— Bravo Ţipirig! urlă Papagalul şi huştiuliuc! de pe geamandura-far în apa repede.

— Bravo Nucule, replică şi amiralul.

Disputa, odată ajunsă la acest punct, se pare că nu mai avea sorţi s-o scoată nimeni la liman fără cîteva ghionturi. Asta dacă Omul cu ochelarii fumurii n-ar fi intervenit:

— Ceva... parcă totuşi n-a fost în regulă...

— Ce? sare Ţipirig ca ars.

Stau faţă în faţă ca doi cocoşi. Abia aşteaptă să înceapă păruiala. Din apă răsare lîngă dînşii şi Papagalul. Gîfîie de zbenguială, cască urît gura cît o şură, parcă ar fi un somotei de un an prins în plasă şi orbit de lumina zilei, speriat de aerul tare al amiezii.

— Vă mai întoarceţi odată? hotărăşte Omul cu ochelarii fumurii.

— Îl dau gata cu o singură mînă.

— Care? Aia cu bătături?

— Ai să vezi amirale dacă nu mă ţin de cuvînt.

— Zici nas pe englezeşte dacă te lasă de căruţă?

Cartuş, care între timp îl scăpase pe Sindbad ce ţopăia de colo colo în barcă, dă să-l prindă într-un colţ şi zdup! cu capul de lemnul tare.

— Ce era jos, Cartuş? Ou sau mărar?

— Stele, rîde sclifositul. Galbene, roşii, verzi!...

— Lume, lume începe să ţipe Papagalul. Începe concursul secolului! Concursul secolului. lume, lume! Se întrec: Nucu, supercampionul băltoacelor de apă de ploaie şi Înălţimea Sa, Ţipirig, antrenat în nopţile cu lună plină pe valurile Pacificului, printre rechinii secolului!...

Cartuş se dă pe lîngă amiral şi îi şopteşte:

— Ştii ce-am văzut adineauri cînd am căzut?

— Ei?

— Un automat.

— Nu mai zi!...

— Şi nişte grenade.

— Ete-te-te!...

— Şi o grămadă de banderole tricolore. Cum aveau ceilalţi trei care au plecat...

— Mda...

— Ce să fie, amirale?

Lunganul îl priveşte fix în ochi, să-l hipnotizeze.

Un gînd luminează obrazul Omului cu ochelarii fumurii. Se uită în sus, spre mal. Pescăruşii au părăsit de mult umbra sălciilor ori zbenguiala bălţii şi au venit aici, cu ţipătul lor. În josul fluviului, departe, în înserarea ce se lasă — soarele s-a înecat deja pe jumătate în apă, încît seamănă numai bine cu o tavă înroşită de foc, rotundă — se vede un punct mişcător, un fum negru, subţire.

Să fie vasul hitlerist?

Tot ce se poate. Oricît de greu ar urca el, pînă la urmă tot ajunge aici.

— Uitaţi care e regula jocului, băieţi. Vedeţi hîrtia asta? Uitaţi ce fac cu ea. O rup. Patru bucăţi le pun aici, în partea dreaptă, la pupa. Patru dincoace, în partea stîngă, ajungeţi la ele din apă. Cînd bat o dată cu ciocanul în barcă, luaţi fiecare din grămăjoara voastră cîte o hîrtie, înotaţi pînă la geamandura-far, o lipiţi şi...

— Poftiiiim? rămîne perplex Ţipirig.

— Apoi, vă întoarceţi. Luaţi altă hîrtie. Sînt patru în fiece grămăjoară? Sînt. Cîte patru curse de fiecare deci. Cine termină de lipit repede, acela cîştigă cursa.

Papagalul întrebă şi el de parcă acum a picat aici, sub mal, de undeva, dintr-un plop înalt, ori de pe un vapor plin cu maimuţe tropicale.

Dar întrebă degeaba.

Dreptunghiurile de hîrtie sînt lipite. Ţipirig şi cu Nucu cîştigă cursa. Farul e mort.

— Hei, murmură încet spre Nelson, stăpînul bărcii, acum să-i văd pe alde Friţi!

Geamandura-far? Un punct negru de neobservat, în apa-păcură din umbra malului. Un punct răsucit de şuvoaiele din adîncuri ce se învolburează şi fierb peste vaporul ucis, desigur, jumătate îngropat în nisip acum, cu somni monştri ce lenevesc prin cabine.

— Mulţumesc băieţi, le zice Omul cu ochelarii fumurii. V-aţi jucat frumos.

Cartuş se ridică:

— Eu am plecat.

Sindbad doarme dus în braţele lui.

— Şi eu, îl urmează Nucu, căscînd.

Papagalul şi Nelson dau şi ei semne de nerăbdare.

— Aveţi barcă?

— Nu, dar o luăm pe cea de la moară. Trec Dunărea cu toţii.

În josul Dunării, dincolo de port, urcă, pe cerul numai stele, o rachetă. Albastră, ca un foc de sărbătoare. Stăruie în înalt cîteva secunde, apoi piere în oceanul albastru de sus.

Pe cheiul de piatră văd cu toţii, din faţă, luminile puternice ale navei hitleriste.

— Mamă, mamă ce faruri are! se miră Cartuş.

Sindbad se trezeşte în văpaia aceea de lumină şi începe să latre ca un bezmetic. Albia Dunării ţipă de ecouri.

În malul lăsat în urmă, luminile verzi ale navei hitleriste alunecă nepăsătoare pe faţa apei. Din cînd în cînd, faruri puternice mătură albia lată a fluviului.

— De data asta nu mai scapă, murmură stăpînul «Coastei de Azorică».

— Nu mai scapă, adăugă şoptit Nelson, zorindu-l pe Papagal.

Hai mă, leagă odată lanţul bărcii.

Du-du-du-du-du!... bat motoarele navei care urcă. urcă...

Du-du-du-du-du! răspund malurile, apa, sălciile, casele camuflate, mari ori pipernicite, tăcute, oraşul cuprins de somnul adînc.

Du-du-du-du!... răspund zidurile groase ale Palatului Navigaţiei.

Nelson, Papagalul, Cartuş, Nucu, Ţipirig, Sindbad se mistuie. Somnul din noaptea aceea le va fi tulburat de un vis teribil. Un vis cu o dună imensă de nisip. Răcoros. Cu o epavă nenorocită, umplută cu scoici, cu buşteni săturaţi de apă. Cu un clopot de bord, ruginit. Sunînd cu ecouri lungi, prelungi cale liberă pe fluviu.

(SFÎRŞIT)

SUPREMUL LEGĂMÎNT

LOCOTENENT-COLONEL
ADRIAN MIERLUŞCĂ

«In ceasul purpuriu al sărbătorii
'Ti-nchin şi eu, o, patrie, un gînd
Crescut înalt pe corzile viorii
In neclintitul ţării legămînt...»

Mă gîndeam la aceste versuri, întîlnite în revista Şcolii de ofiţeri activi «Nicolae Bălcescu». Şi, dincolo de stîngăcia lor, încercam să le descifrez sensul, în timp ce privirea trecea în revistă elevii acestei prestigioase instituţii militare care poartă numele marelui bărbat al revoluţiei paşoptiste. Se desfăşura, prin faţa ochilor mei, un exerciţiu de defilare. Unul dintre acelea în care se retuşează ultimele amănunte inestetice, pentru ca blocul din oţel viu să capete strălucirea perfecţiunii. Parcă tinereţea tuturor şcolilor şi liceelor militare — în registrele cărora au figurat cîndva un Valter Mărăcineanu, un Eremia Grigorescu, un Nicolae Dăscălescu, un Henri Coandă... — se pregătea, în ritmul marşului de fanfară, pentru trecerea maiestuoasă prin faţa tribunelor, sub ploaia de aur a celei de-a XXIX-a aniversări a insurecţiei naţionale antifasciste armate. Cu ochii gîndului îi şi vedeam pe viitorii ofiţeri tanchişti, marinari, radiolocatorişti, aviatori, rachetişti, grăniceri, gata să rostească cu glasul, cu inima, cu gîndul, cu întreaga lor fiinţă logodită cu oştirea, raportul către comandantul suprem.

— Ce ai dori să evidenţiezi în raportul tău, elev-plutonier Ion Dumitrana?

— Mulţumirea şi recunoştinţa pentru condiţiile optime create de partid, de statul nostru socialist, atenţia deosebită pe care personal tovarăşul Nicolae Ceauşescu o acordă formării şi instruirii ofiţerului României moderne.

— Dar tu, elev-sergent Petre Ionescu?

— Angajarea comunistă, înalta răspundere cu care îndeplinim cerinţele ordinului comandantului suprem de a obţine numai rezultate valoroase la toate categoriile de pregătire.

— Şi tu, elev-caporal Alexandru Petrescu?

— Perioada de stagiu din acest an care mi-a oferit pentru prima oară posibilitatea să mă aflu un timp în fruntea unui pluton de soldaţi să-mi verific o parte din aptitudinile de comandant formate în şcoală. Rezultatele obţinute îmi oferă argumente pentru acest raport pe care l-aş dori aievea.

— Şi elevul sergent-major Marin Iliuţă?

— Marşul de lungă durată la bordul Bricului-şcoală «Mircea». Acel marş de neuitat. Cu furtuni teribile şi oglinzi nesfîrşite de ape care îndeamnă la visare. Cu misiuni a căror executare ne-a săltat din adolescenţă în rîndul adevăraţilor bărbaţi ai mării. Cu orele de cart pe o asemenea navă-şcoală modernă cum numai visurile copilăriei ne-o puteau apropia.

— Elev-caporal Vladimir Serghie?

— Satisfacţia deosebită pe care am trăit-o în vacanţă văzînd la panoul de onoare al şcolii din comună — unde am comandat un detaşament de pionieri — fotografia mea lîngă drapelul desfăşurat al şcolii militare. Cinstea de a fi fotografiat lîngă drapel, simbolul onoarei şi gloriei ostăşeşti, îmi stimulează şi mai mult hotărîrea de a obţine la învăţămînt şi la celelalte discipline din şcoala militară numai rezultate foarte bune.

— Dar elevul Viorel Turcuman?

Chiar de l-ar prezenta aievea, raportul său s-ar cere rostit de-acolo din cabina avionului. Piloţii armatei noastre, o parte dintre cei mai buni, vor fi prezenţi la paradă, înscriindu-şi şi în văzduh insemnele măiestriei prin fulgerarea argintie a supersonicelor. Ce şi-ar dori mai mult un elev decît dimensiunea acelui prag al instruirii aeronautice care să-i permită selecţionarea pentru parada militară din august? Viorel Turcuman a trăit cu nespusă bucurie evenimentul ieşirii la simplă comandă pe avionul-şcoală. Încă de pe cînd era pionier, elev al Liceului militar «Ştefan cel Mare», visa clipa de neuitat a «esseiajului». Nu-şi putea concepe altfel viaţa decît în uniforma aviaţiei ca pilot militar. A trecut prin toate probele de «foc» cerute de admiterea în şcoala care poartă numele pionierului aeronauticii mondiale — Aurel Vlaicu. A parcurs perioada, prima perioadă a pregătirii teoretice, a antrenamentelor sistematice în sălile speciale, dotate cu cea mai modernă aparatură de simulare a zborului. Au urmat exerciţiile în dublă comandă cu instructorul şi... întîia decolare de unul singur.

«Oferiţi-ne dreptul de a zbura şi veţi vedea ce aripi ne vor creşte...» Îmi amintesc aceste cuvinte, rostite de Viorel Turcuman, la un prim contact cu şcoala militară, şi le asociez drumului spre cariera militară pe care-l străbat zburătorii, şi toţi elevii ai căror reprezentanţi vor deschide parada în ceasul solemn al marii sărbători.

Am vizitat, ca reporter, de-a lungul anilor, şcoli şi licee militare. Le-am văzut an de an, primenindu-şi promoţiile, îmbogăţindu-şi tradiţiile, modernizîndu-şi instituţiile, mijloacele şi metodele de predare a cunoştinţelor militare şi de pură specialitate. În repetate rînduri m-am aflat printre acei care au îmbrăcat frumoasa uniformă, hotărîţi să-şi împlinească destinul sub gloriosul drapel al oştirii române. Pe unii dintre foştii elevi, care au deschis cîndva parada militară din august, i-am întîlnit în poligoane automatizate, conducînd cu precizie focul bateriilor şi divizioanelor de artilerie. Sau pe timpul aplicaţiilor tactice în fruntea subunităţilor şi unităţilor, luînd decizii ce atestau înaltă competenţă şi realizînd apoi optimizarea acestor decizii cu virtuozitate, la nivelul energiilor umane şi materiale din subordine. Sau i-am întîlnit pe mare, comandînd navele moderne de luptă, dovedind în faţa echipajelor că sîrguinţa în studiu manifestată în şcoală constituie o temelie solidă a cunoştinţelor marinăreşti. Sau pe aerodroame şi-n punctele de comandă, în staţii şi laboratoare uzinale, în vecinătatea rampelor de lansare a rachetelor, în săli de învăţămînt programat, manifestînd pretutindeni dorinţa de a aplica în practică, cu cît mai bune rezultate, cunoştinţele dobîndite cîndva în şcoală. Pe epoleţii multora dintre ei, de-a lungul anilor, s-au adăugat stele, iar pe vestoane insemnele unor înalte distincţii. Angajamentele pe care şi le-au luat cîndva, ca pionieri, ca utecişti, ca membri de partid le-au încorporat în crezul lor de viaţă, le-au onorat prin fapte şi întreaga comportare...

Îi privesc acum pe cei ce vor deschide parada. În ceasul vîrstei lor cînd flăcările dăruirii curg printre brazii tăriei cu unde albastre. Trec prin vecinătatea mea în bloc compact, cu mişcări sincronizate, cu pasul sigur, cu frunţile scăldate în lumina evenimentului pe care-l aşteaptă. Printre ei, printre cei ce sudează un bloc de elevi, se află cei mai buni dintre cei mai buni pionieri şi utecişti din liceul militar «Dimitrie Cantemir».

Iată-l pe elevul plutonier-adjutant Alexandru Dragalina. Fiu de ofiţer, purtînd numele unui general erou al armatei române. Alexandru Dragalina cinsteşte, prin întreaga sa conduită, uniforma de «cantemirist». Fostul preşedinte al detaşamentului de pionieri din Şcoala generală nr. 7 — Constanţa — a încheiat anul trei de liceu militar cu media 9,68. În vecinătatea sa, cu rezultate de asemenea foarte bune la învăţătură, se află elevul plutonier Nicolae Fugulin. Şi el a condus un detaşament de pionieri în Şcoala generală din Podenii Noi — Prahova. Lîngă el, în acest bloc viu de «cantemerişti», elevul plutonier Ion Olariu, devenit pionier în Şcoala generală din Cornetul — Ilfov. Şi, în imediata sa vecinătate, elevul plutonier Vasile Jerlăianu. Meritele sale în activitatea pionierească, desfăşurată în fruntea detaşamentului la Măcin-Tulcea, i-au fost apreciate prin acordarea distincţiei de «Pionier de frunte». Rezultatele din liceul militar îl situează, de asemenea, la loc de frunte.

În blocul de paradă care reprezintă tinereţea Şcolii militare de ofiţeri activi «Nicolae Bălcescu», elevii fruntaşi Gheorghe Boghian, Viorel Diaconu, Dumitru Bălana se numără printre cei ce au trecut succesiv treptele maturităţii politice, de la pionier la utecist şi, în prezent, comunist. Vor trece prin faţa tribunei cu privirea îndreptată spre conducerea de partid şi de stat, spre tovarăşul Nicolae Ceauşescu, exprimîndu-şi, deopotrivă, *recunoştinţa* pentru minunatele condiţii create formării lor ca viitori comandanţi şi *hotărîrea* de a fi gata în orice moment să apere frontariile ţării, şi tihna constructivă, şi urcuşul spre culmile societăţii socialiste multilateral dezvoltate, şi copilăria senină a generaţiilor care vin după ei.

VACANȚELE CU IONIȚĂ

POVESTIRE DE
COSTACHE
ANTON

DESEN DE DUMITRU DOBRICĂ

Vara cînd venea Ioniță să-și petreacă vacanța cu mine, în casa noastră dispăreau toate obiceiurile. Nu mai exista o împărțire riguroasă a timpului cu ore de somn, ore de studiu, de plimbare, de joacă. Puteam să mă scol oricît de tîrziu, să rămîn în cameră sau să ies în curte, să plec în oraș fără s-o anunț pe mama, să hoinăresc pînă la prînz sau pînă seara și nimeni să nu mă întrebe unde am fost.

Numai orele de masă trebuiau respectate. Dar vărul meu era un uituc, nu ajungea niciodată la timp.

În jurul mesei din sufragerie nu ne strîngeam decît noi trei, adică Octav, mama și eu. Octav se uita la ceas și întreba mirat:

— Mai așteptăm pe careva?

Nu pronunța numele lui Ioniță niciodată. Mama spunea încet:

— Nu mai așteptăm pe nimeni.

Octav nu mai spunea un cuvînt cît dura masa. Apoi se ridica și pleca grăbit. La cîteva minute mă ridicam și eu. Cînd nu aveam curaj să mă ridic, mama spunea cu o voce neutră.

— Dacă ai terminat și vrei să te plimbi, poți să pleci, Tin. Eu mai rămîn.

Rămînea la masă, dreaptă și rigidă, pentru că în războiul mut pe care îl ducea cu vărul meu, existau două faze. Prima, cînd mama lăsa tacîmurile lui Ioniță pe masă, iar mîncarea îi era păstrată caldă sub două vase de argint, rotunde și înalte și strălucitoare ca turnurile unor minarete.

Ioniță intra ca un vîrtej și-aproape că nu o vedea pe mama. Se năpustea spre cele două vase, le ridica, își plimba nările cu lăcomie de la un fel de mîncare la altul și spunea bucuros:

— A! ciulama de ciuperci! Buuun! Varză cu carne! Buun!

Se așeza și începea să înfulece din amîndouă felurile odată. Mama stătea în capul mesei, mai dreaptă și mai rigidă ca pînă atunci, și îl privea fără să clipească și fără să spună un cuvînt. Ioniță o observa tîrziu cînd farfuriile din fața lui erau goale. Spunea cu un fel de oboseală sau cu lene:

— Săru' mîna, tanti. Cînd ai intrat?

Nu era mirare în glasul lui, nici surpriză, ci o totală indiferență. Întrebarea era pur constatativă de parcă mama ar fi fost un scaun, un tablou, o scrumieră sau oricare alt obiect din încăpere.

În cea de-a doua fază a războiului, mama plictisită să tot stea singură în capul mesei (Ioniță întîrzia uneori și cîte două ore) se ridica și începea să strîngă totul de pe masă. Cele două minarete înalte și strălucitoare, care păstrau caldă mîncarea lui Ioniță, dispăreau. Dispăreau și tacîmurile. În mijlocul mesei punea un vas din ceramică de Corunt, cu smalțul albastru, plin de margarete. Mama își lua lucrul de mînă, dar nu pleca. Se așeza să-l aștepte pe Ioniță lîngă una din ferestrele care dădeau spre curtea din față.

Ioniță apărea lăsînd ușile deschise sau izbindu-le, se oprea în mijlocul sufrageriei și privind masa goală întreba uimit:

— Tanti, ce-i asta? Am venit prea devreme sau glandele mele salivare au luat-o razna? Dacă nu-mi dai ceva de mîncare, cad jos.

Mama stătea pe-un scăunaș mic. Nu lăsa lucrul din mînă. Nu ridica nici ochii. Spunea încet și rar de parcă atunci în acel moment ar fi isprăvit de urcat un munte:

— Du-te la bucătărie. Aici, masa s-a strîns de mult.

Era cea mai aspră pedeapsă pe care putea s-o dea mama.

Însă Ioniță nici nu clipea. Se întorcea și o pornea glonț spre bucătărie. În urma lui toate ușile bufneau și răbufneau cu ecouri prelungi.

Mai greu, neînchipuit de greu era atunci cînd de la masă mai întîrzia cineva, iar acel cineva eram eu. Bineînțeles, întîrziam din cauza lui Ioniță sau și mai exact întîrziam ca să-l fac să se întoarcă la timp, dar vărul meu tot cînd vroia el părăsea joaca. Înainte de a intra în curte, îi arătam ceasul de la mînă.

— Am întîrziat o oră! Ce-o să-i spunem mamei?

Ioniță rîdea:

— Nimic. Nu-i spunem nimic.

— Și dacă ne întreabă unde am fost?

Înălța din umeri:

— Spui și tu ceva care să pară cît de cît plauzibil.

Ricanam furios:

— Eu nu pot să mint.

Ioniță rîdea iar insinuant:

— Cine, tu?! Să te cred?

O porneam spre ușa din față cu un sentiment de jenă, de părere de rău. Acest sentiment se manifesta aproape fizic ori de cîte ori mi se punea la îndoială bunacredință. Sîngele îmi fugea din obraji iar privirea mi se tulbura. Îmi apăreau în fața ochilor pete colorate în galben, în roșu sau în mov. Însă nu erau culorile știute, aveau o stridență, galbenul era mai intens, mai pur și roșul și movul la fel.

Nu eram un mitoman. Octav știa acest lucru și se mîndrea cu mine. Și eu mă mîndream. Îmi făcusem din adevăr un drapel pe care îl fluturam adesea cu emfază, cu ostentație. Sigur, aveam și eu micile și nevinovatele mele minciuni. Nu-mi plăcea în nici un chip să recunosc o înfrîngere, un insucces. Cînd luam o notă proastă și era trecută în carnet, uitam carnetul la școală, îl ascundeam cîteva săptămîni sau pur și simplu rupeam pagina pe care îmi fusese trecută nota infamă. Dacă mă încăieram cu careva și mă alegeam cu urme care nu puteau fi șterse, un cucui, o zgîrietură, o vînătaie, nu apăream la masă, inventam tot felul de motive, cel mai frecvent fiind: «vin mai tîrziu, acum am de scris», sau «acum repet la vioară». Și deși îmi era o foame de lup, răbdam cu stoicism, rămîneam în fața caietelor de studiu pînă cînd eram sigur că Octav s-a retras în biroul lui, iar mama mi-a lăsat mîncarea să se păstreze caldă sub cele două vase. Dar acestea erau minciuni accidentale. Mințeam numai dacă eram obligat, dacă nu aveam altă scăpare. Erau mai degrabă împotriviri la minciună. Nu mă prezentam la masă tocmai ca să nu mint, ca să diminuez minciuna. Pentru că atunci cînd spuneam că am de scris sau de repetat la vioară, era tot o minciună, dar o minciună mai mică decît dacă m-aş fi prezentat cu ochiul vinăt şi ar fi trebuit să mint direct, adică să inventez ceva care să mă pună într-o lumină favorabilă, aşa cum mi se întîmpla cînd mă întorceam acasă tîrziu cu Ioniţă. Bine, încercam şi acum amînările de rigoare. Nu intram niciodată direct în casă. Şi, mai ales, nu intram niciodată pe uşa din faţă. Întîi mă apropiam de ferestre şi încercam să văd ce face mama, să ghicesc dacă eram aşteptaţi, dacă s-a pus cina, dacă Octav avea de lucru. Însă niciodată nu eram destul de atenţi şi mama ne simţea prezenţa de cum intram pe poartă. Uneori, ca să nu se audă scîrţîitul porţii, săream gardul. Dar şi atunci ea auzea şi ne aştepta la uşa de la bucătărie, iar dacă întîrziam prea mult pe la ferestre, îşi pierdea răbdarea şi ieşea în curte:

— Ce faci, Tin? De ce nu intraţi în casă? Şi de unde veniţi în halul ăsta?

Era punctul cel mai critic. Puteam să înalţ drapelul adevărului, să-l flutur cu îndrăzneală, dar în spatele mamei apărea totdeauna Octav, sau chiar dacă nu apărea, chiar dacă nu-l vedeam, uşa era deschisă şi dincolo, în hol ori în salon, era el, atent, foarte atent la cele ce spuneam eu, probabil tot atît de atent ca la orele lui de clasă, pentru că dacă spuneam adevărul, niciodată acest adevăr nu-i convenea şi cum păşeam pragul începea să-mi ţină o prelegere despre bine şi rău, prelegere pe care eu o ştiam pe de rost. Octav o repeta însă cu plăcere, cu satisfacţie şi decît să rămîn în picioare o jumătate de oră nemişcat şi smerit, trăgîndu-mi din cînd în cînd nasul în semn de pocăinţă, începeam să inventez tot felul de întîmplări, adică să mint cu seninătate şi candoare.

Mama mă privea lung şi nu spunea decît atît:

— Bine, treci şi te spală pe mîini.

Ştia că mint iar eu vedeam că ştie. Acest lucru mă înrista de parcă aş fi spus cel mai mare adevăr şi nu eram crezut. Intram în casă, dar dacă n-aş fi intrat după mama şi nu i-aş fi auzit paşii, cred că nu aş fi nimerit uşa ori m-aş fi lovit de toate lucrurile, pentru că în acele clipe aproape nu mai vedeam.

Ioniţă se strecura pe lîngă mine grăbit, îmi dădea un hiont şi chicotea vesel:

— Ai văzut? N-a fost nici problemă!

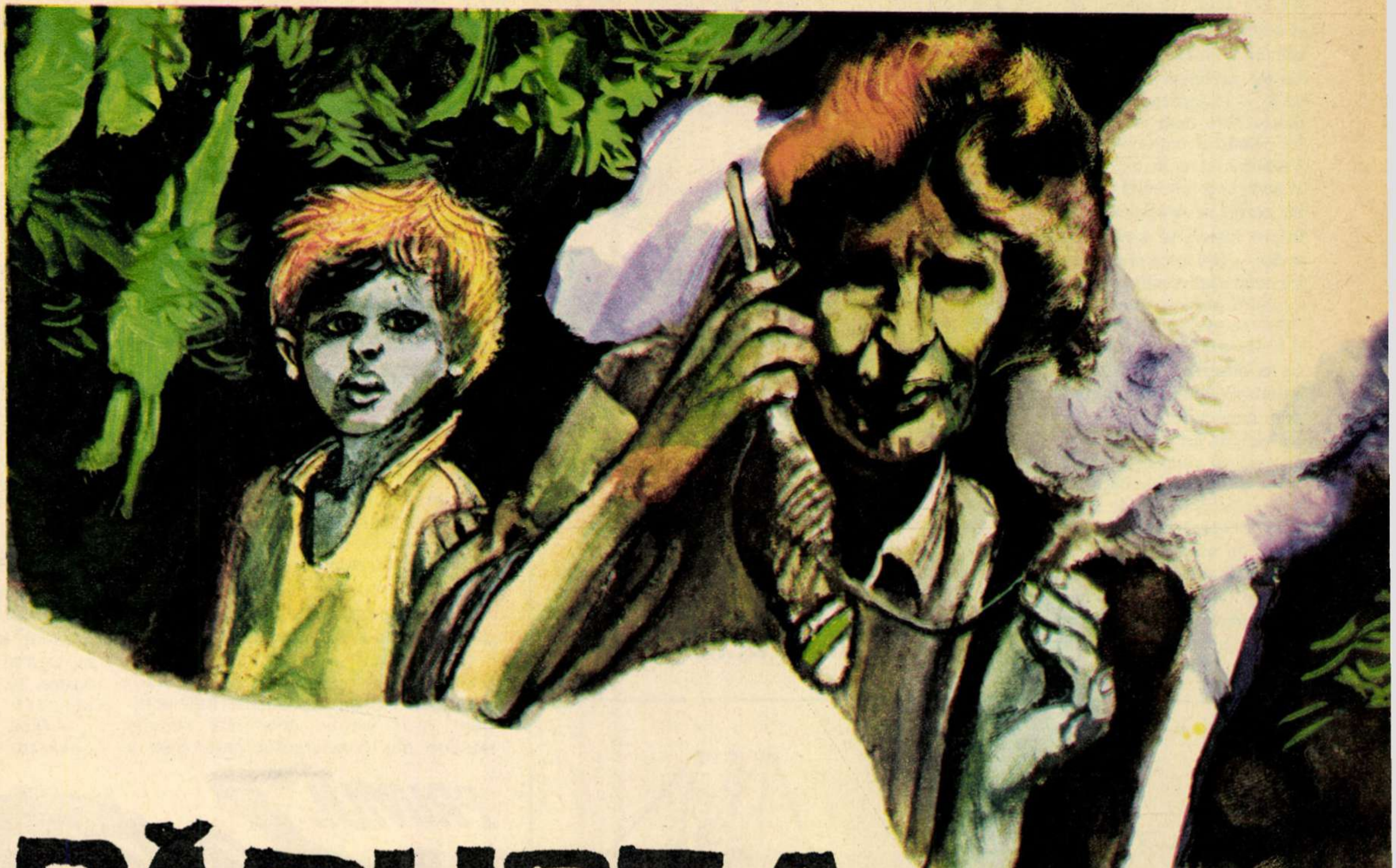

PĂDUREA CUCILOR

POVESTIRE DE ION URSU

DESEN DE
POMPILIU DUMITRESCU

Era o pădure în care veneau primăvara mulţi cuci. Veneau şi cîntau: Cu-cu! Cu-cu! De aceea am numit-o noi, copiii, Pădurea cucilor.

Ne plăcea primăvara cu miresmele şi mugurii noi. Dar mai mult ne plăceau cucii. Venind de la şcoală, din vale, ne împrăştiam prin pădure şi fiecare îşi căuta cucul:

— Cucule, cucule, cîţi ani mai am de trăit?

Şi cucul, ascuns cine ştie unde între ramuri, ne dădea răspunsul:

— Cucu, Cucu!

De cînta cucul odată, însemna că vom trăi un an. De cînta de două ori, însemna că vom trăi doi ani. Şi aşa mai departe...

Nouă ne-ar fi plăcut să ne hărăzească cucul mai mulţi ani şi dacă ne cînta o dată sau de două ori, ne supăram:

— Măi cucule, măi! Ţi-am cerut să-mi spui cît voi trăi eu, nu moşul. Că moşu-i bătrîn şi tot ştiu că moare într-un an, doi.

Atunci cucul îmi răspundea iar. Depindea numai de el să mă simt mulţumit. Imi plăcea să aud cucul cîntînd mult, de atîtea ori, pînă mă-ncurcam la numărătoare. Număram pe degete şi cînd isprăveam degetele o luam de la început. Dar tot mă încurcam.

Atunci, îl iubeam pe cuc şi dacă s-ar fi putut i-aş fi dat Abecedarul şi tăbliţa mea. Poate şi Aritmetica i-aş fi dat-o. Să înveţe şi el să numere!

Şi veneau primăveri, şi treceau primăveri. Noi stăteam în pădure şi rugam cucii să ne dea ani mulţi. Şi ei ne dădeau. Şi nouă, şi părinţilor; pînă şi lui moşu'.

Trecea timpul şi... creşteam. Ca Făt-Frumos! Intr-un an, cît în zece. Am învăţat să numărăm pînă la o sută, pînă la o mie, pînă la un milion, că răguşea cucul cîntînd. Intr-o zi, ne-au trimis acasă de la şcoală. Nu mai aveam învăţător. Domnul nostru plecase pe front. Au plecat şi taţii, şi fraţii noştri mai mari. Dar nu pentru multă vreme. Au început să vie înapoi, unul cîte unul, pe cîte o hîrtie în doliu. Şi mamele plîngeau şi surorile plîngeau, şi-i puneau la icoană sau la lada mare cu haine, unde mirosea frumos, a busuioc.

Cine ştie cum, s-au schimbat şi cucii. Zburau pe deasupra pădurii, a pădurii lor, a cucilor, zburau şi erau mari cu cruci încîrligate pe aripi. Ei nu mai cîntau cucu, să ne dea nouă mai mulţi ani, ci făceau un zgomot de se cutremura pămîntul şi lăsau ouă. Ouă de pîrjol şi de moarte. Răneau pădurea şi ea plîngea-n brazii arşi şi-n crengile rupte.

Apoi, noi am crescut cum ne tăia capul. Nu mai ceream cucilor ani pentru noi sau ai noştri. Acestea erau vorbe goale spuse de bătrîni să ne facă nouă jocuri.

VÎNĂTORII ŞI CERBUL

Pentru acest joc alegeţi un teren accidentat
şi acoperit cu copaci, tufe, boschete
sau alte obstacole naturale.
La joc participă cîte o grupă
de 8 — 15 jucători,
dintre care unul va fi «cerb»,
iar ceilalţi «vînători».
Vînătorii stau în aşteptare
la marginea terenului ales pentru joc,
iar cerbul se depărtează
înspre interiorul terenului
la 50 — 100 m de ei şi se ascunde.
La semnalul conducătorului,
vînătorii pornesc în urmărire.
Stînd pe loc, cerbul fluieră din timp în timp
şi scrutează terenul din jurul său
ca să observe vînătorii.
Vînătorii caută să se apropie de cerb
prin încercuire.
Ori de cîte ori cerbul
observă un vînător, îl strigă pe nume,
indicînd direcţia unde a fost văzut,
şi îi cere să se ridice în picioare
şi să se oprească.
După un anumit timp, conducătorul
jocului dă semnalul de încetare,
la care toţi vînătorii se opresc
şi se ridică în picioare.
Cîştigă jucătorul care a reuşit
să se apropie cel mai mult de cerb.

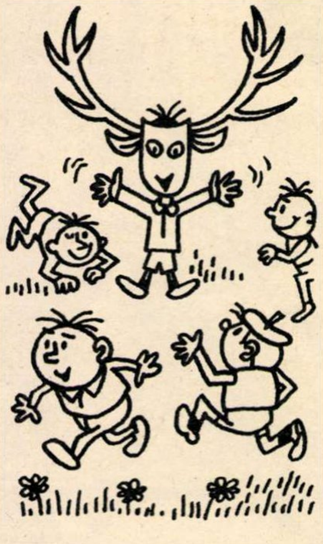

UMOR

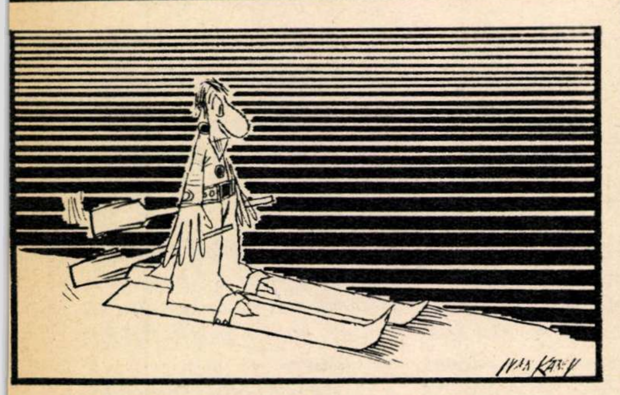

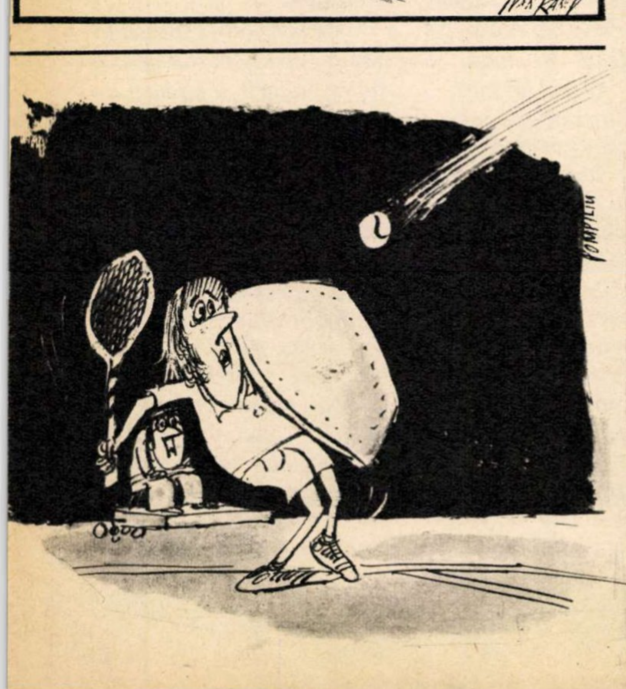

PARTICIPAŢI LA MARELE RAID COSMIC ORGANIZAT DE REVISTA
„RACHETA CUTEZĂTORILOR” SUB TITLUL
ERA SPAŢIALĂ, UN FILM AL DRUMULUI CĂTRE STELE.
„ÎN CURÎND ÎN REVISTA „RACHETA CUTEZĂTORILOR”
LOCURI REZERVATE PENTRU TOŢI ABONAŢII. PÎNĂ LA DATA DE 25 ALE FIECĂREI LUNI PUTEŢI ÎNCHEIA ABONAMENTE PE TREI LUNI, ŞASE LUNI ŞI UN AN ●●●

PRIMUL FESTIVAL AL EXPEDIŢIILOR „CUTEZĂTORII”

În numărul 28 pe acest an al revistei noastre, publicam un anunţ, o chemare a Consiliului judeţean Arad al Organizaţiei pionierilor adresată tuturor expediţionarilor aflaţi spre sfîrşitul lunii iulie în munţii Bihorului, Codrului şi Pădurea Craiului, de a participa, în zilele de 28 şi 29 iulie, la primul festival al Expediţiilor «Cutezătorii», organizat pe platoul Padiş. Curioşi să vedem cine va răspunde acestei invitaţii şi cum se va desfăşura această întîlnire, în zilele respective am fost la faţa locului. Şi iată ce-am văzut şi am aflat:

Flori vii pe platoul Padiş

La poalele munţilor Bihorului, pe platoul Padiş, din verdele crud al ierbii răsar, asemenea unor mari flori multicolore, corturile expediţionarilor. Iar în jur, ca nişte flori vii, copiii, într-o forfotă neobişnuită. 28 iulie 1973. Prima zi a primului festival al Expediţiilor «Cutezătorii», ocazie de sărbătoare şi pentru soarele care, după mai multe zile de ascunziş în dosul perdelelor de nori, apare, în sfîrşit, bucurîndu-i pe cei peste 170 de copii prezenţi aici.

După cum se anunţase, în cortul mare s-a deschis o expoziţie de mostre din materialul adunat de diferitele echipaje, s-au expus cele mai reuşite desene ale concursului care abia a luat sfîrşit, precum şi jurnalele de bord.

Un nou echipaj la orizont

Au pornit de pe valea Arieşului, din Bistra (judeţul Alba). Au petrecut o noapte la intersecţia Someşului Rece cu Someşul Cald. S-a pornit o ploaie care... a curs şiroaie, asemănătoare cu cea din balada Meşterului Manole, însă ei, temerari, au vrut să ajungă cu orice preţ la festival. Şi au ajuns. Numai că în continuare lucrurile s-au petrecut exact invers decît în vestita baladă: «Moţii» — adică membrii acestui echipaj cutezător, fără să-şi mai amintească de drumul obositor de pînă aici, s-au înscris la concursul de tir cu arma cu aer comprimat şi, cît ai bate din palme, au şi cîştigat locul I, totalizînd acelaşi punctaj ca şi echipajul «Tulnic» — Arad: 16 puncte. Pe locul II s-a clasat echipajul «Nufărul Alb» (Tulcea), cu 14 puncte, iar pe locul III «Emil Racoviţă», echipajul Casei pionierilor din Arad, cu 13 puncte.

Cronometrele nu au timp de odihnă. Într-o parte a platoului se desfăşoară o pasionantă ştafetă aplicativă, care cuprinde probe de mers tîrîş, mers în echilibru, escaladări, trageri la ţintă cu arcul, în altă parte un concurs de orientare turistică cu următoarele probe practice: determinarea distanţei, a unghiului de marş fără busolă şi orientarea cu ajutorul semnelor naturale. În timp ce primii «eroi» ai concursului de orientare turistică — membrii echipajului «Padiş '73» din Sînnicolaul Mare — îşi fac apariţia întorcîndu-se victorioşi la linia de plecare, de partea cealaltă a pîrîului se strîng în cerc numeroşi alţi copii veseli în jurul lui...

«Moş Piţulă»

Vasi Teodor de la Şcoala generală din Şagu (judeţul Arad) este mic de statură, dar foarte sprinten şi şugubăţ. Vă miraţi cum a ajuns acest băiat de-o şchioapă «moş»? Şi eu m-am mirat, auzindu-i pe ceilalţi că-l strigă astfel. Am aflat secretul îndată ce, la insistenţele sale şi ale celorlalţi care se amuzau împreună, directorul taberei l-a pozat alături de un «membru» foarte îndrăgit al taberei: Leu, căţelul sensibil la... goarnă. De fapt nici n-am dezlegat prima enigmă şi v-am încurcat cu a doua, pare-se. Deci: Leu, cînd aude goarna — din motive încă nedepistate — se porneşte de îndată pe un schelălăit prelung. În rest,e cel mai blînd şi jucăuş cîine dintre toţi pe care i-am cunoscut vreodată. Iar Vasi Teodor, la Forumul judeţean de la Lipova, a auzit în cadrul programului artistic prezentat acolo un monolog intitulat «Moş Piţulă la fotbal». I-a plăcut atît de mult, încît l-a învăţat pe de rost, minunîndu-i atît pe colegii săi cu o memorie foarte bună, cît şi pe cei prezenţi la festivalul de la Padiş, care nu se mai satură ascultîndu-l. Pe unde apare, se găseşte cîte un copil care-l cunoaşte şi-l îmbie:

— Moş Piţulă, mai spune o dată povestea aia cu fotbalul!

Echipaje nou venite sau cei care l-au mai ascultat se strîng în jurul lui şi «Piţulă» începe monologul. Duminică seara, la focul de tabără cu care se încheie festivalul, Teodor repurtează un nou succes, fiind viu aplaudat de membrii tuturor celor 15 echipaje care au luat parte la festival.

*

S-a încheiat primul Festival turistic al Expediţiilor «Cutezătorii» care a avut loc pe platoul Padiş din Munţii Bihorului în zilele de 28 şi 29 iulie 1973. Toate acţiunile desfăşurate cu acest prilej, printre care, pe lîngă cele amintite mai sus, au mai fost şi altele — şi concursurile pentru cel mai bun bucătar, pentru cel mai bun cîntăreţ de muzică populară şi de muzică uşoară — au confirmat încă o dată că perspicacitatea, prietenia, cutezanţa pionierească sînt dintre cele mai frumoase atribute ale copilăriei. Tot acest festival a relevat încă o dată că, aşa cum spunea şi directorul taberei, tovarăşul profesor Alexandru Révész care de 15 ani face turism, «E minunat să colinzi meleagurile patriei noastre,să-i cunoşti pe locuitorii lor, să cauţi şi să vezi locuri frumoase pe care nu le mai poţi uita niciodată şi doreşti mereu să le revezi».

Acest Festival, acţiune comună a revistei «Cutezătorii» şi a Consiliului judeţean al Organizaţiei pionierilor din Arad, închinată cutezanţei şi prieteniei pionereşti, celui de al II-lea Forum Naţional al Pionierilor, a constituit un început bun, care sperăm că va fi continuat cu şi mai mult succes în anii viitori.

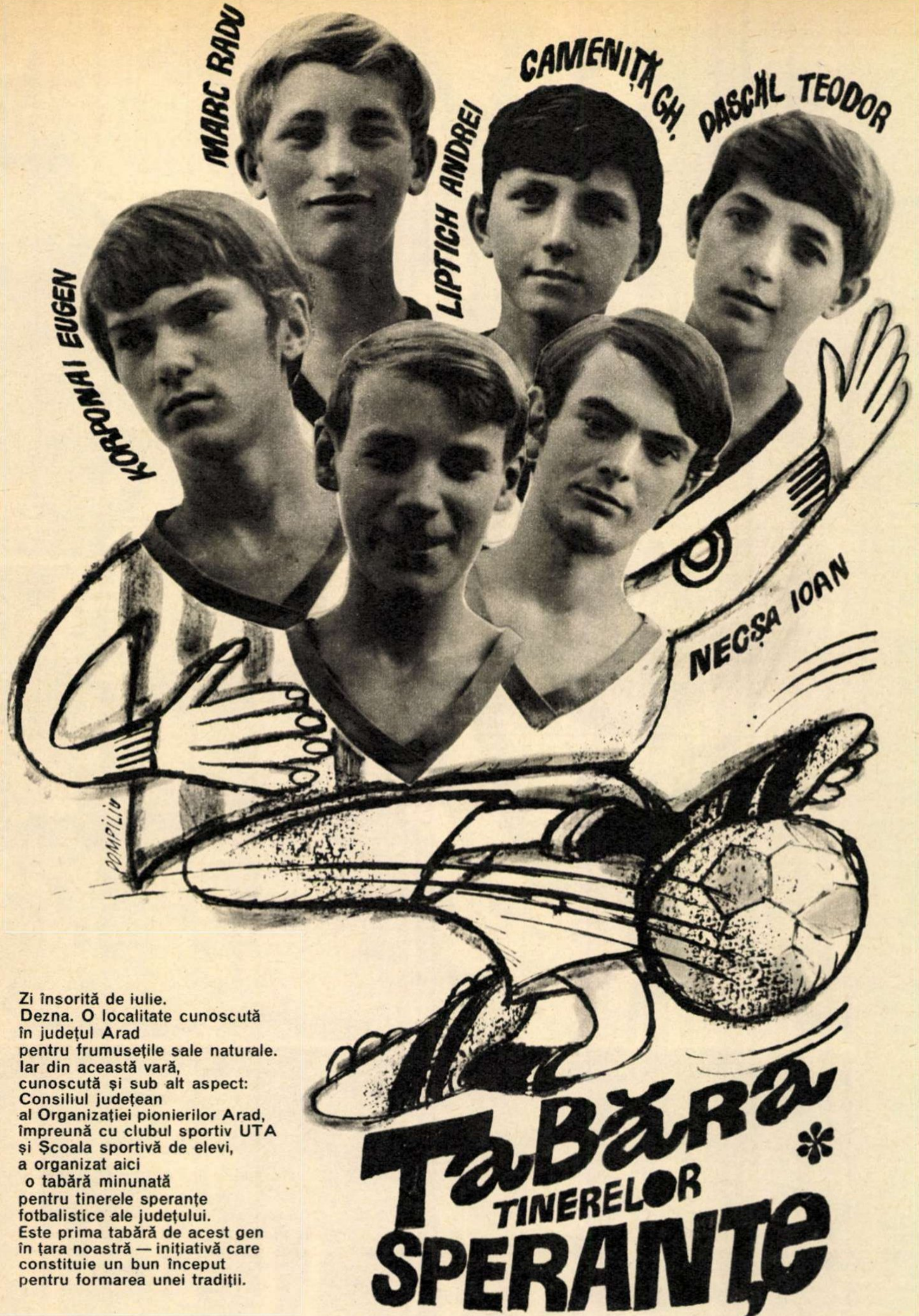

TABĂRA* TINERELOR SPERANȚE

Zi însorită de iulie.
Dezna. O localitate cunoscută
în județul Arad
pentru frumusețile sale naturale.
Iar din această vară,
cunoscută și sub alt aspect:
Consiliul județean
al Organizației pionierilor Arad,
împreună cu clubul sportiv UTA
și Școala sportivă de elevi,
a organizat aici
o tabără minunată
pentru tinerele speranțe
fotbalistice ale județului.
Este prima tabără de acest gen
în țara noastră — inițiativă care
constituie un bun început
pentru formarea unei tradiții.

Balonul e... rotund

Scrisă cu litere de-o șchioapă deasupra intrării în tabără, tradiționala urare de bun venit i-a întîmpinat pe cei 165 de pionieri și elevi care au sosit pe data de 20 iulie la Dezna, să-și petreacă aici două săptămîni din vacanța mare.

Ioan Necșa joacă fotbal de 2 ani, este fundaș dreapta în echipa de juniori UTA. Îi place foarte mult în tabără — excursia la ștrandul de la Moneasa, la cetate, la cariera de marmură, antrenamentele susținute, toate activitățile.

— Echipa noastră e un colectiv bine sudat, de aceea ne și simțim foarte bine aici — afirmă el. Apoi, la capitolul său preferat, îmi destăinuiește că vrea să ajungă un bun fotbalist. Antrenorul Dan Alexandru ce părere are?

— Da, va ajunge, dacă va fi perseverent și va ști să îmbine pe mai departe învățătura cu activitatea sportivă.

Andrei Liptich a terminat clasa a VIII-a cu o medie peste 8. A dat examen de admitere la Liceul industrial de mașini și utilaje din Arad. A reușit. E mijlocașul echipei și, bineînțeles, încă unul dintre cei care «nu se lasă de fotbal niciodată»!

Extrema stîngă a echipei, Eugen Korponai este — după afirmația antrenorului și a colegilor — unul dintre cei mai talentați jucători. Dealtfel, el are talent și la sculptura în lemn, fapt dovedit prin reușita sa la examenul de admitere în Școala profesională de industrializarea lemnului, secția sculptură.

— Balonul e rotund, spune el. Dar nu rezultatul e pe primul plan, ci antrenamentul, ambiția, pregătirea, faptul că practicăm cu pasiune un sport mult îndrăgit.

Căpitanul echipei a fost la înălțime!

Echipa lui Dascăl Teodor (Școala sportivă Arad, antrenor profesorul Dușan Gavrilovici) este compusă din elevi foarte buni la învățătură, foarte buni la fotbal. În «Cupa Speranțelor» ei sînt pînă în prezent pe locul I pe municipiu.

Căpitanul (mijlocaș dreapta) spune că nici nu poate exista o echipă mai bună decît a lui: toți sînt buni prieteni, niciodată nu s-au ivit certuri între ei. Dar despre căpitan ce părere au colegii?

— Acum 2 ani eram la cabana Voevod, în tabără. Un coleg, Durst Siegfried, a răcit, s-a îmbolnăvit. Teodor s-a oferit imediat să meargă în Petroșani cu tovarășul profesor după medicamente. El a fost și de data aceasta la înălțime, povestește Marc Radu, fundaș central stînga. E un coleg și prieten adevărat, un bun coordonator de joc, învață foarte bine. Doar cînd pierdem e puțin cam nervos...

Cei doi Camenită Gheorghe

O potrivire de nume? Da, dar nu numai atît.

— Jucăm amîndoi fotbal în aceeași echipă, locuim în aceeași casă, avem aceeași vîrstă, sîntem cei mai buni prieteni și... sîntem verisori!

— Înșfîrșit, șarada e dezlegată. Dar cum vă deosebesc părinții, colegii?

— Lui i se spune Gheorghiță, iar mie Gigi.

Zi însorită de iulie. Dezna. Pe gazonul din apropierea taberei, antrenamentul de după-amiază e în toi. Portarii fac plonjoane spectaculoase, extremele centrează, pasează din viteză, apărătorii învață intervențiile la balon, înaintașii își reglează tirul către poartă, zeci de mingi se agită prin văzduh și pe gazon. Directorul taberei, profesorul Ioan Ardeleanu, scrutează cerul cu privirea: mîine va fi timp frumos, se va putea organiza crosul taberei pe categorii de vîrstă și finala campionatului taberei la fotbal. Iar în următoarele zile... ehei, cîte și mai cîte! Excursie pe valea Zăgazului, jocul militar «secretul cifrului» în Munții Codrului, focul de tabără și, desigur, antrenamente, și iar antrenamente...

14 zile... Un crîmpei de vacanță, cu bucurii și prietenii de neuitat.

ECATERINA BOKOR

Foto: V. JIREGHIE

ATLAS DE VACANȚĂ

LABORATOARE SECRETE ALE NATURII

Cu toate că legăturile omului cu lumea subterană a peștilor coboară în adîncurile istoriei, cercetarea lor sistematică a început tîrziu, abia în secolul al XIX-lea. Înfruntînd superstițiile și teama de necunoscut, cîțiva oameni îndrăzneți, care și-au înscris numele în cartea de aur a noii discipline științifice ce se năștea — speologia — au coborît în măruntaiele pămîntului, ducînd lumină în noaptea timpului.

Dacă bazele speologiei fizice au fost puse de un pasionat — Eduard Alfred Martel — a cărui profesie nu avea nici o contingență cu aceasta (Martel a fost jurist), cealaltă ramură a speologiei, care se ocupă cu studiul viețuitoarelor din peșteri — biospeologia — a fost favorizată de la început de faptul că ea a fost fundamentată de un mare om de știință, de naturalistul și biologul desăvîrșit — Emil Racoviță.

Pe porțile odată deschise ale necunoscutei lumi subterane au pătruns apoi, de-a lungul deceniilor, nenumărați cutezători, uneori copii de 10—11 ani, care au fost răsplătiți de natură cu peisaje dintre cele mai neașteptate, uluitoare, de o stranie frumusețe. Căci, departe de a aparține unei lumi fără culoare, peșterile ascund forme dintre cele mai misterioase, colorate în nuanțele cele mai diferite. Pentru a ajunge la ele, speologul trebuia să se tîrască adesea prin întuneric, să pătrundă prin tainițe subpămîntene, asemenea pisicii, să se cațere sau să se scufunde în apele lacurilor subterane. Cu toate acestea, speologia cucerește an de an inimile tot mai multor prieteni, dintre care mulți foarte tineri.

Datorită acestor oameni s-a ajuns ca astăzi să știm că cele mai lungi peșteri din lume sînt: peștera Holloch din Elveția (84 000 m) și peștera Mamutului din S.U.A. (73 000 m) cărora le urmează îndeaproape peșterile Carlsbad (S.U.A.) și Eisriesenwelt (Austria).

Importante documente în piatră, care vorbesc despre viața și preocupările omului din îndepărtata preistorie au fost dăruite civilizației tot de pasionații speologiei. Dicționarele enciclopedice și de specialitate au fost îmbogățite cu numele unor necunoscute viețuitoare cavernicole.

Printre neobosiții cercetători ai lumii subterane se află la loc de cinste și francezul Norbert Casteret, care și-a început călătoriile în necunoscut la vîrsta de 11 ani, faleza stîncoasă a rîului Garona fiind primul său loc de explorare. Ceea ce la început a fost o simplă joacă, a devenit treptat o pasiune. Curajul, îndrăzneala, agerimea, stăpînirea de sine — calități pe care și le-a călit încă din timpul cercetarilor din copilărie — l-au răsplătit din plin cu satisfacția descoperirilor. Astfel, Casteret este descoperitorul celor mai vechi statui din lume, care datează de mai bine de 10 000 de ani, și al unui număr de peșteri cu bogate picturi rupestre și vestigii preistorice, de o deosebită valoare științifică. Descoperirea peșterilor cu ghețari de la cele mai mari altitudini ca și descoperirea izvoarelor rîului Garona, care curgea prin preajma casei natale se datorează tot lui. Timp de 23 de ani i-au trebuit lui Casteret să exploreze și să ofere date deosebit de prețioase privind peștera cu cele mai multe cascade din lumea din ținutul Ariège-ului, căreia i-a dat numele de Cigalère. Trei campanii (1953,1954 și 1955) i-au fost necesare pentru a escalada 52 din cele 80 de cascade de la Cigalère.

Multe dintre uimitoarele laboratoare subterane ale naturii, descoperite de Casteret sînt cercetate astăzi de sute și sute de tineri, membri ai diferitelor cluburi de speologie.

Imaginile din pagina de față au fost realizate de cîțiva tineri francezi, a căror vîrstă medie este de 22 de ani. Ei au trăit 5 ani de experiențe în cele mai mari abisuri și rețele subterane din Franța. Datorită spiritului lor inventiv, acești tineri au introdus în speologie tehnici împrumutate din escaladarea munților și din scufundările submarine.

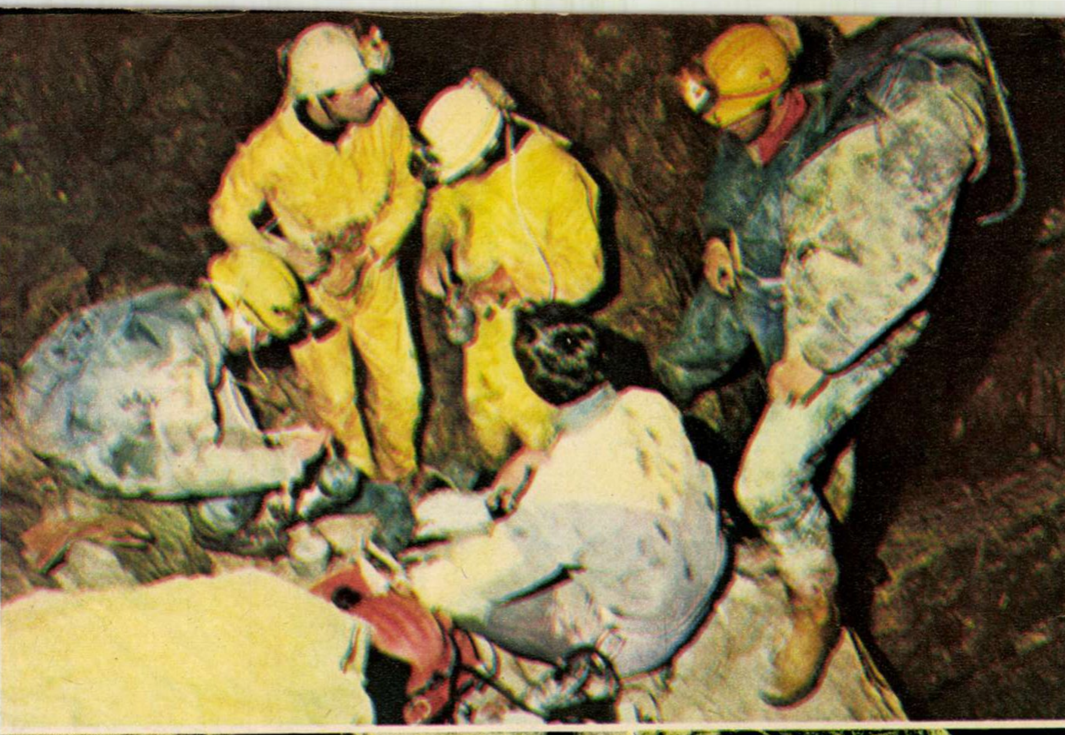

CELE MAI LUNGI PEȘTERI DIN LUME:

1. Peștera Holloch — Elveția — 84 000 m.
2. Peștera Mamutului — S.U.A. — 73 000 m.
3. Peștera Carlsbad — S.U.A. — 53 000 m.
4. Eisriesenwelt — Austria — 42 000 m.
5. Tantalhohle — Austria — 37 000 m.

CELE MAI ADÎNCI ABISURI DIN LUME:

1. Abisul Păstorului (pe valea Iserului) 1122 m
2. Abisul Lepineux (Pirinei) 1050 m.
3. Abisul Spulga della Preta (Italia, Verona) 875 m.
4. Abisul Antro di Carchia (Italia, Toscana) 805 m.

CUPA „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL EDIȚIA A III-A 1973

Mai avem zece zile de primit foi de arbitraj la fotbal. Ultimul joc va fi 25 august ca cel mai tîrziu 27 august să fim în posesia ultimelor foi, pentru a putea încheia și comunica finalistele.

Iată cum arată clasamentul la data de 16 august 1973:

1. «REAL», Otești, Olt; 2. «LUCEAFĂRUL», Spătaru, Olt; 3. «VIITORUL», Seaca de Cîmp, Dolj; 4. «VIITORUL», Cungrea, Olt; 5. «BRĂDUȚUL», Dofteana, Bacău; 6. «VULTURII», Sicula, Arad; 7. «VIITORUL», Blidari, Bacău; 8. «OLIMPIA» Buda, Buzău; 9. «TEMERARII 2», Săvîrșin, Arad; 10. «CUTEZĂTORII», Ștefănești, Botoșani; 11. «A.S. SILITORUL», Bolintin-Deal, Ilfov; 12. «VIITORUL», Bujoru, Teleorman; 13. «PODGORIA», Orlești, Vîlcea; 14. «F.C. RACHETA», Bezdead, Dîmbovița; 15. «VOINȚA», Cocorăștii-Mislii, Prahova; 16. «VOINȚA», Pîrșani-Pielești, Dolj; 17. «ȘOIMUL», Cășeiu, Cluj; 18. «VICTORIA», Sicula, Arad; 19. «VOINȚA», Bezdead, Dîmbovița; 20. «NUFĂRUL», Stăncuța, Brăila; 21. «FĂCLIA», Pecica, Arad; 22. «VIITORUL», Pietrosul-Găujani, Ilfov; 23. «MĂGURA», Cașin, Bacău; 24. «VULTURII», Dobra, Mehedinți; 25. «DINAMO», Vădăstrița, Olt; 26. «PANDURII», Călina, Vîlcea; 27. «SPORT CLUB VOINȚA», Urzicuța, Dolj; 28. «LĂSTARUL», Ghioroc, Arad; 29. «GHIOCEII», Dofteana, Bacău; 30. «AVÎNTUL PIONIERESC», Pecica, 31. «LORETA FORRAS», Lueta Harghita; 32. «MUGURII», Valea lui Mihai, Bihor; 33. «AVÎNTUL», Movila Banului, Buzău; 34. «CETATEA», Cetatea de Baltă, Arad; 35. «VOINȚA», Seleuș, Arad.

SECRETARUL JURIULUI
Nic Doană

Echipa «Crișul», Șicula, județul Arad.

Echipa «Real», Otești, județul Olt.

A zecea viză pentru
Pașaportul Cutezătorii '73
la marele concurs de turism
„Trofeele vacanței"

Se decupează și se lipește pe «Pașaportul Cutezătorii», apărut în numărul 23.

TALON
„Trofeele vacanței"
C 309

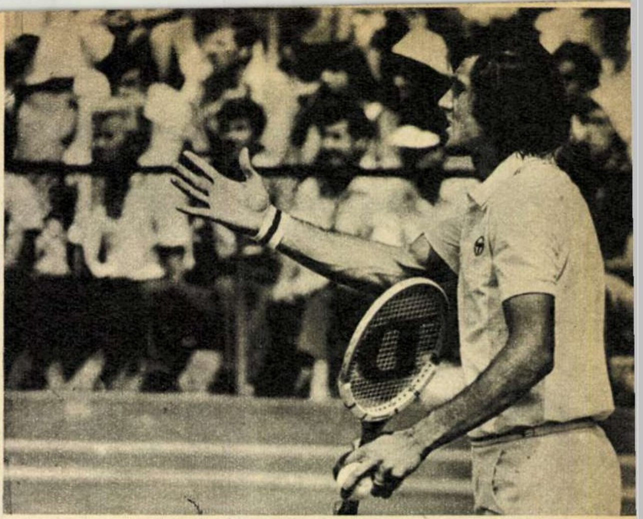

Cei trei eroi — Năstase, Ovici și Santei — care ne-au oferit marea bucurie a calificării în semifinalele Cupei Davis. Acum, cînd trimitem la tipar aceste rînduri, disputa cu Stan Smith și colegii lui n-a început încă. Dar indiferent de rezultatul noii confruntări, ei sînt și vor rămîne pentru noi la fel de iubiți și stimați.

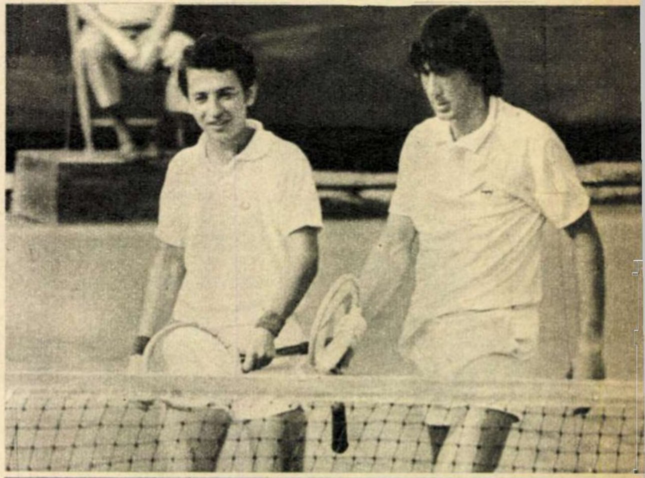

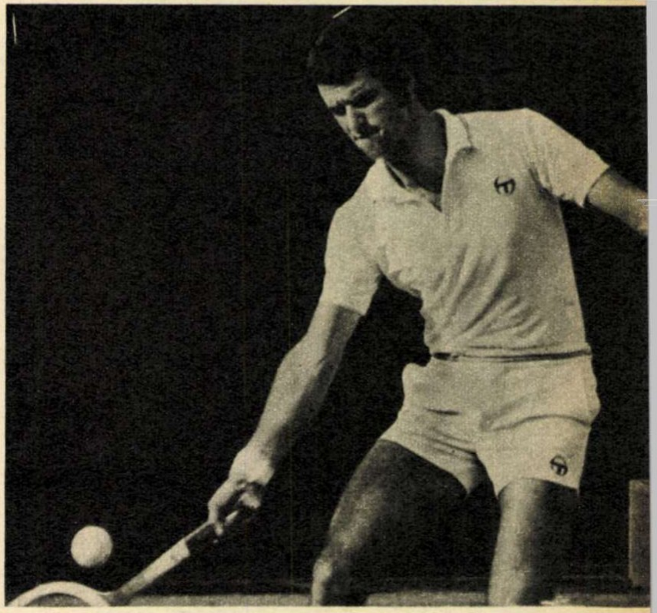

Cutezătorii 34

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR 1 — BUCURESTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.** ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: EMIL PETROVICI

LA BRADUL SINGURATIC 10

Scenariul:
LUDOVIC BOKOR și VAL DUMITRESCU

Desene:
VIORICA MIHĂESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Străinii iau din nou legătura cu bijutierul prin intermediul emițătorului special. Îl informează că pregătesc o lovitură pe Dîmbul cu Brazi. Mesajul lor este interceptat de locotenentul Rotaru, intrucît lungimea de undă a microemițătorului, ascuns în bradul singuratic, fusese descoperită de ofițer. Acesta, împreună cu copiii, întreprinde măsuri de întărire a taberei. Despre situația ivită, locotenentul Rotaru comunică centrului.

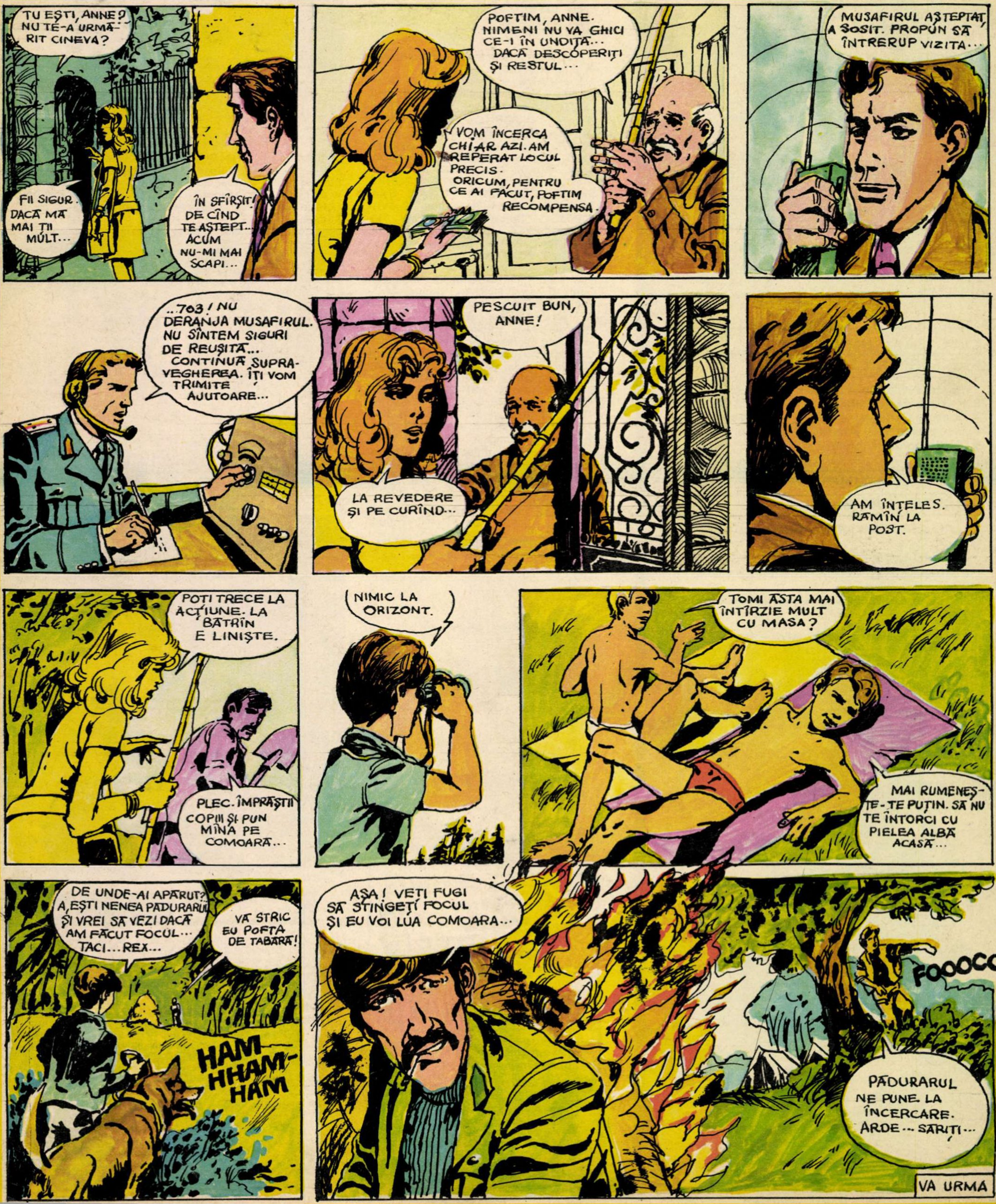
TU EȘTI, ANNE? NU TE-A URMĂRIT CINEVA?
FII SIGUR. DACĂ MĂ MAI ȚII MULT...
ÎN SFÎRȘIT! DE CÎND TE AȘTEPT... ACUM NU-MI MAI SCAPI...
POFTIM, ANNE. NIMENI NU VA GHICI CE-I ÎN UNDIȚĂ... DACĂ DESCOPERIȚI ȘI RESTUL...
VOM ÎNCERCA CHIAR AZI. AM REPERAT LOCUL PRECIS. ORICUM, PENTRU CE AI FĂCUT, POFTIM RECOMPENSA.
MUSAFIRUL AȘTEPTAT A SOSIT. PROPUN SĂ ÎNTRERUP VIZITA...
...703! NU DERANJA MUSAFIRUL. NU SÎNTEM SIGURI DE REUȘITĂ... CONTINUĂ SUPRAVEGHEREA. ÎȚI VOM TRIMITE AJUTOARE...
PESCUIT BUN, ANNE!
LA REVEDERE ȘI PE CURÎND...
AM ÎNȚELES. RĂMÎN LA POST.
POȚI TRECE LA ACȚIUNE. LA BĂTRÎN E LINIȘTE.
PLEC. ÎMPRĂȘTII COPIII ȘI PUN MÎNA PE COMOARĂ...
NIMIC LA ORIZONT.
TOMI ĂSTA MAI ÎNTÎRZIE MULT CU MASA?
MAI RUMENEȘTE-TE PUȚIN. SĂ NU TE ÎNTORCI CU PIELEA ALBĂ ACASĂ...
DE UNDE-AI APĂRUT? A, EȘTI NENEA PĂDURARUL ȘI VREI SĂ VEZI DACĂ AM FĂCUT FOCUL... TACI... REX...
VĂ STRIC EU POFTA DE TABĂRĂ!
HAM HHAM-HAM
AȘA! VEȚI FUGI SĂ STINGEȚI FOCUL ȘI EU VOI LUA COMOARA...
FOOOCC
PĂDURARUL NE PUNE LA ÎNCERCARE. ARDE... SĂRIȚI...
VA URMA

Cutezătorii

35

JOI, 30 AUGUST 1973,
ANUL VII (310)
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

LIVADA '73

Flori la Livada
Foto: ELENA FUNDULEA

23 August 1973. Într-o entuziastă manifestare de recunoștință și devotament față de Partidul Comunist Român, față de conducătorul iubit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, întregul popor român a sărbătorit împlinirea a 29 de ani de la înfăptuirea insurecției naționale antifasciste armate. În Capitală și în toate marile centre ale țării, oamenii muncii au participat la tradiționalele demonstrații, raportînd însemnatele lor înfăptuiri, hotărîrea nestrămutată de a îndeplini cincinalul înainte de termen, de a munci cu spor pentru binele și propășirea patriei socialiste.

Ca în fiecare an, și de data aceasta, pionierii au fost prezenți la marea sărbătoare, exprimîndu-și recunoștința pentru însorita lor copilărie, oferind flori însoțite de gînduri de recunoștință și dragoste pentru secretarul general al partidului, pentru ceilalți conducători de partid și de stat.

TELEGRAMA
CELUI DE AL II-LEA FORUM NAȚIONAL AL PIONIERILOR ADRESATĂ TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

În aceste zile pline de soare ca și inimile noastre, cînd părinții noștri, comuniștii, participă cu însuflețire la îndeplinirea și depășirea angajamentelor luate în cinstea zilei de 23 August, măreața noastră sărbătoare națională, noi, cei 441 de pionieri, delegați la al doilea Forum Național al Organizației pionierilor, vă raportăm cu bucurie și satisfacție îndeplinirea cu succes a misiunii ce ne-a fost încredințată.

Chemarea celui dintîi forum, ideile sale, născute din îndemnul și sfaturile dumneavoastră, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, ne-au călăuzit și ne-au mobilizat spre o activitate din ce în ce mai variată, mai bogată și mai interesantă. Ne bucurăm că participăm noi înșine din ce în ce mai mult la inițierea și conducerea activității din unități și detașamente, la continua întărire și dezvoltare a democrației pionierești, știind că și astfel răspundem înaltei încrederi pe care întotdeauna ne-ați acordat-o. În cadrul dezbaterilor, la care au participat toți pionierii delegați, s-a exprimat dorința de a ne angaja din ce în ce mai mult la eforturile întregului popor pentru continua propășire a României socialiste, de a ne mobiliza cu mai multă hotărîre la o temeinică pregătire pentru muncă și viață, la cultivarea în conștiința fiecărui copil a atitudinii înaintate față de muncă, față de învățătură, principala noastră îndatorire patriotică.

În perioada care a trecut de la primul Forum Național, unitățile și detașamentele de pionieri au militat neobosit pentru cultivarea la toți pionierii și școlarii a unui fierbinte patriotism și devotament nețărmurit față de partid, sădind în mintea și sufletul fiecărui copil sentimentul apartenenței la organizația revoluționară a copiilor.

Sîntem conștienți de faptul că mai avem multe lucruri de făcut, că în activitatea noastră mai sînt încă neajunsuri, că trebuie să muncim din ce în ce mai mult pentru ca fiecare pionier să acționeze cu toată răspunderea, să contribuie nemijlocit la îmbogățirea și dezvoltarea vieții de organizație. Știm, de asemenea, că trebuie să depunem în continuare eforturi pentru ca fiecare pionier să devină membru destoinic al Organizației, să se comporte în spiritul înaltelor idealuri pentru care militează Partidul Comunist Român, întregul nostru popor. Sîntem hotărîți să punem în centrul preocupărilor noastre, alături de cultivarea dragostei față de patrie, partid și popor, dezvoltarea interesului și răspunderii tuturor pionierilor și școlarilor pentru însușirea cunoștințelor predate la clasă, formarea unei atitudini înaintate față de muncă și învățătură, expresii ale atașamentului nostru profund la cauza construirii societății socialiste multilateral dezvoltate și a societății comuniste în patria noastră.

Vă promitem, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că, în cinstea celei de-a 30-a aniversări a eliberării patriei și a celei de-a 25-a aniversări a Organizației, vom face totul ca pionieria să devină o adevărată școală de plămădire a înaltelor idealuri, a trăsăturilor morale ce trebuie să caracterizeze pe tînărul societății noastre: cinste, hărnicie, demnitate, echitate socialistă. Vrem ca fiecare tînăr să fie un patriot înflăcărat, să contribuie de pe acum cu forțele sale la întărirea patriei socialiste. Vă promitem că, alături de frații și părinții noștri, vom contribui la înfrumusețarea patriei noastre dragi, că vom face din munca patriotică o dovadă fierbinte a dragostei noastre pentru patria noastră.

Noi, pionierii țării, fără deosebire de naționalitate, vom da dovadă de inițiativă, hărnicie și înaltă responsabilitate; vom face totul ca grupele și detașamentele de pionieri să devină nuclee active de educație comunistă a tuturor copiilor patriei, dînd viață devizei pionierești: «Toți pentru unul și unul pentru toți». De aceea, în numele tuturor și avînd mereu în față minunatul dumneavoastră exemplu, al comuniștilor, al celor ce ne înconjoară cu dragostea și grija lor, ne angajăm solemn să ne intensificăm activitatea pentru ridicarea prestigiului Organizației pe cele mai înalte culmi, făcînd din titlul de pionier o cinste și o mîndrie pentru toți copiii țării.

BADRAJAN ROXANA,
județul Iași

BLAGA FLORIN,
județul Cluj

COMAN CSABA,
județul Covasna

CONSTANTI NUȘA,
județul Dîmbov

CONSTANTIN DESPINA,
județul Dolj

DARIDA CARMEN,
județul Satu Mare

FROICU ROMEO,
județul Botoșani

GANEA FLORENTINA
județul Brăila

ILIEȘ SILVIA,
municipiul București

ISAC CAMELIA,
județul Brașov

IVANA MIHAELA,
județul Argeș

MÜLLER HANNELOR
județul Sibiu

POP FLAVIA,
județul Sălaj

POPA OCTAVIAN,
județul Tulcea

RADOVANCOVICI IAVOR,
județul Timiș

TUDOSE DAN,
județul Vîl

* *

FORUM ’73

Timp de două săptămîni, cît a fluturat drapelul taberei de la Livada, dezbaterea pionierească, jocurile, cîntecul și veselia tinerească au străbătut pînă departe în zări.

Constituit la îndemnul secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, marele prieten și îndrumător al tinerei generații, Forumul a devenit o adevărată tribună de dezbateri, o rampă de lansare a celor mai bune inițiative și prin aceasta a devenit un eveniment de seamă al pionieriei. De aici, unde s-au aflat reprezentanții celor două milioane de pionieri, au pornit generoase mesaje către pionierii țării, aici s-a elaborat programul pentru jubileul de 25 de ani al Organizației, aici s-au cimentat o dată în plus prietenia între copiii români, maghiari, germani și de alte naționalități, toți fii ai României socialiste, aici s-au elaborat căi noi pentru întărirea legăturii dintre pionieri și frații lor mai mari, uteciștii.

Dezbaterile începute la Forum rămîn deschise. Tribuna Forumului va fi prezentă în continuare în unități și detașamente prin paginile revistei «Cutezătorii». Așadar, așteptăm cuvîntul vostru.

...ST ROMAN PARINTELE IUBIT AL COP...OR

Trei culori cunosc pe lume,
ce le țin ca sfînt odor,
sînt culori de-un vechi renume
amintiri de-un brav popor.

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU CEI 16 PIONIERI, ALEȘI LA FORUM CA LOCȚIITORI AI PREȘEDINTELUI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

ÎNVĂȚĂTURA ȘI MUNCA

TRIBUNA FORUM 73

«Să dovedim sîrguință și hărnicie la învățătură; anul școlar 1972 — 1973 să fie pentru toți pionierii un an de mari izbînzi în munca de însușire a cunoștințelor și de îmbogățire a orizontului cultural-științific », *se sublinia în Chemarea primului Forum Național al Pionierilor. Considerînd învățătura ca principală sarcină pionierească, în aceste zile, la Livada, delegații pionierilor din întreaga țară au hotărît să răspundă acestei idei, raportînd celui de-al II-lea Forum Național succesele dobîndite la învățătură de pionierii țării, dezbătînd această problemă în cadrul detașamentelor, împărtășindu-și gîndurile și preocupările, propunerile și hotărîrile lor pentru noul an școlar.*

*

Răspîndiți în poienile imensului parc de la Livada, sub umbra uriașilor castani, copiii și-au început dezbaterile.

PREȚUIM PIONIERUL NUMAI DUPĂ NOTE?

S-a formulat la un moment dat o întrebare. «Nu numai după note!» au venit dintr-o dată numeroase răspunsuri, dar să le dăm cuvîntul pionierilor:

Simona Ștefănescu: Știm cu toții că nota marchează nivelul de cunoștințe, dar mai bine să ne oprim la un exemplu. Intr-o zi, doi pionieri au fost ascultați la matematică (primul, un elev foarte bun, iar al doilea, mai puțin bun). După ce au răspuns, amîndoi au primit, pe merit, aceeași notă, nota 7. Desigur, nu era o notă care să merite aplauze, dar mulți dintre colegi, tocmai pentru că-l cunoșteau foarte bine, l-au felicitat pe cel de-al doilea. Pentru el, acel 7 reprezenta strădania și munca multor zile, în raport cu puterile lui. Primul însă a răspuns doar amintindu-și de la lecția trecută...

Iată de ce cred că noi, pionierii din grupă, din detașament, trebuie să ne dovedim întotdeauna buni și cu spirit de dreptate.

Mihaela Popa: Tot aici cred că ar trebui să intervină mai hotărît comandantul de grupă ori de detașament. In rolul lui de bun și apropiat prieten de ce n-ar susține ca la panoul de onoare să apară și fotografia unui astfel de pionier, care prin hărnicie și străduință reușește să-și ridice nivelul de cunoștințe, chiar dacă nu atinge punctul maxim?

ORGANIZAȚIA NOASTRĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURA

... a fost o altă idee dezbătută în cadrul detașamentelor.

Gh. Berbecel: Sîntem mîndri că Organizația ne acordă stima sa pentru munca noastră la învățătură, distingîndu-ne cu trese, distincții, trimițîndu-ne în tabere să petrecem zile de vacanță, zile de neuitat. Ne bucurăm de asemenea, că Organizația, prin diferite mijloace, ne și ajută să învățăm. La noi în clasă, cîțiva băieți au învățat mult mai bine la matematică, după ce în cercul tehnic au văzut că au nevoie și chiar au început să facă tot felul de măsurători, de calcule pentru a putea construi cîte un obiect...

Marin Poșircă: Tot Organizația este aceea care ne dă încrederea în puterile noastre. Îndemnîndu-ne să fim tot mai exigenți cu noi, ne determină să muncim din ce în ce mai bine, să simțim efortul, încrederea și bucuria muncii. Ne determină să fim tot mai bine pregătiți pentru viață.

Diana Bobancu: Aveți multă dreptate, dar mai este ceva. Prin toate activitățile pionierești, pe care Organizația ne-a învățat să le desfășurăm, ne ajută să ne destindem, să simțim o deosebită stare sufletească, de bucurie, de încredere și prietenie. După mine sînt doar cîteva motive care te pot determina să te întorci, de fiecare dată, la învățătură cu forțe noi.

GRUPA ÎN ACȚIUNE

Prin mobilitatea ei, grupa are un rol important în asaltul pe care-l dă pionierul pentru rezultatele bune la învățătură. De aceea, de la Tribuna Forumului, în urma unor vii discuții s-au făcut multe propuneri.

Dana Reican: Sigur, grupa poate acționa bine în direcția îmbunătățirii situației la învățătură. Aici sîntem prieteni, ne cunoaștem bine și oricînd putem să ne întindem unul altuia o mînă de prieten. Dacă vreunul rămîne «rece» la notele slabe pe care le «adună», ne îndreptăm spre el ascuțișul criticii. Trebuie să-l trezim cumva să lupte și el pentru prestigiul grupei. La noi deviza «toți pentru unul și unul pentru toți» trăiește tocmai datorită prieteniei dintre copii. Și prietenia, cred eu, aduce roade bune la învățătură.

Krempels Christian: Mie însă mi se pare că grupa, atunci cînd vrea să-i ajute pe cei slabi la învățătură, trebuie să cunoască bine cauzele pentru care un copil vine cu lecțiile nefăcute. Nu vrea, pricepe greu, se joacă prea mult? În funcție de aceasta trebuie grupa să-i vină în ajutor.

Carmen Darida: Da, dar cum? Asta-i important. La noi elevii de frunte s-au împrietenit cu cei mai slabi, au început să le arate cum să învețe și mai ales i-au făcut să fie atenți la ore. Si cine mai bine decît profesorul poate explica o lecție?

Anuța Florin: Noi am adăugat la efortul grupei de a-i ajuta pe cei slabi la învățătură, concursuri de matematică, română, istorie, la care i-am atras pe cei cărora nu le prea place să învețe. Și tot lor le-am dat sarcini în organizarea acestor concursuri. Se obișnuiește de multe ori ca atunci cînd un pionier nu învață, să fie ocolit și de sarcini. Nu-i bine. După cum există cercuri pe materii la școală sau la casele pionierilor unde tocmai cei cu note slabe nu sînt primiți. Și n-ar trebui.

Cornelia Solomon: Noi am introdus premiul «Cupa științei». pentru cei care învață bine. Și fiindcă toți o doresc se străduiesc să muncească mereu. De altfel, foarte important este să fii într-o competiție cu tine însuți.

Mircea Sînpetrean: Bună «Cupa științei», dar fiindcă ne aflăm la capitolul despre grupă, eu aș propune să se atribuie titlul de grupă fruntașă aceleia care reușește să-i facă pe toți pionierii ei să învețe. Să fiu bine înțeles: nu este obligatoriu ca toți elevii să obțină numai note de 9 și 10. Cei slabi să fie ajutați să facă pași înceți, dar siguri.

Octavian Popa: La noi în clasă am avut anul trecut un elev bun care s-a gîndit să-l ajute pe unul mai slab. Venea înaintea orelor cu un sfert de oră, cîteva minute în recreație, îi spunea acolo cîte ceva din lecție. Dintr-un asemenea ajutor n-a ieșit, evident, nimic.

BUGETUL TIMP — DAR MAI EXISTĂ ȘI SEMAFORUL

Cristina Burghelea: Exemplul oferit de colegul nostru este grăitor fiindcă de multe ori așa înțeleg unii să ajute. Alteori însă se dau ceasuri prețioase pentru cel care poate nu merită. Avem un buget de timp redus și nu putem face risipă. Vrem, în afara lecțiilor, să citim, să facem sport, să ne ajutăm părinții. Cît timp îți poți ajuta un coleg?

Cristian Țandără: Atît cît trebuie, dacă vezi că și cel în cauză face eforturi. Chiar dacă pașii sînt înceți, merită. Patru să-l aducă pe cinci, cinciul pe șase și așa mai departe. Eu văd în asta o satisfacție. Există, totuși, un adevăr: cu cît ajutorul durează mai puțin, înseamnă că a fost bine dat. Dacă ajutorul nu se mai sfîrșește, înseamnă că undeva nu-i bine.

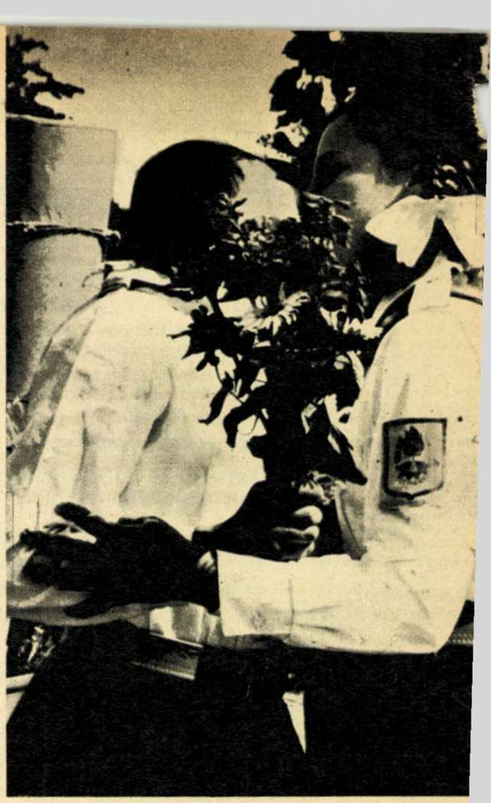

Florin Munteanu: Profesorii sînt lîngă noi și sfatul lor este foarte prețios ca să știm cît să ajutăm fără a-i încuraja pe cei cărora le place să trăiască pe socoteala altora.

Lucian Georgescu: Și-apoi mai avem «Sematorul». La noi, nu numai critica, dar mai ales rubrica «Aplauze pentru...» care evidențiază pe cei harnici a constituit un stimulent la învățătură.

Propunerile făcute de la Tribuna Forumului pentru ca în detașamente să existe o situație bună la învățătură au fost încă multe. Merită să subliniem propunerea detașamentului 10, din cadrul Forumului, care a cerut ca pionierii să ajute la formarea în școli a unor microinternate unde să-și facă lecțiile copiii care n-au condiții acasă. Pionierii buni la învățătură să fie prin rotație ajutoarele profesorilor.

O altă propunere a fost ca pionierii să ajute la dotarea școlilor cu aparate audio pentru învățarea limbilor străine, precum și înființarea în cadrul caselor de pionieri a cercurilor de învățare a limbilor străine.

Prin revista «Cutezătorii» tribuna pe tema învățăturii rămîne încă deschisă tuturor pionierilor. Cine dorește, poate lua cuvîntul.

ÎN PRAGUL TINEREȚII COMUNISTE

Legați prin apropiere de vîrstă, pionierii și utecistii se pregătesc împreună pentru a păși pragul tinereții comuniste. Prietenia, coeziunea tot mai strînsă între pionieri și uteciști, ideea unei bune colaborări între ei, pentru ca să devină tineri comuniști, a alcătuit la Forumul de la Livada tema unei vii dezbateri. În dorința de a purta un dialog rodnic pentru a se găsi cele mai bune căi de colaborare între cele două organizații, discuțiile, urmate de propuneri și sugestii, au avut loc atît în comandamentul Forumului, cît și în cadrul detașamentelor, precum și în plenul Forumului. Dezbaterile au fost onorate de prezența tovarășului **Ion Traian Ștefănescu,** prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, și **Virgiliu Radulian,** președintele C.N.O.P. Dezbaterile au pornit de la ideea că cele două organizații au aceleași năzuințe, urmărind un țel comun, animate de aceleași sentimente de dragoste și devotament pentru patrie, pentru partid.

Referindu-se la modalitatea de a găsi noi căi de colaborare, pionierii și uteciștii au arătat că aceasta presupune o mai profundă cunoaștere și dintr-o parte și din alta.

Ana Elekes, utecistă la Școala generală nr. 5 din Brașov, unitate fruntașă, distinsă cu Diploma de onoare a C.N.O.P., cu o bogată experiență în organizarea unor activități comune ale uteciștilor și pionierilor, a spus: **«La noi în școală există un cadru prielnic de cunoaștere și bună prietenie între cele două organizații. Nu există adunare importantă a unității de pionieri** sau **a organizației de bază U.T.C. la care să nu fie o participare reciprocă».** Săptămîna unității, organizată anual, prilejuiește vizite, plimbări, întîlniri, concursuri, realizate de pionieri alături de uteciști. Tot împreună am mai organizat acțiunea intitulată **«Cîntecul săptămînii»,** în care uteciști și pionieri au învățat același cîntec. Acum, în prag de nou an școlar, am hotărît împreună să declarăm anul școlar 1973—1974 **an al calității** cu referire la învățătură, disciplină și practica în producție.»

Ivana Mihaela (Argeș) a ridicat problema cadrului unde se desfășoară întîlnirile între pionieri și uteciști. «Nu trebuie să excludem jocurile și întîlnirile sportive și nici concursurile: , a spus ea, tot ce facem noi împreună, trebuie să fie caracterizat prin veselie și tinerețe. Am organizat la școala noastră un concurs cu titlul **«Ocrotim natura»,** la care au participat deopotrivă pionieri și uteciști și care ne-a reușit foarte bine și care s-a încheiat cu cîntece și întrebări distractive».

Liliana Badole (Suceava) a făcut o interesantă completare la cele spuse de Mihaela. Ea a arătat că așa cum pionierii se pot plictisi cînd uteciștii îi invită la o discuție prea dificilă tot așa se pot plictisi și uteciștii cu pionierii cînd aceștia îi invită să participe la concursuri prea copilărești, de ghicitori sau proverbe. Temele concursurilor organizate în colaborare trebuie alese cu grijă, a spus Liliana, stabilite în comun. Concursul despre care vorbea Mihaela este, după părerea sa un exemplu bun.

Popa Daniela (Ilfov): Uteciștii ar putea să ne ajute în organizarea multor acțiuni. Ei sînt mai mari și au cunoștințe mai bogate. Sînt însă și unii uteciști care ne privesc de sus și ne spun puști; și mai spun că nu se pot coborî pînă la noi.

Zigman Gheorghiță (Vaslui): Poate, că sînt unii uteciști care ne socotesc pe noi, pionierii, puști. Eu însă cred că în tot ceea ce faci poți să fi comunist, chiar dacă ești foarte mic. Pregătirea pionierilor pentru intrarea în U.T.C. nu trebuie să se facă numai din clasa a VII-a. Ar trebui să înceapă cu mult mai devreme. Poate chiar după un an sau maximum doi după ce ai primit cravata roșie cu tricolor. Să se găsească forme plăcute ca fiecare pionier, chiar cei mai mici, să înțeleagă cele cuprinse în Statutul U.T.C. Se știe că dacă un pionier este bun va fi fără îndoială și un bun utecist.

În această însemnată dezbatere, pionierii și uteciștii aflați la Forum și înfrățiți în activități, au făcut nenumărate propuneri asupra cărora vom reveni. În concluzie, s-a subliniat că prietenia, strînsa coeziune între pionieri și uteciști se întemeiază pe o bună colaborare din care au de cîștigat și unii și alții, pionierii aducînd în organizația de tineret prospețimea și dinamismul vîrstei, multă fantezie, la rîndul lor folosind ideile îndrăznețe ale uteciștilor, maturitatea lor, orizontul larg al acestora.

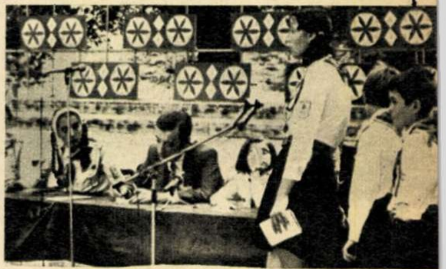

La tribuna Forumului, a participat ca oaspete de onoare tovarășul Ion Traian Stefănescu, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului.

*

MULUI

ȘTAFETA CUTEZANȚEI PIONIEREȘTI

V-aduceți aminte, la Breaza, la primul Forum Național, un grup de fete și băieți, purtători ai cravatelor de pionier, au fost aleși locțiitori ai președintelui C.N.O.P. Colegii i-au văzut atunci în tabără, veseli și prietenoși, făcînd sport sau pur și simplu bătînd mingea, i-au auzit discutînd cu seriozitate, spunîndu-și părerea în toate problemele dezbătute și i-au îndrăgit. Au avut convingerea că sînt cei mai buni dintre cei buni și i-au ales. A trecut de-atunci un an. În revista noastră nu o dată am povestit despre Cornelia Neghină sau despre Cristian Arhip, despre Dumitru Cernat, Angela Petrovici și alții, despre pasiunea lor în muncă, despre însuflețirea cu care au tradus în viață în unitatea lor, în județ Chemarea primului Forum. I-am revăzut la Forum, la Livada '73. Crescuseră în înălțime, în ochi însă purtau același licăr neastîmpărat, pe care-l știam atît de bine, numai fruntea era ceva mai îngîndurată. I-am auzit apoi raportînd adunării Forumului. Privirile tuturor îi urmăreau cu atenție. Fiecare își dădea seama că avea de fată pionieri buni, care au înțeles să-și facă datoria cu o totală dăruire, că fantezia, inteligența, puterea lor de muncă o investiseră din toată inima în pionierie. Colegii de la Forum nu-și ascundeau admirația pentru ei.

În fața întregului Forum pionierul-locțiitor **Dumitru Ion** *(Ilfov) a spus că la început nu i-a fost ușor să fie locțiitor. Treptat, organizîndu-și bine timpul de învățătură, fiind foarte atent la ore a reușit să facă față...* **«Am să vă povestesc despre o tabără,** *a spus el,* **la care au participat președinți de microcooperative agricole, o tabără de care am răspuns. La început mă speriase sarcina primită, dar apoi m-am împrietenit cu pionierii și a fost bine. Am discutat atunci despre împărțirea lotului după numărul pionierilor și despre încercările noastre științifice, despre un soi nou de măr obținut prin încrucișări și despre culturi comparate. Cînd am plecat din tabără am avut convingerea că mi-am făcut datoria, mă simțeam bine, începusem să am încredere în forțele mele, ceea ce m-a ajutat să muncesc mai bine.**

Dumitru Cernat *(Vrancea) a evocat un moment unic în viața pionierilor locțiitori ai președintelui C.N.O.P.: vizita pe care au făcut-o tovarășului Nicolae Ceaușescu cu prilejul celei de a 55-a aniversări a zilei de naștere și împlinirii a 40 de ani de la intrarea sa în mișcarea muncitorească și în rîndurile partidului.*

«N-am să uit clipele acelea niciodată, a spus Dumitru. Ne aflam lîngă iubitul conducător al partidului și am înțeles mai bine ca oricînd cîtă grijă părintească poartă copiilor țării».

Sorin Isar *(Prahova) a povestit despre farmecul duminicilor cultural-sportive organizate în tot județul.*

Cornelia Neghină *(Brașov) a spus:* **M-am străduit mult să popularizez Chemarea primului Forum, mi-am făcut mulți prieteni în comunele de la noi, dar e greu să fii perfect. E greu uneori să fii modest, să nu-ți dai aere și să nu te grozăvești. Trebuie uneori să ai răbdare cu tine însuți, să meditezi la ceea ce vezi, să te autoperfecționezi continuu, să înveți să fii om.**

Sanda Firez *(Bihor) a arătat că prin încredere și prietenie acordate celor slabi la învățătură, prin continuu ajutor, grupa ei a devenit fruntașă la învățătură și apoi întreg detașamentul a început să învețe mai bine. Ea s-a referit apoi la strînsa prietenie prin care au fost legați între ei pionierii locțiitori ai președintelui C.N.O.P.* **«Am fost tot timpul legați între noi, ne scriam, ne povesteam despre tot ceea ce făceam. Această prietenie nu cred că se va stinge vreodată. Sîntem acum mai maturi, am devenit uteciști, dar ceea ce ne-a învățat pionieria nu vom uita niciodată.**

Melita Reichel *(Timiș) s-a referit la frumoasele acțiuni organizate de pionierii de la ei din oraș, împreună cu uteciștii. Au fost laolaltă la muncă patriotică, la sport, la activități de apărare a patriei. Tot ea a recomandat viitorilor locțiitori ai președintelui C.N.O.P. să nu neglijeze nici o clipă învățătura. Ea a mai povestit, de asemenea, despre prietenia care s-a legat între pionierii sîrbi de la Școala din Bencecul de Sus și pionierii din Argeș.*

Maria Szabo *(Harghita) a vorbit despre cercurile de limba română de la ei din județ, despre dragostea cu care pionierii maghiari se străduiesc să învețe mai bine limba română.*

Rînd pe rînd, toți locțiitorii președintelui C.N.O.P. au raportat Forumului despre activitățile lor. Pionierii participanți au înțeles că se află în fața unor băieți și fete care au dăruit pionieriei un an de activitate fructuoasă și le-au mulțumit din toată inima.

Despărțindu-se de pionierie, cei care au fost investiți la Breaza cu o deosebită încredere vor duce mai departe cinstea și curajul pionieresc, sinceritatea, veselia și optimismul. Ei au alcătuit împreună un exemplu a ceea ce înseamnă, **toți pentru unul și unul pentru toți.**

Ștafeta pe care o transmit ei acum pionierilor locțiitori, noi aleși, este frumoasă, nobilă, generoasă. Să le dorim ca la rîndul lor, aceștia s-o poarte cu cinste și tot așa s-o predea mai departe.

*

O fotografie amintire. Președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor — Virgiliu Radulian — împreună cu pionierii locțiitorii săi, noi aleși. Și tot împreună se află și cei care au predat ștafeta.

• Comandamentul taberei la lucru.

• Poetul Alexandru Andrițoiu în mijlocul delegaților la Forum, cărora le-a dedicat o poezie.

• Viitorii urmași ai celebrului campion Mark Spitz?

CRONICA DE LA LIVA

*Î**n cronica de față notăm în continuare date și imagini de la Forum '73. Pentru a-i informa cît mai bine pe cititorii noștri asupra lucrărilor Forumului revenim cu noi date.*

15 AUGUST. *Are loc vizita în Municipiul Satu Mare a pionierilor aflați la Forum. Copiii sătmăreni îi întîmpină cu flori și cu un cîntec dedicat Forumului. Ziua începe cu o mare paradă pionierească, urmărită cu plăcere de locuitorii orașului. În aceeași dimineață, pionierii au depus buchete de flori la monumentul eroilor, omagiu adus celor care s-au jertfit pentru ca zîmbetul să înflorească mereu pe chipul copiilor din patria noastră. Ziua este în continuare bogată în evenimente: au loc întîlniri în diferite școli din Satu Mare, prilej de rodnic schimb de experiență între pionieri, dar și de joc și cîntec, prilej de a lega noi și trainice prietenii. Urmează apoi vizite în marile întreprinderi din Satu Mare. În încheierea zilei, pionierii din Forum, împreună cu gazdele petrec cîteva ceasuri plăcute de joc și de sport, la Complexul Someș.*

• Ca-ntotdeauna, la Livada, întrunirile delegaților au avut drept cadru natura: iarba verde, florile și copacii.

Un punct important al bogatului program de la Satu Mare îl constituie întîlnirea de lucru a comandamentului Forumului cu tovarășul Iosif Uglar, membru supleant al Comitetului Executiv al Comitetului Central al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean de partid, președintele Comitetului Executiv al Consiliului popular județean, consacrată informării de către Forum a Comitetului județean de partid asupra modului de realizare a programului de la Livada.

16 AUGUST. *În programul zilei a fost înscrisă o întîlnire pe detașamente cu vechi militanți ai mișcării muncitorești, cu activiști de partid și de stat, cu oameni de artă și cultură. A fost un dialog viu, care a contribuit la lărgirea orizontului de cunoaștere al purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor.*

17 AUGUST. *Se vizitează cuptoarele dacice de la Medieșul Aurit, interesant șantier arheologic, care a dat la iveală o serie de informații inedite privind cultura și ocupațiile dacilor din această zonă. Au loc jocuri și exerciții de pregătire sportivă, pentru viață, pentru apărarea patriei.*

18 AUGUST. *Ziua este în întregime dedicată prieteniei și frăției cu uteciștii și este onorată de prezența în tabără a tovarășului Ion Traian Ștefănescu — prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului:*

Dimineața începe cu acțiunea «Trec

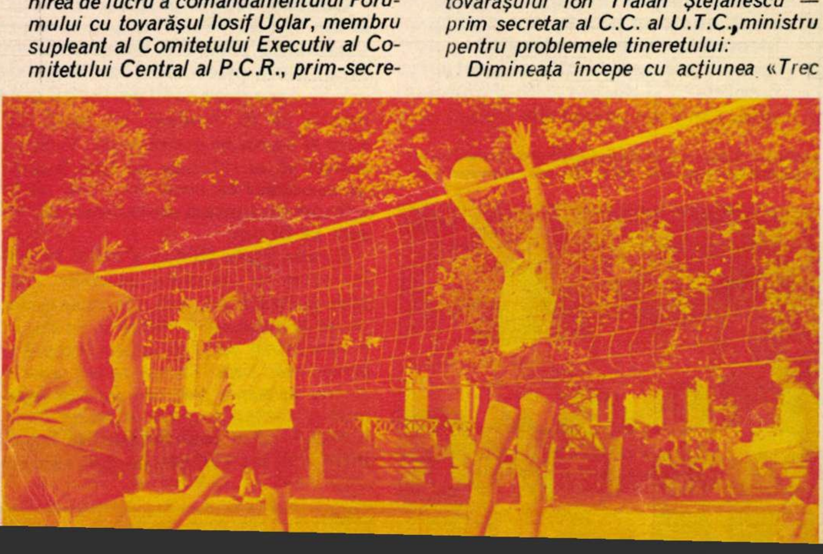

• Un moment «fierbinte» dintr-un meci

• Pionierii vizitînd cuptoarele dacice.

• Delegații vizitează fabrica de confecții «Mondiala» din Satu-Mare.

• Cu ochi ageri și mîini sigure se exec un exercițiu de tragere.

DA

detașamentele». În pas de marș, în ritmul unor voioase cîntece pionierești și ostășești, defilează detașamentele Forumului '73. Alături de ei pășesc în același pas, în frumoase uniforme albastre, uteciștii invitați la Livada.

În poienițele răcoroase ale taberei au loc dezbateri pe detașamente, se fac propuneri pentru realizarea unei strînse și frățești colaborări între pionieri și uteciști.

Are loc Adunarea generală a Forumului, la care participă tovarășul Ion Traian Ștefănescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului și Virgiliu Radulian, președintele C.N.O.P., adjunct al ministrului Educației și Învățămîntului. Ideea colaborării, a prieteniei, a coeziunii dintre pionieri și uteciști a stat în miezul unor fierbinți discuții.

Forumul primește ca oaspeți tineri fruntași ai unor uzine și cooperative agricole sătmărene.

Seara are loc un foc de tabără dedicat prieteniei între pionieri și uteciști.

19 AUGUST. *Pionierii Forumului sînt invitații orașului Carei. O zi sărbătorească în care pionierii sînt primiți de către colegii lor cu flori și tradiționala pîine și sare. Are loc o impresionantă serbare, o ardentă lecție de patriotism, în fața monumentului eroilor patriei, splendidă lucrare aparținînd lui Vida Gheza. Pionierii români, maghiari, germani, toți fii ai României socialiste, petrec ceasuri de caldă prietenie.*

Ziua se încheie cu un carnaval.

20 AUGUST. *Fiecare detașament al Forumului își deleagă în adunări, după vii discuții, cîte doi candidați pentru funcția de locțiitori ai președintelui C.N.O.P. Urmează apoi ceasurile cele mai importante, dar și cele mai febrile ale Forumului: președintele C.N.O.P., Virgiliu Radulian, înfățișează realizările pionieriei de la primul Forum, Breaza '72, pînă în prezent, succesele obținute în traducerea în viață a Chemării primului Forum. În continuare, pionierii locțiitori ai președintelui C.N.O.P. raportează Forumului '73 despre activitatea lor, desfășurată timp de un an.*

Pentru pasiunea, dăruirea, fantezia și inteligența pe care au investit-o ei în activitate, li se acordă cea mai înaltă distincție a Organizației: **Meritul pionieresc.**

Urmează depunerea mandatelor și alegerea noilor locțiitori. Sînt, de asemenea, distinși cu Meritul pionieresc un grup de pionieri sătmăreni, care au contribuit la buna desfășurare a activităților de la Livada.

Un moment de înaltă emoție marchează încheierea adunării generale a Forumului: citirea telegramei adresată secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, un raport și totodată un angajament al pionierilor delegați la cel de-al doilea Forum.

Forumul este declarat închis.

După-amiază tabăra răsună de jocuri și cîntece. Are loc un distractiv concurs de desene pe asfalt.

Mai are, de asemenea, loc o conferință de presă la care s-au întîlnit redactori ai presei pentru copii și tineret, pionieri corespondenți ai revistelor «Cutezătorii» și «Jóbarát» cu pionieri-noii locțiitori ai președintelui C.N.O.P. Discuțiile care s-au purtat au fost legate de ceea ce își propun să realizeze în anul ce va urma noii locțiitori ai președintelui C.N.O.P.

Seara, în careul pionieresc se coboară drapelul taberei, sub faldurile căruia, timp de două săptămîni, Livada a cunoscut din plin farmecul pionieriei.

În cadrul careului festiv, au fost conferite diplome de onoare din partea Comitetului județean U.T.C. Satu-Mare unor uteciști care s-au distins în activitățile de la Livada.

• Cravatele purpurii își aduc omagiul și recunoștința lor celor care la Carei au scris cu propriul sînge: VICTORIE!

Constituit la îndemnul marelui prieten și îndrumător al copiilor, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, al II-lea Forum Național al Pionierilor și-a desfășurat lucrările pe minunatele plaiuri sătmărene. De neuitat vor rămîne pentru toată viața noastră zilele de soare ale lui august 1973 petrecute în Livada, în comunele și orașele din județul Satu Mare. Aceste zile se vor înscrie cu litere de aur în istoria pionieriei românești, ele vor fi brăzdate adînc în amintirile celor mai frumoși ani ai copilăriei noastre.

Livada '73 a însemnat Forumul prieteniei tuturor pionierilor patriei — români, maghiari, germani și de alte naționalități, prietenie ce o vom păstra și dezvolta și mai mult în viitor. Livada 1973 a însemnat un valoros schimb de experiență între reprezentanții tuturor județelor patriei cu pionierii și școlarii din județul Satu Mare. Livada '73 a însemnat adoptarea programului organizației noastre în cinstea celei de a 25-a aniversări a creării Organizației și în vederea întîmpinării celei de a 30-a aniversări a eliberării patriei de sub jugul fascist. Tot pe plaiurile dragi ale Sătmarului ne-am bucurat de condiții minunate pentru ca noi să ne jucăm, să ne odihnim, să facem sport, excursii și focuri de tabără și să cîntăm.

Pentru minunăția și splendoarea acestor zile, pentru buna reușită a lucrărilor Forumului nostru pionieresc știm că toți locuitorii sătmăreni, în frunte cu comuniștii, au muncit mult, cu pasiune și dăruire. Ospitalitatea, dragostea, căldura părintească, mîndria, patriotismul fierbinte ne-au întîmpinat peste tot de la mic la mare, la orașe și sate, în unitățile de pionieri, în fabrici, cooperative agricole și la celelalte obiective vizitate. Pentru toate acestea, mulțumim din toată inima noastră de copii, plină de recunoștință, stimă și admirație, organizațiilor de partid, consiliilor populare, cadrelor didactice, unităților, detașamentelor și Consiliului județean al Organizației pionierilor, organizațiilor U.T.C., tuturor oamenilor muncii care, sub conducerea biroului Comitetului județean de partid, au asigurat condiții din cele mai bune pentru reușita Forumului nostru.

**DIN SCRISOAREA DESCHISĂ A FORUMULUI PIONIERILOR
CĂTRE LOCUITORII JUDEȚULUI SATU MARE**

• Muzica, mereu în centrul veseliei pionierești.

• Un interesant exercițiu aplicativ.

• Oaspeți și gazde servesc împreună masa.

• Pionierii sînt înfrățiți și în dans, fie că sînt români, maghiari, germani sau de alte naționalități. Ei sînt fii ai României socialiste.

DOCUMENT CUTEZĂTORII

AL II-LEA FORUM NATIONAL AL PIONIERILOR
LICEUL AGRICOL

Livada

August 1973

Pe mîndră vatră milenară,
sub cer de august, sătmărean,
noi am sădit să crească-n ani
Livada dragostei de țară.

Ni-i viitorul însorit;
ni-s ramurile numai roadă.
Priviți-ne: sîntem Livada
credinței tinere-n partid.

Răsune bolțile albastre
de freamăt, joc și bucurii;
nicicînd în piept nu s-o umbri
Livada înfrățirii noastre.

Sub cerul patriei senin,
mereu mai viguros să crească
din dragoste pionierească
Livada anilor ce vin.

MIHAI NEGULESCU

„FLORILE PRIETENIEI“

SĂTMĂRENII S-AU DOVEDIT GAZDE BUNE ALE FORUMULUI PÎNĂ ÎN CELE MAI MICI AMĂNUNTE. ASTFEL, ZIARUL «**CRONICA SĂTMĂREANĂ**» A AVUT AMABILITATEA SĂ OFERE CITITORILOR ÎN PAGINILE SALE O OGLINDĂ VIE A VIEȚII TUMULTUOASE, ZI DE ZI, A TABEREI DE LA LIVADA. SUB TITLUL «**MESAJE DIN PLANETA PRIETENIEI**», ZIARUL A PUBLICAT ÎNTR-UNUL DIN NUMERELE SALE O PAGINĂ ALCĂTUITĂ LA FORUM DE SUBREDACȚIA «SEMAFOR» A REVISTEI «CUTEZĂTORII», FORMATĂ DINTR-UN GRUP DE PIONIERI ȘI UTECIȘTI. MULȚUMIM COLEGILOR SĂTMĂRENI.

PIONIERII FĂRĂ CRAVATĂ

Pionier! De cîte ori rostesc acest cuvînt îmi apare în față cravata roșie cu tricolor, simbol al pionieriei.

Aceasta pentru că nici unul din însemnele pionierești nu mi se pare mai simplu, mai firesc pentru un pionier. Fiecare purtător al cravatei se mîndrește cu numărul și frumusețea insignelor sale pionierești, cu mulțimea treselor, culoarea șnurului. Frumusețea cravatei o găsim în simplitatea ei, fiind cel mai reprezentativ însemn pionieresc.

Și totuși, există și pionieri fără cravată. Oricît ar fi de ciudat, există. Am întîlnit pionieri fără cravată aici, la Livada. La toate activitățile pionierești din tabără, locuitorii acestei livezi înfloritoare au participat în număr mare. La deschiderea festivă a Forumului, la inaugurarea bazei sportive a taberei, livezenii au pășit în rînd cu pionierii, fețele lor strălucind de bucurie la fel ca ale pionierilor.

Priveam în oglinda albastră a bazinului inaugurat și, deodată, mi-am dat seama că, de fapt, nu eram pe mal 400 de pionieri, ci mult mai mulți...

După cum vedeți, există și pionieri fără cravată. Și cum tuturor pionierilor activi li se acordă distincții, propun ca noi, participanții la cel de-al doilea Forum Național, să acordăm pionierilor fără cravată cea mai înaltă distincție: mulțumirea și dragostea noastră profundă pentru tot ce au făcut pentru noi.

GHEORGHE TRUȚĂ,
Călui-Olt

Țara

M-am întrebat cîndva
Ce este țara?
Și atunci Carpații mi-au răspuns
Că țara-i susur de izvoare
Iar Dunărea bătrînă
Mi-a spus că țara-i cîntul,
Că e tumultul
De ape și păduri.
Mi-a spus apoi un om
Ce este țara:
E sufletul,
E cîntecul,
E dragostea cu care semeni,din zare
Pînă în zare,
Sămînță roditoare.
Și de atunci iubesc mai mult eu
ȚARA
Și de atunci privesc cu luare aminte
Spre țara ce se-nalță tot mai mîndră
Și m-angajez să merg tot înainte!

MIRELA SAMOILĂ, Vrancea

Dacă ai să treci vreodată

Dac-ai să treci
Vreodată prin țara
În care oamenii
Au în locul ochilor sori,

Tu să-ți încarci bine sufletul
Cu lumină, ori
Să te topești încet
În fumul serilor de mai

Acolo, în suflet cu noaptea
Nu o să poți să stai
Căci oamenii au în locul ochilor
Sori

Ce au să-ți ningă-n inimă
Petale din mine
Și zori.

JENICĂ VIZIREANU, Brăila

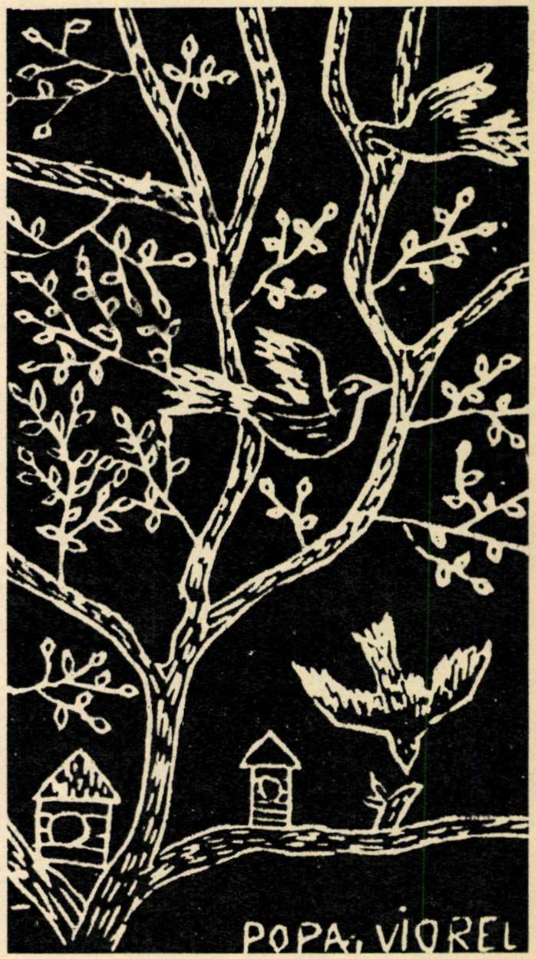

„PRIMĂVARA“
DESEN DE VIOREL POPA

*

Gînduri din tabără

Ne-așterne vara largi covoare
De flori și frunze aurii
Și-n inimi e atîta soare...
Zîmbiți, cravate purpurii.

Ne-așteaptă aici atîtea fapte
Prietenii vom face-acum
Pe nori de aur și de vise
Cutezători, porniți la drum!

LILIANA ALEXA, **Botoșani**

FLOAREA CU 17 PETALE

*

Trăiesc într-o grădină mare și frumoasă, care nu este nici cea mai mare dar nici cea mai mică din grădinile lumii. Dar ea este cunoscută prin florile sale, care sînt unice în lume. Și, iată că, în această grădină s-a născut, de aproape un an, o floare de care s-au mirat cu toții. Ea ține două săptămîni, iar mirosul ei dăinuiește un an. Floarea aceasta are 17 petale și fiecare petală are multe, multe culori. Dar să vă prezint o zi din viața acestei flori, pe care cred că ați recunoscut-o: Forumul Național.

Într-una din diminețile în care puful galben de lumină își arată rotunjimea printre vîrfuri de brazi, fiecare din cele 17 petale s-a deschis și a umplut cu mirosul ei plămînii satelor din jur.

Erau cele 17 detașamente ale Forumului care au mers în împrejurimile localității Livada. Peste tot a fost frumos. Peste tot oamenii ne-au primit cu zîmbetul pe buze și cu sclipiri de fericire în ochi.

Eu însă aș dori să vi-i prezint pe oamenii din Viile Satu Mare, ai căror oaspeți le-au fost pionierii detașamentului 4.

Cu tradiționala pîine și sare, cu inimile calde și pline de veselie, oamenii de aici ne-au primit ca pe niște rude, ne-au arătat toate realizările lor și ale pionierilor de aici.

Am vizitat împreună cu ei microferma școlară și cu toții am gustat din roadele muncii de un an întreg ale celor mai mici gospodari din comună, care urmează întocmai exemplul părinților lor.

Fiecare a mers la cîte un pionier din Vii și cu toții ne-am simțit minunat. Oamenii de aici au făcut tot ceea ce le stătea în putință pentru a ne simți ca la noi acasă. Și, într-adevăr, așa a și fost. Părinții gazdelor noastre erau și părinții noștri.

Am putut admira aici frumusețea cerului printre merele care abia se pîrguiseră și care așteptau parcă să le culegem. Cu toții ne împrietenisem, eram acolo români, maghiari, germani. Cu toții eram acum prieteni și în prietenie nu-ți trebuiesc cuvinte, ci numai o inimă prin care poți mărturisi sentimentele.

Dar timpul nu-l putem opri niciodată și atunci rămînem cu amintirile. Da, ziua aceasta, pe care am fi dorit-o fără sfîrșit, se ducea încet, încet, cu clipele noastre. La despărțire ne-am dat adresele și ne-am strîns mîinile. Erau mîini care știu și să scrie și să lucreze și să construiască și să deseneze, erau mîini care știu să fie prietene.

Ne-am întors în tabără și cu toții aveam cîte ceva care să arate că am fost la colegii, la prietenii noștri din Viile-Satu Mare.

Floarea și-a strîns acum petalele, iar luna trimite o ultimă mîngîiere de care avem nevoie pentru ziua de mîine, cînd din nou floarea se va deschide.

În aer mai dăinuie încă un miros încîntător trimis de cele 17 petale.

VIORICA IANCU,
Ploiești

Ilustrații de DOCRICĂ DUMITRU

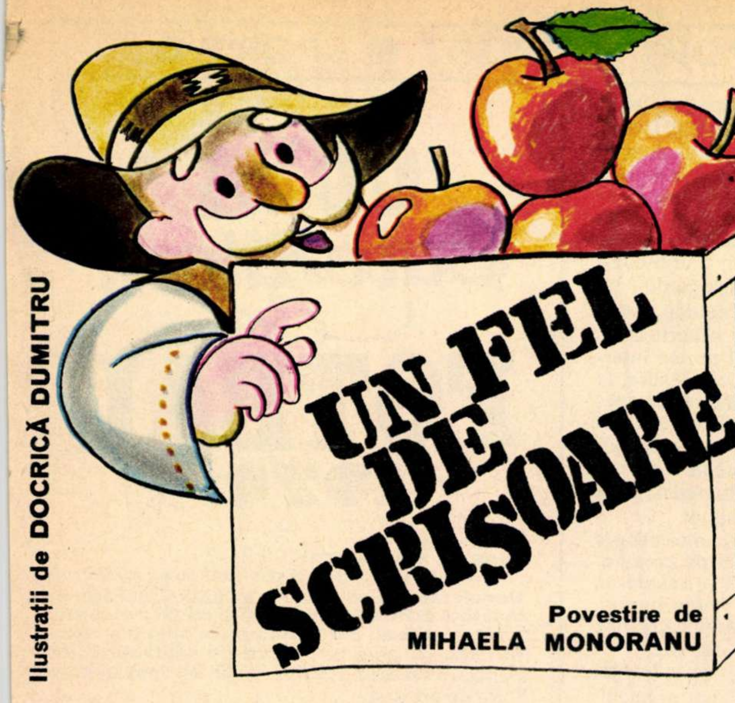

UN FEL DE SCRISOARE

Povestire de
MIHAELA MONORANU

Cînd vine toamna, iată ce ne aduce într-o bună zi factorul: un mandat poștal! Oficiul este departe de casa noastră și ca să ajungi pînă acolo ai de străbătut o mulțime de străzi minunate, pline de flori. Așa încît e greu de spus ce ne bucură mai mult — faptul că vom primi un pachet de la bunicul sau frumoasa călătorie pînă la poștă. La drept vorbind, coletul știm ce conține, dar cu toate acestea curiozitatea rămîne întreagă de fiecare dată. Haidem, deci! Unul singur dintre noi ar putea să aducă pachetul, dar plecăm cu toții, fiindcă e un fel de sărbătoare,ori parcă am merge la teatru.

Orașul e scăldat într-o ceață ușoară. Oamenii se plimbă încolo și încoace, dar noi nu ne plimbăm, avem o țintă sigură și mergem iute, ceea ce e mult mai plăcut. Străbatem parcul, ieșim în bulevardul larg și însorit ca un luminiș de pădure, traversăm și iar intrăm într-o stradă strîmtă, umbrită de castani. Și din nou o stradă largă. De cîte ori traversăm, ne prindem toți, foarte strîns, de mîini.

La poștă e multă lume, iar în spatele mesei lungi și înalte sînt zeci ori poate chiar sute de pachete. Între ele îl recunoaștem deîndată pe al nostru! Ne mirăm: ce face pachetul nostru, pe care ni-l simțim atît de apropiat, printre atîtea altele străine, necunoscute? Parcă ne vine să rîdem de el, ori ne e milă. Dar mai degrabă ne simțim stingheriți că un lucru care ne aparține numai nouă, ca un secret, cu scrisul binecunoscut al bunicului lăbărțat pe scîndura geluită, cu un nume de sat care numai nouă ne poate spune ceva, stă în văzul tuturor, ca o marfă în vitrină. În curînd îl vom lua cu noi, dar mai întîi trebuie să respectăm unele reguli, adică să ne așteptăm rîndul. Funcționara în halat albastru, care eliberează coletele, nu se grăbește cine știe ce. Poartă ochelari, dar nu ca să privească prin ei — la oameni se uită pe deasupra ramelor, iar cînd scrie, pe dedesubtul lor. Niciodată prin lentile, asta e sigur.

Și iată că înaintea tatii nu mai sînt decît doi tineri, un băiat și o fată și care, de altfel, nu par să fie deloc impresionați de faptul că vor primi un colet. S-ar zice că mult mai mult îi interesează să se uite unul la celălalt. Abia dacă aruncă o privire micului pachețel învelit în pînză albă, pe care îl primesc, și pleacă străbătînd cu o mare bucurie sala nesfîrșită, așternută cu linoleum albastru. Ah, este atît de plăcut să intri în asemenea clădiri frumoase, care aparțin tuturor, oricărui om din acest oraș sau de aiurea, să deschizi cu îndrăzneală ușa, să alergi vesel pe trepte! Sînt case (chiar pe strada noastră, chiar alături de noi!) pe care le vedem de ani de zile, dar în care nu am intrat și este aproape sigur că nu vom intra niciodată. Dar și aceste clădiri necunoscute te fac să-ți placă orașul tău, al tău! În sfîrșit, tata. El anunță sus și tare că are de primit un pachet. Nu spune «pachetul de colo», nu! Respectă jocul în întregime, iar pe noi, care arătăm cu mîna, se face deocamdată că nu ne cunoaște. Și nici la pachet nu se uită deloc, se ține, cum s-ar zice, tare. Funcționara cu ochelari îi cere buletinul, iar el dă la iveală o grămadă de carnete deasupra cărora, la loc de frunte, stă permisul de conducere auto! Tata are de multă vreme permis, îi mai lipsește doar atît, mașina, dar asta n-are nici o importanță, după cum oricine poate să-și dea seama. Pentru nimic în lume nu ar părăsi casa fără permisul de șofer asupra lui și oricît de departe am fi, dacă descoperă că nu-l are, face calea întoarsă să-l ia cu toate că, după cum mi se pare, v-am mai spus, mașină nici gînd să avem.

Pe sub ochelari tovarășa privește fotografia din buletin, iar pe deasupra lor se uită cu multă îndrăzneală la tata. Ca de fiecare dată, mă aștept să se întîmple cine știe ce, fiindcă, după părerea mea, poza din buletin nu aduce nici pe departe cu tata. Dar nu se petrece nimic. Îmi vine să cred din nou, ca și anul trecut, că oamenii mari se pricep să întrevadă pe fața unui om care rîde chipul lui cel foarte serios. După aceea tovarășa se ridică și începe să caute în grămada de pachete pe al nostru și acesta e lucrul care îmi place cel mai mult, deoarece iată cum face: trece printre ele și cu vîrful degetelor le atinge ușurel, rînd pe rînd. Parcă ar încerca niște pepeni dacă sînt copți. Ori parcă le-ar lovi încet pe umăr șoptindu-le «a venit cineva să te ia acasă!». N-ar avea, bineînțeles, nici un rost să i-l arătăm noi, sîntem siguri că nu ne-ar da nici o atenție. Încearcă nenumărate pachete care nu răspund la chemare, rămîn nepăsătoare, dar cînd îl atinge pe al nostru, acesta parcă ar tresări. Ei, și de îndată ce e mișcat din loc, o pătrunzătoare mireasmă de mere se răspîndește în întreaga sală; că doar asta ne trimite bunicul, mere, sau n-am apucat încă să vă spun? În fiecare toamnă o lădiță cu mere. E adevărat că lădița e făcută în așa chip de parcă ar conține cu totul altceva, bijuterii, pietre scumpe, podoabe neprețuite! E o casetă șlefuită și lustruită cu toată grija, înconjurată de trei ori cu o panglică de metal, strălucitoare, bătută în zeci de ținte. Bunicul, pe forța tatii se bazează el oare cînd o face atît de ferecată? Că altminteri ar trebui să chemăm un specialist să o deschidă. Mere de la bunicul. Mai demult, pe cînd eram mai mic și am primit, cred eu, primul din șirul de pachete de acest fel, tăticu a răscolit grozav de nerăbdător grămada de mere și a tot căutat să dea de o scrisoare. Merele erau mari, lucioase dar, neînsoțite de nici un cuvînt, păreau mute, surde, ironice și nepăsătoare. Nici nu știam ce să facem cu ele. Îmi venea să le duc la ureche, să strig prin coaja lor. Nimic. Cu timpul,

(Continuare în pag. 13)

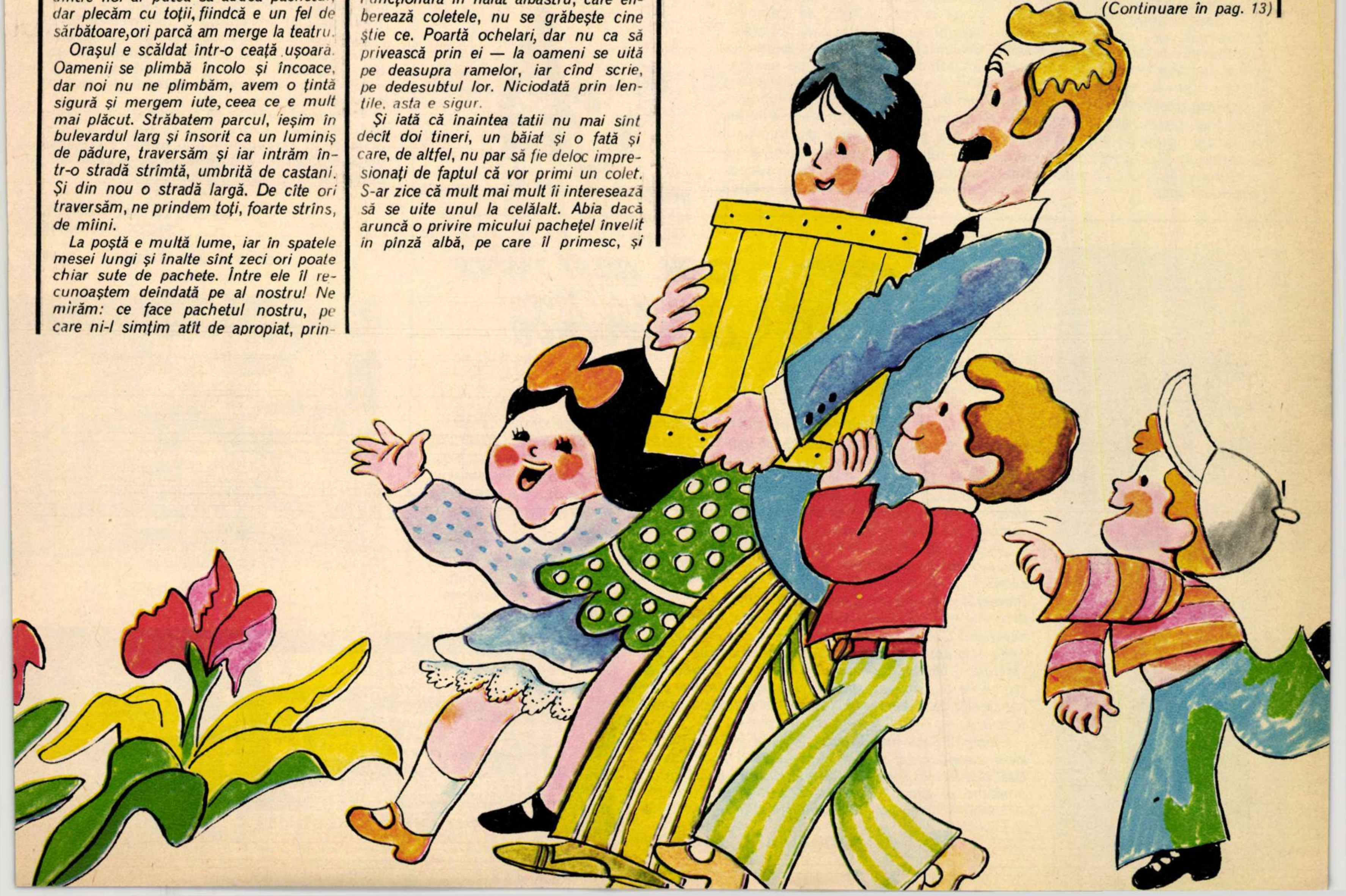

O SPERANȚĂ A BOXULUI NOSTRU

Un tînăr, un băiat doar un pic mai mare decît voi, care mai are încă proaspeți în minte anii abia trecuți ai copilăriei, ai pionieriei, a reușit să se afirme, în ultimul timp, în boxul nostru, ca un autentic talent, cu reale și mari perspective de viitor. Vi-l prezentăm, în cîteva rînduri doar, pentru că merită să-l cunoașteți, să-i urmați exemplul, dacă nu în box, atunci în alte discipline sportive care vă așteaptă și vă vor primi la fel ca și pe el, cu **ușile larg deschise. Este vorba despre *Paul Dragu*, actualmente elev** al școlii profesionale «Electroputere» din Craiova și component al clubului sportiv cu același nume din acest oraș.

Antrenat de cîtva timp de fostul campion Mihai Goanță, tînărul Paul Dragu a reușit, și datorită talentului său indiscutabil, dar mai ales seriozității și voinței cu care se pregătește, să se afirme de la bun început în arena boxului nostru. Astfel, doi ani la rînd — în 1972 și 1973 — el a cucerit titlul de campion republican în cadrul campionatelor de juniori mari și mici, evoluția lui încîntîndu-i nu numai pe spectatori (care l-au aplaudat îndelung pentru eschivele sale uluitoare, pentru loviturile cu ambele mîini, în mai puține cuvinte pentru boxul său tehnic și inteligent), ci și pe specialiști. Dar pentru ca un succes să nu fie cumva pus pe seama întîmplării, el trebuie completat și susținut de altele. Și Paul Dragu s-a conformat întru totul acestei reguli. Nu demult, în cadrul a două întîlniri amicale cu speranțele olimpice ale Statelor Unite ale Americii, desfășurate una la București, alta la Brăila, el a avut din nou o comportare excelentă, învingîndu-l pe unul dintre cei mai reputați dintre parteneri, pe boxerul Alberto Sandanal. Iar în recentul turneu internațional «Prietenia», desfășurat la Galați și la care au participat speranțe olimpice din numeroase țări socialiste, a înregistrat încă un succes, cucerind o medalie de aur, contribuind și el la situarea noastră pe primul loc pe națiuni.

Dorind să aflu amănunte despre acest băiat, l-am rugat pe antrenorul lui să-mi vorbească despre el. Nu mi-a spus prea multe lucruri, totuși ceea ce am aflat m-a convins că Paul va ajunge departe:

— E un elev foarte bun la învățătură, ordonat, disciplinat și ascultător, dar mai ales un băiat cu o voință de fier, care, dacă-și propune să realizeze ceva, poți fi sigur că va reuși.

Ei da, așa da. Băiat bun și... fără lipsuri. Un băiat care, sînt convins, va ajunge un mare boxer dacă... Dacă va continua să meargă pe același drum pe care a pornit nu cu prea mulți ani în urmă.

I. BALAURE

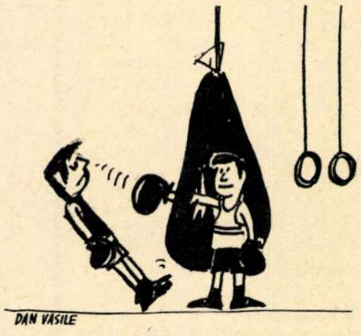

CUPA Cutezătorii la FOTBAL 1973

Cum au decurs «ostilitățile»?

În nr. 12/1973, al revistei noastre, a apărut Regulamentul noii ediții a «Cupei Cutezătorii» la fotbal pentru toți pionierii și copiii de la sate.

Întrecerile au pornit încă de la data de 1 aprilie 1973, cu pînă la 2 jocuri pe săptămînă, iar pentru evidența acestor jocuri au fost trimise foile de arbitraj.

La 15 iunie, peste 2 400 de copii, împărțiți în mai mult de 150 de echipe organizate conform regulamentului, au pornit într-o luptă înverșunată. dar... sportivă.

Evidența noastră a fost ținută zilnic pentru toate echipele, rezultat ce-l publicam aproape săptămînal.

Este adevărat că lidera nu a rezistat să-și păstreze locul I, care era schimbat de la o zi la alta, ea fiind hărțuită de alte echipe mai puternice și mai bine pregătite.

Acum, cînd dăm aceste rînduri la tipar, nu ne putem da seama care din cele 150 de echipe vor fi pe primele patru locuri și vor avea bucuria să se deplaseze la jocul final, cînd să-și arate în adevăr măiestria de a ajunge chiar campioana ediției a III-a — 1973 și posesoarea cupei și premiului I, urmată, bineînțeles, de celelalte 3 echipe, care au alergat și ele pentru locul I.

Cele patru echipe fruntașe nu au muncit în zadar pe tot timpul vacanței școlare, ele vor fi bine răsplătite cu premiile meritate pe deplin, urmînd ca pentru ediția 1974 să fie mai bine pregătite.

Trebuie să arătăm că și celelalte echipe merită felicitări pentru dorința lor de a ajunge primele în clasament. Mai multă insistență a organizatorilor, antrenorilor și jucătorilor și dorințele lor se vor îndeplini.

SECRETARUL JURIULUI
NICOLAE DOANĂ

ECHIPA «SILITORUL» — ILFOV

CEL MAI TÎNĂR CAMPION LA MOTOCROS

Motocrosul, sport îndrăgit de marele public, oameni de diverse vîrste și profesii, îți cere mult curaj și îndemînare, specialiștii considerîndu-l ca cea mai dificilă ramură a motociclismului. De cîțiva ani, alergările pe teren accidentat au început să aibă adepți și printre școlari, fapt ce a determinat forul de resort să introducă în campionatul republican o nouă probă, clasa 70 cmc, rezervată posesorilor de motorete, tineri care și-au pus în gînd să meargă pe urmele popularului și multiplului nostru campion național și balcanic, Ștefan Chițu.

După ce anul trecut, la vîrsta de 13 ani, Ernest Mülner, *elev la Școala nr. 6 din Brașov, a devenit vicecampion al «Mobrelor», el a îmbrăcat, de dată aceasta, tricoul de campion, cucerind invidiatul titlu într-o manieră care i-a atras sufragiile publicului. Pionierul campion din Brașov, a concurat în ultimele etape cu titlul în... buzunar, deoarece — cîștigînd aproape toate cursele — s-a distanțat categoric de principalii lui adversari. Cu un stil elegant, silitor — ca și la școală unde este apreciat pentru calificativele obținute la învățătură — băiatul cunoscutului mecanic și antrenor al secției de la asociația sportivă Torpedo Zărnești este considerat ca o autentică speranță a motociclismului nostru.*

Exemplul celui mai tînăr campion al țării la motociclism a contaminat pe mulți dintre colegii lui de școală, tatăl pionierului Ernest Mülner *spunîndu-ne că are în pregătire, printre alți elevi, un băiat de 11 ani și anume* Alexandru Ilieș, *care îi inspiră tot atîta încredere ca și Ernestino.*

TRAIAN ANDRONACHE

A UNSPRĂZECEA VIZĂ
PENTRU
PAȘAPORTUL CUTEZĂTORII '73
la marele concurs de turism
„TROFEELE VACANȚEI"

TALON
„TROFEELE VACANȚEI"
C 310

SE DECUPEAZĂ ȘI SE LIPEȘTE PE «PAȘAPORTUL

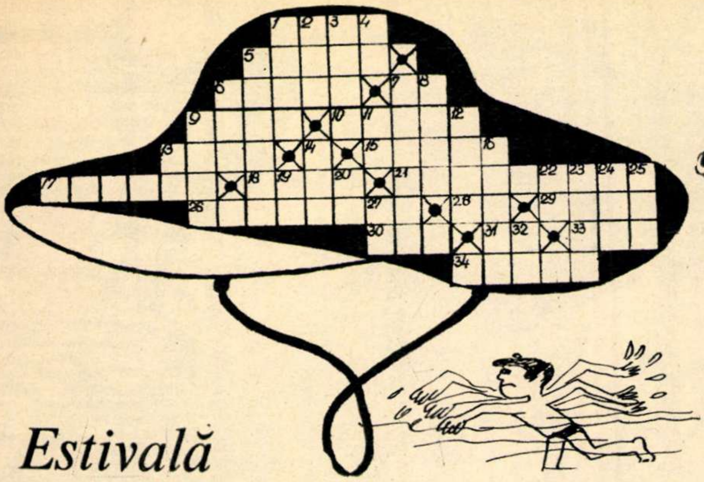

Estivală

ORIZONTAL: 1. Un «cico» de la frigider! 5. Pictor francez, autorul pînzei «Pe malul mării». 6. Cel de la Techirghiol este indicat la reumatism. 7. Într-o stațiune balneară! 9. Vestită prin termele ei. 10. O vară caniculară (masc.). 13. Anotimpul marilor vacanțe și al caniculelor. 15. A tradus din arabă poezia «O, vînt de munte» de Abdallah Eldumenia. 17. A scris «Jurnalul unui pierde vară». 18. Avîntîndu-se spre soare, a devenit victima lui (mit.). 21. Poetă română,autoare a poeziei «Muntele cu aripi albastre». 26 Radiații de căldură. 28. Dînsa.29. Caniculă. 30. Ozonat la munte. 31. Rece! 33. Vreme nefavorabilă. 34. A drumeți.

VERTICAL: 1. Mijloacele de propulsie ale unor bărci (sing.). 2. Mică insulă lîngă Yokohama. 3. Au contribuit la răspîndirea metalurgiei fierului (sing.). 4. Pe timp de secetă! 5. Bunica de pe litoral. 6. Sursă de răcorire estivală. 7. Bronzat (fem.). 8. Roman al lui Tudor Arghezi. 9. Se face roșu la... clocotul apei. (pl.). 11. În sobă! 12. Dealuri pe plajă. 13. La gura vulcanului! 14. Răcoritoare de sezon! (pl.). 16. Centrul de atenție al sezonului estival! 19 . Costache Dumitru. 20. În fine,răcoare! 22. La ecuator! 23. Conținută de apa mării. 24. Rîu în America de Sud. 25. A stropi. 27. Același soare torid din mitologia egipteană. 32. Cer!

DICȚIONAR: ENO; CLE.

Prof. TEODOR AXIOTI

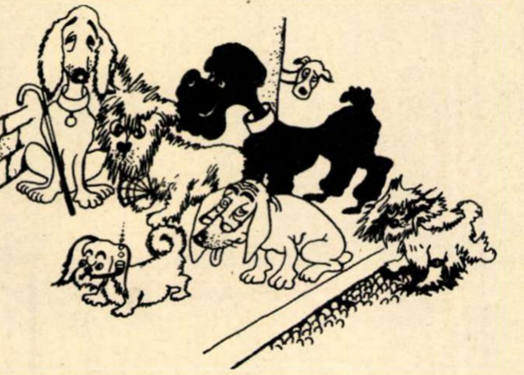

Observați acest desen și găsiți cele cinci obiecte inutile pe care le poartă cățelușii.

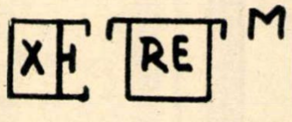

PROVERBIALA
(criptografie: 4,3,5,3,5,.)

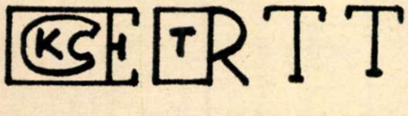

DRUMEȚIE
(criptografie: 2,8,2,5,)

LA BIBLIOTECĂ

Intors din vacanța petrecută la bunici, Ionică își pregătește o parte din temele pentru limba și literatura română, programate să le studieze înaintea începerii anului școlar. Pentru a-și face rezumate cît mai complete, el lucrează în fiecare zi la biblioteca din cartier, care dispune de un fond de peste 20 000 de cărți.

Rezumatele privitoare la viața și opera scriitorilor Vasile Alecsandri, Alexandru Odobescu și Bogdan Petriceicu Hașdeu vor fi primele din seria celor prevăzute în programa școlară. Deocamdată el cere bibliotecarei volumul de versuri al lui Alecsandri din care citește poeziile «Peneș Curcanul»,«Concertul în luncă», «Dușmancele» și «Cîntecul haiducilor.» Din volumul de teatru al lui Vasile Alecsandri, Ionică citește și-și face însemnări pe marginea pieselor «Chirița în provincie» și «Despot Vodă». El cercetează în continuare volumul de proză «Iorgu de la Sadagura», «Suvenire din Franța — Buchetiera». În ziua următoare studiază viața și opera lui Alexandru Odobescu. Lecturează la început piesele «Mihnea Vodă cel Rău» și «Doamna Chiajna». Pe marginea volumului «Pseudo-kinegeticos» sau «Fals tratat de vînătoare», el își face notițe mai multe, găsind aici minunate descrieri din domeniul vînătoresc, cum numai în opera lui Mihail Sadoveanu mai găsise. În sfîrșit trece la opera lui Bogdan Petriceicu Hașdeu. După ce citește cu atenție «Răzvan și Vidra», Ionică studiază activitatea lui Hașdeu în domeniul istoric. Atenția îi este reținută de capitolele referitoare la «Arhiva istorică a României» și fragmente din «Magazin istoric pentru Dacia », publicații editate de Hașdeu.

El termină studiul cu piesa «Ion Vodă cel Cumplit», rugînd-o pe bibliotecară ca pentru a doua zi să-i pregătească romanele lui Cezar Petrescu și Camil Petrescu pe care le are de studiat în cadrul aceleiași programe școlare. **In acest text sau strecurat cîteva greșeli: Care?**

UN FEL DE SCRISOARE

(Urmare din pag. 11)

an de an, ele au început tot mai mult să se însuflețească, să prindă glas, să capete auz, să fie vorbărețe, iar acum sînt chiar gălăgioase. Ele, chiar ele sînt scrisoarea! Cum oare de n-am înțeles?

Nu mai este mult și vom primi și în acest an lădița noastră ferecată. Mă gîndesc cu o tresărire de bucurie la bulevardul larg, împodobit cu gladiole, la șirul nesfîrșit de lămpi electrice învăluite într-un puf ușurel de ceață. Deoarece cînd ieșim de la poștă, cu pachetul în brațe, afară, pe neștiute s-a și înserat. Ca atunci cînd ieși de la cinema și te miri că, în timp ce tu ai stat acolo înăuntru și ai urmărit o poveste, afară s-a schimbat totul. După cîte știu, nu i-am spus niciodată tatii, nici mamei, nici ei mie sau unul celuilalt cît de mult ne place această stradă, înserarea, luminile, răcoarea și ceața în ziua cînd ne ducem după colet. Dar o știm cu toții. De ce atunci nu ne ducem și altă dată pe acolo și așteptăm cu nerăbdare ziua cu pricina? Iată de ce: fiindcă nu ar avea nici un haz. Odată. fiindcă ne plăcuseră atît de mult măștile, pocnitorile și steluțele de la Anul nou, ne-am gîndit că nimic nu ne împiedică să ne jucăm astfel în oricare altă zi a anului, dar am făcut o mare greșeală. Și nu, nu, fără nici o treabă nu ne vom duce pe bulevardul Poștei, avem destule locuri unde să ne plimbăm. Deocamdată, cînd tăticu are vreme, mergem la cinema, iar în acest timp merele din ograda bunicului se coc pe îndelete, pe toate părțile, deoarece pămîntul, cu măr cu tot, se rotește liniștit în jurul soarelui.

CÎȘTIGĂTORII CONCURSURILOR NOASTRE

Într-una din aceste zile însorite de vacanță a avut loc, la Palatul pionierilor din București, tragerea la sorți a concursurilor **«DIMITRIE CANTEMIR»** și **«MESERIA, BRĂȚARĂ DE AUR»**, organizate de revista «Cutezătorii». Extragerea a fost făcută cu participarea pionierilor din cîteva școli din Capitală. Iată cîștigătorii concursului **«DIMITRIE CANTEMIR»**: Premiul I: **Marius Popa**, Cluj; Premiul II: **Georgeta Nechita**, Piatra Neamț; Premiul III: **Ovidiu Nimigean**, comuna Ilva Mică, județul Bistrița-Năsăud; Mențiuni: **Raluca-Laura Popa**, Craiova; **Genoveva-Lia Hodoroabă**, comuna Părhăuți, județul Suceava; **Dănuț S. Dorin**, satul Fîntîna Mare, comuna Ciucurova, județul Tulcea; **Ovidiu Spătariu**, satul Sărmășel-Gară, comuna Sărmaș, județul Mureș; **Gabriela Ionițiu**, București; **Claudiu-Fabian Butnaru**, comuna Dudești, județul Brăila; **Florian Dobre**, comuna Ciocănești, județul Ialomița; **Carmen Nora**, comuna Urlați, județul Prahova; **Florica Hălăngău**, comuna Sepreuș, județul Arad; **Daniela Jugănariu**, Sibiu.

La concursul **«MESERIA, BRĂȚARĂ DE AUR»**, ediția I — «Cincisprezece meserii» — apărut în revista «Cutezătorii» nr. 21/1973, au fost desemnați următorii cîștigători prin tragere la sorți: Premiul I: **Anca Ioachim**, București; Premiul II: **Vasile Nedelcu**, comuna Rovinari, județul Gorj: Premiul III: **Ion Despina**, comuna Orlești, județul Vîlcea.

Au mai fost acordate prin tragere la sorți încă cinci mențiuni elevilor: **Dumitru Mușat**, comuna Urleasca, județul Brăila; **Alexandru Fleicher**, județul Hunedoara, Vulcan; **Ovidiu Suciu**, Tîrnăveni; **Dorina Cărbunariu**, Timișoara; **Ioan Baba**, Oradea.

Pentru ediția a II-a a aceluiași concurs, apărut în revista «Cutezătorii» nr. 28/1973, tot prin tragere la sorți, au fost desemnați următorii cîștigători: Premiul I: **Vasile Popescu**, comuna Starchiojd, județul Prahova; Premiul II: **Florica Borneci**, București; Premiul III: **Ioan Jacotă**, comuna Bilca, județul Suceava. Mențiuni: **Ion Stanciu**, Pitești; **Ana Stoica**, Turnu Măgurele; **Mihaela Bordușescu**, Călărași; **Marian Coman**, Mizil; **Aurel Mihai**, București.

Redacția mai acordă două premii speciale colective: pentru concursul **«Dimitrie Cantemir»**, Școlii generale nr. 1 din comuna Ulmeni, județul Ilfov și Școlii generale de 10 ani, din comuna Hlipiceni, județul Botoșani, pentru concursul **«Meseria, brățară de aur»**.

Cîștigătorii celor două concursuri vor primi din partea redacției, în cursul lunii august, pe adresele menționate pe plic, premiile binemeritate.

*

Răspunsurile concursului nostru «Cutezători de-a lungul veacurilor», dedicat lui Dimitrie Cantemir, la a 300-a aniversare a nașterii.

1. Lucrarea filozofică, aparținînd lui Dimitrie Cantemir, poartă titlul: **«Divanul sau gîlceava înțeleptului cu lumea»**, tipărită la Iași, în limba română, în anul 1698.

2. În lucrarea **«Hronicul vechimii a romano-moldo-vlahilor»** Cantemir duce istoria patriei pînă în anul 1274.

3. Dimitrie Cantemir cunoaște bine opera cronicarilor Grigore Ureche și Miron Costin.

4. Lucrarea se numește «Istoria ieroglifică» și a fost tipărită în anul 1705.

5. Voltaire, Byron și Victor Hugo au consultat și lucrarea **«Creșterea și descreșterea Curții otomane»**.

6. **«Descrierea Moldovei»** este prima monografie geografică românească.

7. **«Descrierea Moldovei»** este însoțită de o hartă întocmită de autor, prima de acest fel alcătuită de un moldovean. A fost tipărită în Olanda, în anul 1737.

8. Date referitoare la legenda Babei Dochia se află în lucrarea **«Descrierea Moldovei»**.

9. Ideea continuității poporului nostru pe pămîntul românesc este demonstrată de cărturarul român în **«Hronicul vechimii romano-moldo-vlahilor»**.

10. Om de știință și gînditor de seamă român, Dimitrie Cantemir este socotit unul dintre marile spirite enciclopedice prin vastitatea culturii, acoperind variate domenii (istorie, filozofie, muzică, literatură), depășind prin gîndire epoca în care a trăit.

MERIDIANE
LATINO-AMERICANE:

În partea nord-vestică a continentului latino-american, la întretăierea tuturor drumurilor maritime şi aeriene din această parte a lumii, pe o suprafaţă de 1 138 914 kmp se află — Republica Columbia. Această ţară este singura de pe continent, ale cărei coaste sînt scăldate de apele a două oceane: Atlantic şi Pacific. Teritoriul ei a fost locuit din timpuri străvechi de triburi de amerindieni. Cucerit de spanioli la începutul secolului XVI, devine independent în 1810 şi face parte, între 1819—1830, alături de Venezuela, Peru şi Ecuador, din Republica Federativă Marea Columbie. În 1863 s-au constituit Statele Unite ale Columbiei, iar în 1866 a luat fiinţă Republica Unitară Columbia. Capitala ţării este Bogota, oraş fondat în secolul XVI, şi în care locuiesc astăzi peste 2,5 milioane de oameni din cei peste 21 milioane cît numără populaţia întregii ţări. Alte principale oraşe ale ţării sînt Barranquilla, Medelin, Cali, Şanta Marta, Cartagena şi Buenaventura.

Sectorul de bază al economiei este agricultura. În prezent, în Republica Columbia au loc nenumărate procese înnoitoare. Lupta pentru recuperarea bogăţiilor naţionale de sub controlul monopolurilor s-a dovedit singura cale capabilă să determine progresul industrializării, al dezvoltării economiei pe ansamblu.

Primul pilon al industrializării a fost pus la Paz del Rio, în urmă cu 19 ani, prin deschiderea şantierului primului combinat siderurgic.

COLUMBIA

În subsolul bogat în petrol, gaze naturale, fier, uraniu, cupru, platină, huilă, smaragde etc. a fost descoperit recent un nou zăcămînt de minereu cuprifer, unul dintre cele mai mari de pe continent, precum şi mari rezerve de cărbune.

În strînsă corelaţie cu procesul de dezvoltare economică, o atenţie crescîndă se acordă dezvoltării învăţămîntului. Au fost construite numeroase şcoli şi două noi centre universitare. Începînd din septembrie 1970, se desfăşoară o vastă campanie de alfabetizare pe plan naţional, campanie în cadrul căreia au şi fost obţinute succese remarcabile.

*

Cu toate că se află într-o zonă tropicală, Columbia prezintă o mare diversitate de climă. Ea cunoaşte tot atît de bine frigul zăpezilor veşnice de pe înaltele piscuri ale Anzilor Cordilieri, care o străbat de la sud la nord, ca şi căldura toridă a coastelor şi a pădurilor tropicale. Cele patru anotimpuri nu există aici, iarna fiind considerată perioada din sezonul ploios iar vara, perioadele secetoase. Datorită acestor con-

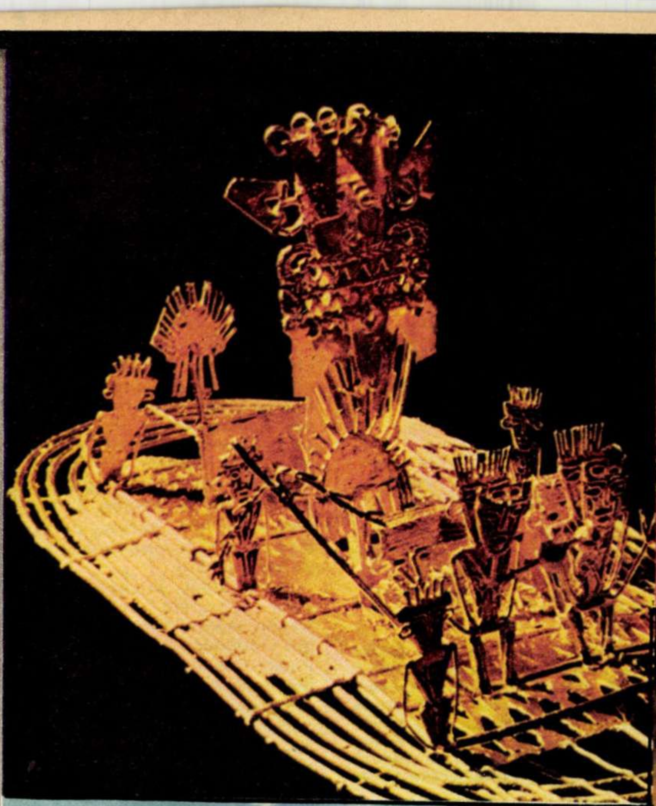

4

5

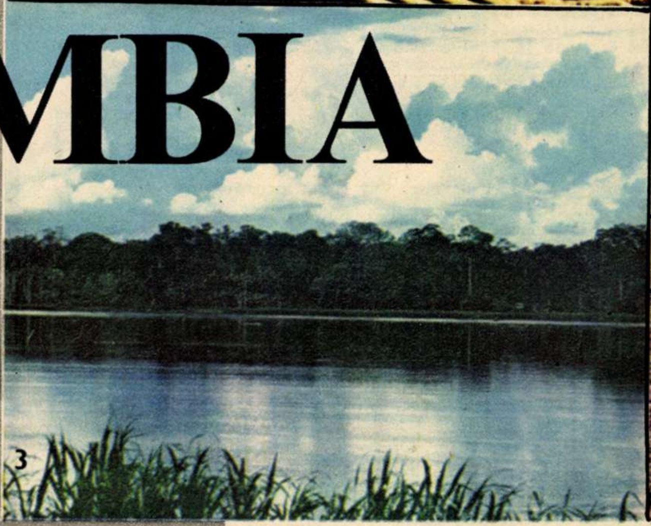
3

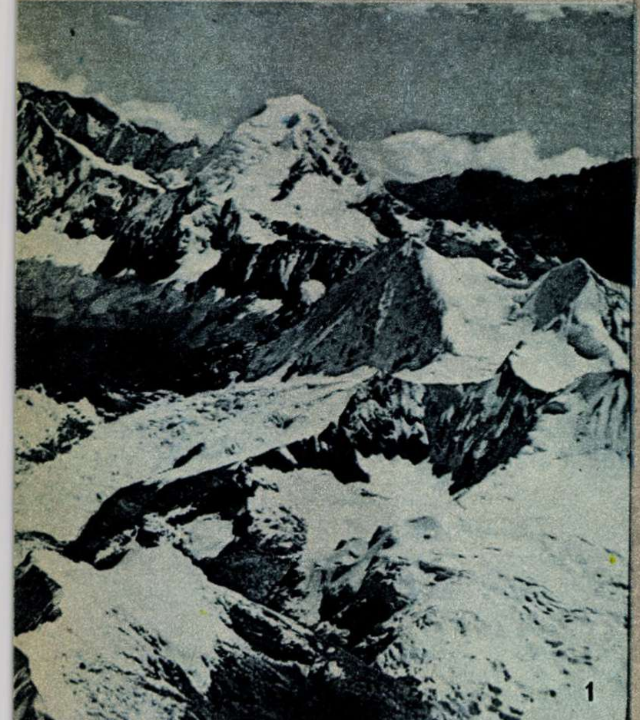
1

De pe înaltele piscuri ale Anzilor, zăpezile nu se topesc niciodată (foto 1).

O splendidă capodoperă creată de bijutierii indieni, aflată azi la Muzeul aurului (foto 2).

Cel mai mare rîu din ţară: Magdalena (foto 3).

Locuitorii înaltelor platouri andine poartă şi astăzi străvechea ruana — veşmînt specific indienilor din mai multe ţări sud-americane (foto 4).

Marele parc de distracţii «El Salitre» (foto 8) din Bogota este vizitat şi de ţărani din împrejurimi (foto 5). Copiii sînt atraşi mai ales de căluţii de lemn, viu coloraţi, (foto 6).

Imagine din Bogota, capitala ţării (foto 7).

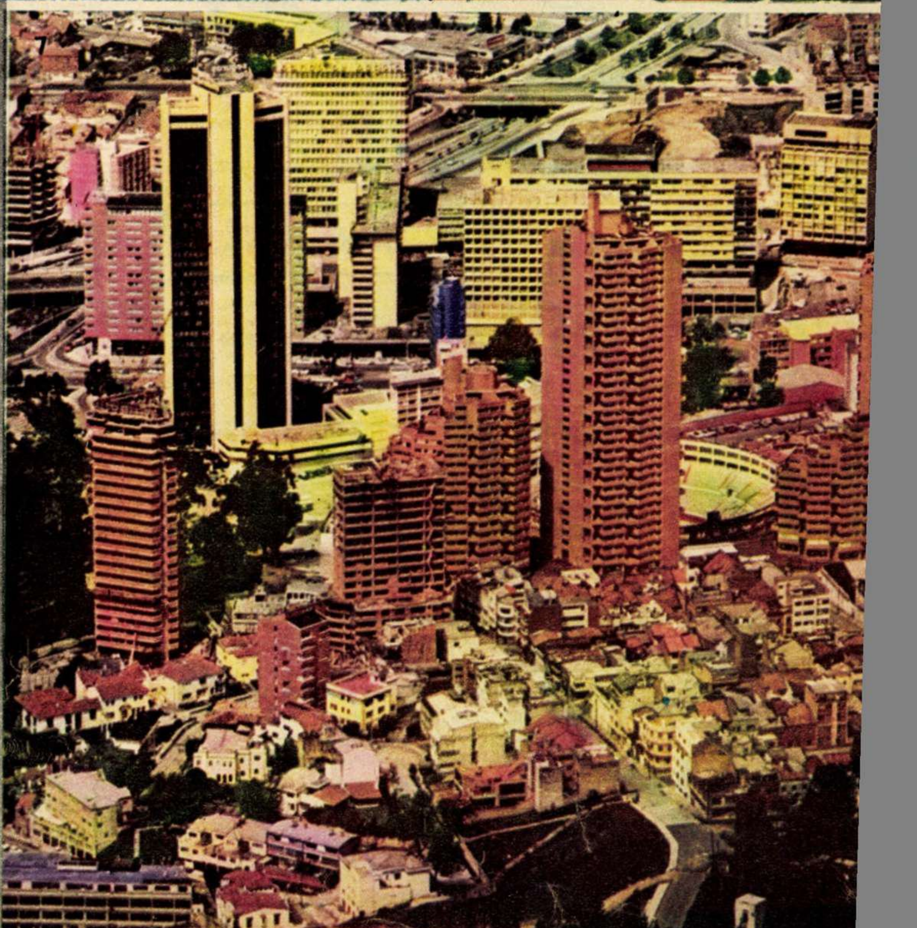
7

*

diții climatice, flora columbiană este una dintre cele mai bogate de pe planetă și cuprinde peste 80 000 de specii.

Odată pătrunși pe teritoriul Columbiei, Anzii își desfac larg cele trei ramuri ce se continuă pînă spre coastele Atlanticului. În mijlocul cîmpiilor orientale, la sud, se ivesc pe neașteptate culmile munților Sierra Macarena. Dar cele mai înalte piscuri ale Columbiei se află de-a lungul coastei atlantice, în munții Santa Marta ale căror altitudini ajung la 5 700 m. Înaltele platouri și lungile văi ale Cordilierilor sînt străbătute de nenumărate cursuri de apă, solul fiind foarte bun pentru agricultură și creșterea vitelor. Pe povîrnișuri, la altitudini de 2 000 de metri, în așa-numita «Tierra Templada» cresc, în plantații, arbuștii de cafea, ale căror recolte sînt de cea mai bună calitate de pe glob și care au făcut din Columbia a doua producătoare de cafea a lumii. Pe întinsele podișuri grîul, porumbul și sfecla de zahăr cresc tot atît de bine ca și în întinsele llanos. Pe coasta atlantică, joasă și supraîncălzită, la Santa Marta, lîngă Marea Caraibilor, zone întregi de pămînturi fertile sînt acoperite de mari plantații de bananieri, în timp ce în valea rîului Magdalena (cel mai mare din țară) s-a dezvoltat industria petrolului. Întinsele llanos (cîmpii) sînt străbătute de nenumărate rîuri care se varsă

8

în cele două mari fluvii ale continentului — Orinocul și Amazonul. Pe marele platou al provinciei Boyaca, la o altitudine de peste 2 200 m, este situată Bogota, supranumită «Atena Americii de Sud» datorită vechilor sale lăcașuri de cultură. Aici a existat universitate națională încă înainte de a se naște Boston și Harvard. În vechime, indienii Chibcha au făcut, din acest ținut, un teritoriu sacru, în care veneau să adore Soarele. Pe atunci ei își bazau economia pe extracția sării din minele de la Zipaquira, Salina și Pajarito, fiind și experți în șlefuirea smaragdelor (la Muso se găsesc încă cele mai frumoase smaragde și cei mai minunați fluturi, despre care se spune că sînt bijuterii înaripate). De altfel, mitul acelui rege acoperit cu pulbere de aur — El Dorado — după care au alergat atîția aventurieri, își are originea în Columbia, în ținuturile vechiului regat Chibcha.

Nu se știe dacă omul care-și acoperea corpul cu pulbere de aur a fost văzut vreodată de conchistadorii spanioli, dar astăzi, la Muzeul aurului din Bogota, pot fi admirate splendide capodopere din aur masiv, create în întregime de bijutierii indieni cu mult înainte de descoperirea de către Columb a Americii, adunate într-o colecție unică. Se spune că, multe dintre ele provin chiar de la curtea acelui rege aurit, cît și din timpul civilizațiilor Quimbaya, Tairona și Sinu, care au existat pe acest teritoriu.

Tot la Bogota se află istorica «Casa del Florero» unde, la 20 iulie 1810, grupul de revoluționari a hotărît declanșarea luptei împotriva asupririi colonialiste spaniole. Nu departe de acest edificiu se ridică «Quinta de Bolivar», casa în care se păstrează toate obiectele personale ale revoluționarului Simon Bolivar.

Dintre urmașii vechilor populații amerindiene au mai rămas un număr foarte restrîns, deoarece au fost exterminați de cuceritori, populația actuală a Columbiei fiind formată în principal din metiși, creoli, mulatri și negri. Cu toate acestea, pe culmile munților și ale văilor andine s-au păstrat pînă astăzi vechi tradiții și obiceiuri, care mai pot fi întîlnite în pitorescul folclor columbian.

ECATERINA ROȘCA

COMORILE PATRIEI

Vîrstele Rîșnovului

Vechea cetate a Rîșnovului se vede de departe. În ultimii ani, acesteia i s-au făcut ample lucrări de restaurare și a fost electrificată. Cetatea, pagină de istorie veche, unde adeseori vin grupuri de școlari in excursie, și vin pionieri din toată țara, amintește de trecutul acestei localități.

Rîșnovul s-a dezvoltat prin munca înfrățită, laolaltă, a locuitorilor săi harnici, români, maghiari, germani. Orașul de azi cunoaște o viguroasă dezvoltare economică, socială și multilaterală. În anii socialismului s-au creat aici unități economice moderne, de industrie chimică și de construcții de mașini, și ale căror produse și-au dobîndit — prin talentul, capacitatea de creație și inteligența tehnică a muncitorilor și inginerilor de aici, o binemeritată și statornică faimă în țară, dar și peste hotare.

Așadar, în ciuda vîrstei, Rîșnovul întinerește, dealtminteri ca toate orașele patriei în anii socialismului, mai cu seamă în anii atît de roditori de după Congresul al X-lea al partidului, cînd înflorirea multilaterală a localității, la fel ca întreaga țară, a cunoscut un avînt și mai mare. Numeroase blocuri cu locuințe pentru muncitori și așezăminte social-culturale s-au construit în această perioadă. Iar construcțiile de acest gen continuă neîntrerupt.

...Are Rîșnovul o întreprindere care, prin specificul producției realizate, este cea mai mare din țară: Întreprinderea de scule.

Prima mare hală de fabricație a acestei mari întreprinderi s-a dat în exploatare în anul 1950; iar cealaltă, de peste șosea, legată de prima printr-o pasarelă, de pe care se vede un cartier cochet de locuințe, pe la începutul anului în curs. Într-o săptămînă, pe ger, muncind voluntar în orele de după program, muncitorii au mutat aici și au montat utilajele și instalațiile, astfel încît producția să nu sufere nici un ceas din acest motiv ci, dimpotrivă, să-și sporească eficiența. Comuniștii și uteciștii au fost și de astă dată exemple. Secretarul comitetului de partid, Ioan Matei, și directorul întreprinderii, Ștefan Radu, mi-au citat zeci de nume de oameni destoinici, deosebiți, care în orice împrejurări de nevoie, cît și la locurile de muncă, sînt exemple de dăruire, de conștiinciozitate, de abnegație, într-un cuvînt oameni care, cu deplină conștiință politică și patriotică, își înțeleg atribuțiile și își îndeplinesc rolul lor de producători și de stăpîni ai fabricii. Ni se vorbește astfel despre veteranii Alexe Brezeanu și Alexandru Covaci — strungari, Ștefan Saszo — rectificator, Gheorghe Tocanil — maistru-călitor, Elgen Walter — lăcătuș mecanic, despre tinerii uteciști Ananie Negruț — strungar, Victor Docaru — rectificator de filet, Elena Apetrei și Stanca Stan — frezoare, sau inginerii Eugen Deszosi și Walter Dieter.

În fiecare an, noi promoții de muncitori, ingineri tineri își ocupă locurile de muncă în această întreprindere care cunoaște o puternică dezvoltare. Anul acesta, bunăoară, aici sînt în curs de pregătire 600 de tineri, iar în următorii ani, ritmul de pregătire a noilor cadre pentru uzină se va menține la fel de ridicat. Zilnic se montează aici noi instalații și mașini moderne, mare parte din ele complet automatizate și care contribuie la lărgirea și diversificarea gamei de produse și de tipodimensiuni de schimb, de care are atît de mare trebuință industria noastră constructoare de mașini, dar și alte ramuri industriale: burghie speciale elicoidale, burghie cu diametre foarte mici de pînă la 0,4 mm, apoi o serie de pînze ferăstrău pentru metale, taruzi, frezemele pentru tăierea danturilor de la roțile dințate, role, bacuri ș.a.

Întreprinderea de scule Rîșnov — ca număr și diversitate — este cea mai mare de acest fel din țară. Colectivul ei produce peste 3 000 tipodimensiuni, din care aproape jumătate sînt burghie elicoidale.

De cîtva timp încoace s-au asimilat în fabricație, evitîndu-se astfel cheltuirea unor importante fonduri pentru import. Desigur, sînt doar o parte din produse, care aici se fabrică cu ajutorul unor tehnologii moderne. Atît priceperea inginerilor și muncitorilor, care concep și fabrică sculele, precum și mijloacele tehnice de care dispun pentru realizarea lor, fac ca produsele Întreprinderii de scule din Rîșnov să fie — pentru calitatea lor superioară — foarte apreciate de către numărul mare de beneficiari, să constituie o mîndrie a industriei românești.

SEVER UTAN

Cutezătorii 35

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR 1
BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI-CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: ROZALIA BARANY

LA BRADUL SINGURATIC

11

Scenariul:
LUDOVIC BOKOR și VAL DUMITRESCU

Desene:
VIORICA MIHĂESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: După ce femeia îl vizitează pe bătrînul bijutier, de la care primește o undiță, se întoarce în valea din apropierea Dîmbului cu Brazi, unde-l găsește pe complicele său. Cel care supraveghea casa bijutierului nu primește aprobare pentru a-l surprinde în flagrant pe bătrîn și pe străină. Străinul, deghizat în pădurar, se apropie de tabără și dă foc căpiței de fîn din apropierea taberei. Copiii au impresia că adevăratul pădurar le încearcă vigilența.

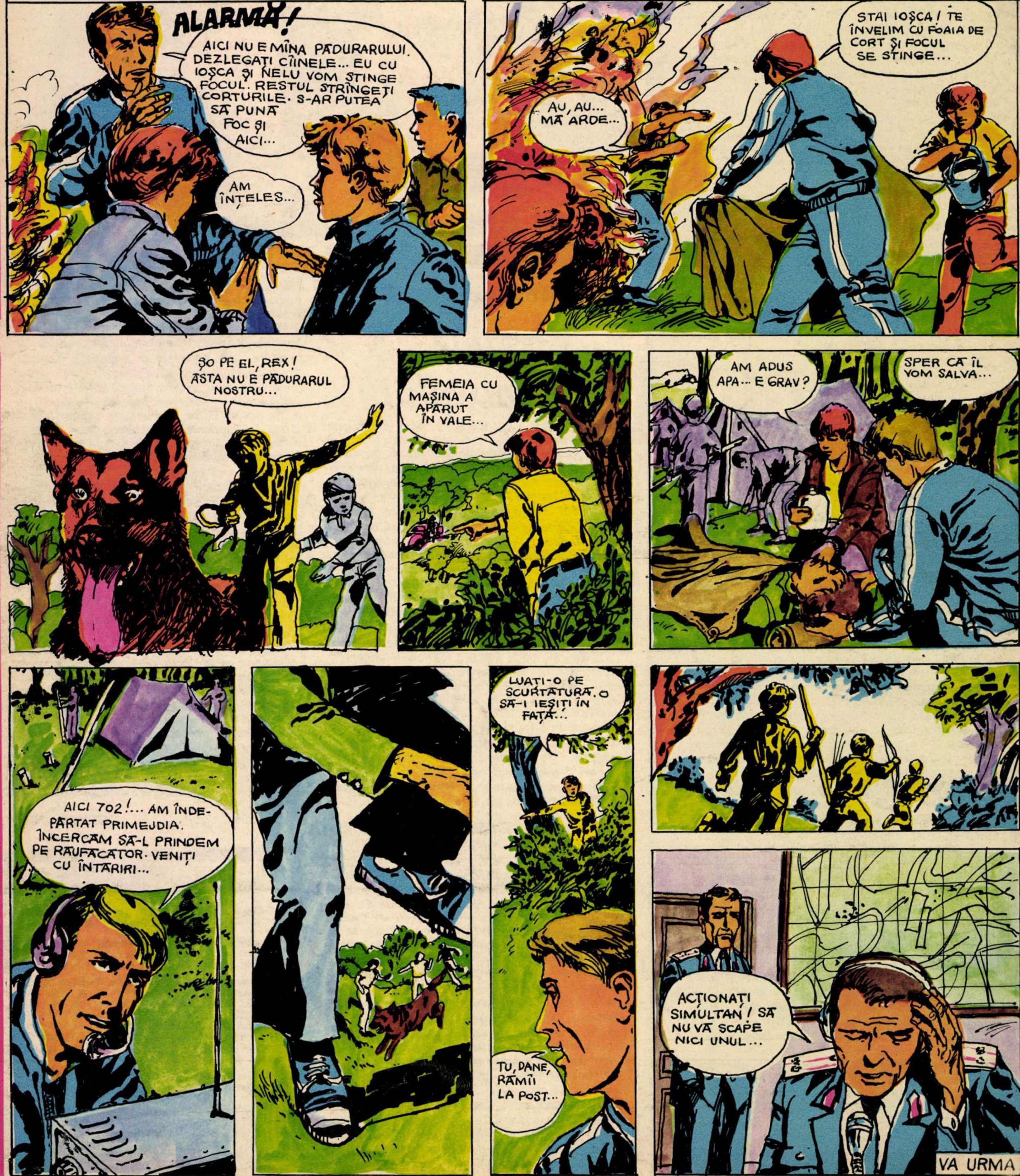
ALARMĂ!
AICI NU E MÎNA PĂDURARULUI. DEZLEGAȚI CÎINELE... EU CU IOȘCA ȘI NELU VOM STINGE FOCUL. RESTUL STRÎNGEȚI CORTURILE. S-AR PUTEA SĂ PUNĂ FOC ȘI AICI...
AM ÎNȚELES...
AU, AU... MĂ ARDE...
STAI IOȘCA! TE ÎNVELIM CU FOAIA DE CORT ȘI FOCUL SE STINGE...
ȘO PE EL, REX! ĂSTA NU E PĂDURARUL NOSTRU...
FEMEIA CU MAȘINA A APĂRUT ÎN VALE...
AM ADUS APA... E GRAV?
SPER CĂ ÎL VOM SALVA...
AICI 702!... AM ÎNDEPĂRTAT PRIMEJDIA. ÎNCERCĂM SĂ-L PRINDEM PE RĂUFĂCĂTOR. VENIȚI CU ÎNTĂRIRI...
LUAȚI-O PE SCURTĂTURĂ, O SĂ-I IEȘIȚI ÎN FAȚĂ...
TU, DANE, RĂMÎI LA POST...
ACȚIONAȚI SIMULTAN! SĂ NU VĂ SCAPE NICI UNUL...
VA URMA

Cutezătorii 36

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 6 SEPTEMBRIE 1973,
ANUL VII (311)
16 PAGINI. 1 LEU

ÎN ACESTE ZILE, POPORUL NOSTRU URMĂREȘTE CU DEOSEBIT INTERES DESFĂȘURAREA VIZITEI OFICIALE A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, ȘI A TOVARĂȘEI ELENA CEAUȘESCU, ÎNTR-O SERIE DE ȚĂRI DIN AMERICA LATINĂ, PRIMA VIZITĂ A UNUI ȘEF DE STAT ROMÂN PE ACEST CONTINENT.

ÎNTÎIA ETAPĂ A ACESTEI CĂLĂTORII A CONSTITUIT-O REPUBLICA CUBA UNDE, LA INVITAȚIA COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN CUBA ȘI A GUVERNULUI REVOLUȚIONAR AL REPUBLICII CUBA, DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ ROMÂNĂ, CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, A EFECTUAT O VIZITĂ OFICIALĂ DE PRIETENIE.

ÎN TIMPUL VIZITEI, DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ ROMÂNĂ A VIZITAT PROVINCIILE HAVANA, MATANZAS ȘI ORIENTE, ÎNSOȚITĂ DE TOVARĂȘUL FIDEL CASTRO, PRIM-SECRETAR AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST DIN CUBA, PRIM-MINISTRU AL GUVERNULUI REVOLUȚIONAR AL REPUBLICII CUBA.

UNUL DINTRE MOMENTELE DEOSEBITE ÎN DESFĂȘURAREA VIZITEI A FOST ȘI FESTIVITATEA CARE A AVUT LOC LA ȘCOALA DIN PUEBLO DE ALQUIZAR CU OCAZIA ATRIBUIRII ACESTEI ȘCOLI A NUMELUI DE «REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA».

PE ADRESA FORUMULUI '73

Eveniment cu totul deosebit în viața Organizației pionierilor, lucrările celui de al II-lea Forum Național au fost urmărite cu mult interes de purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din toate colțurile țării, de părinții acestora, de copiii din țări prietene. Numeroase mesaje, scrisori și telegrame, sosite la Livada, au transmis delegaților succes în desfășurarea lucrărilor. Interesante propuneri, frumoase angajamente de aplicare a ideilor Forumului au fost transmise în scurte telegrame sau ample scrisori de către pionieri.

Din voluminoasa corespondență primită în august, pe adresa Forumului, spicuim:

●

Dragi copii de la Livada,

Dacă de pe acum, de la o vîrstă fragedă, vă alegeți drumul pe care să-l urmați, dacă de pe acum, de pe băncile școlii, știți pentru ce munciți, pentru ce învățați, noi, părinții voștri, avem siguranța că veți fi un detașament de nădejde al patriei. Avem încredere în voi, dragi copii. Noi am luptat pentru liniștea acestor zile, pentru cele care vor urma, pentru făurirea societății comuniste în patria noastră, pentru ridicarea ei pe culmi tot mai înalte. Vă dorim sănătate, succes în activitate, iar înaltului Forum îi transmitem felicitări și urări de succes în luarea de hotărîri călăuzitoare pentru Organizația pionierilor.

În numele părinților de pe meleagurile sighișorene, primiți aceste urări de la **AUREL VARVARA,** impiegat de mișcare, gara Albești, Sighișoara.

●

Vă felicităm pe toți participanții la Forum '73 și vă urăm o activitate rodnică, cu numeroase idei noi.

Știm că discutați și rezultatele obținute în urma forumului precedent, făuriți proiecte. Prin sugestiile lor, pionierii școlii noastre vor să fie alături de voi. Iată cîteva propuneri: întărirea rolului educativ al detașamentelor; pionierii claselor mai mari să ajute mai mult și să îndrume îndeaproape, mai ales în unele activități, elevii claselor mici; întărirea relațiilor prietenești între organizațiile de pionieri din țările socialiste, dintre toți copiii lumii.

Vă dorim, încă o dată, succes în desfășurarea lucrărilor.

Comandamentul unității de pionieri,
Școala generală nr. 8, Oradea

●

Către Forumul pionierilor români 1973. Urez succese depline lucrărilor Forumului; felicitări pionierilor participanți și celor ce vor fi aleși în conducerea Organizației, felicitări educatorilor pentru modul în care îi îndrumă și îi cresc pe copii în România.

FANITA TRITA
(Geneva-Elveția)

●

Noi, **pionierii și uteciștii de la Școala generală nr. 7 Giurgiu,** membri ai **echipajului «Cocorul»,** care am participat la concursul «7 contra 7» adresăm salutul nostru fierbinte Forumului Național și urăm din inimă succes reprezentanților purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor din toate județele țării, adunați la marele sfat. Totodată, ne exprimăm angajamentul să obținem rezultate frumoase la învățătură, în activitățile pionierești, precum și în acțiunile de muncă patriotică.

●

Unitatea de pionieri și conducerea Liceului «Alexandru Papiu Ilarian» din Tîrgu Mureș dorește mult succes celui de al II-lea Forum Național al Organizației pionierilor din Republica Socialistă România.

●

Către cel de al II-lea Forum Național al pionierilor, Livada.

Cei mai mici școlari de la Liceul pedagogic din Oradea, aflați în tabără la Nucet, urează succes deplin lucrărilor Forumului și își iau angajamentul ca în noul an școlar să învețe din ce în ce mai bine, să fie demni de a primi cravata roșie cu tricolor.

●

A devenit o tradiție sărbătorirea «Zilei minerului». Noi, pionierii petrileni, sîntem alături cu inima și gîndul de părinții noștri, care din adînc scot la suprafață «aurul negru», aducîndu-și astfel aportul la înflorirea țării noastre. Sîntem mîndri de părinții noștri, care au o meserie grea, dar frumoasă și plină de mari satisfacții. Vom urma pilda lor, vrem să fim demni continuatori ai tradițiilor minerești.

În această zi a lor, a minerilor, a părinților noștri, vă transmitem împreună cu îndemnul cravatelor roșii cu tricolor «Tot înainte!» un cald salut mineresc «Noroc bun!»

COSTINEL MOLDOVAN,
cl. a V-a B, Școala generală nr. 1, Petrila

RADAR PIONIERESC

În curînd, la școală!

În aceste zile, cînd în toate școlile țării se face simțită febra pregătirilor pentru începerea noului an de învățămînt, discuția noastră cu tovarășul *Nicolae Cezar*, din cadrul *Consiliului județean al Organizației pionierilor Brăila*, a avut, firește, ca subiect, munca.

— Devenită tradițională, săptămîna muncii patriotice oferă purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor ocazia unor realizări demne de toată lauda. Ce ne puteți spune despre activitățile pe care le vor desfășura pionierii brăileni?

— Aceste activități sînt, de fapt, în curs de desfășurare. Astfel, Școlile generale din comunele T. Vladimirescu, Islău, Siliștea, ca și Școala generală nr. 20 din Brăila, se vor muta din anul acesta într-un local nou. La Școlile generale Tătaru, Ianca nr. 2, Sătuc și Tufești nr. 2 s-au construit noi săli de clasă. Școlile generale Traianu, Mircea Vodă nr. 1, Ianca nr. 2, Școlile generale nr. 1, 12, 18, 23, 25 din Brăila și-au amenajat baze sportive și piste aplicative. În toate aceste lucrări, pionierii și-au adus, și continuă să-și aducă, prin orele de muncă patriotică, o reală contribuție. De altfel, stimulați de acest frumos dar pe care l-au primit, ei s-au angajat ca în anul școlar care începe, să obțină rezultate care să le facă cinste.

La telefon, Vărădia de Mureș

— Alo! Aici pioniera Sofica Suciu! Vrea să fac o comunicare redacției.

— Te ascultăm.

— Noi, pionierii de la Școal generală din Vărădia de Mureș județul Arad, *am ajutat cu mult tragere de inimă la fabricarea celor 25 000 de cărămizi și prepararea mortarului necesar celo cinci încăperi ale noului atelie școlar.*

— Și, în ce stadiu sînt lucrăril

— De finisare. Aceasta și pentru faptul că alături de noi sîn și uteciștii sosiți în comună acum în vacanța de vară: Vasile Suciu Dan Gagu, Iosif Groza și mulț alții, foști elevi la școala noastră Cu toții sîntem 220 de pionier și uteciști, Ne-am organizat î brigăzi de lucru, constituite p străzi. Alături de lucrători și părinți ajutăm acum la lucrările d finisare a atelierului.

Odată cu începerea anului școlar, pionierii din Vărădia de Mureș doresc ca și baza sportivă s fie pusă la punct. Terenul d oină, nou amenajat, atrage înc de pe acum numeroși jucători ș suporteri. De asemenea, floril de toamnă plantate cu grijă, n peste mult timp, vor înveseli grădina școlii.

Din cronica de la Livada

POVESTEȘTE PRIMARUL COMUNEI, VASILE OEGAȘ

Pe Vasile Oegaș, primarul comunei Livada, l-am cunoscut în acest miez de august, în zilele cînd frumoasa așezare căpătase o nouă strălucire, adusă de lumina cravatelor pionierești, de veselia și cîntecul zecilor de fete și băieți veniți din țară la Forumul lor. Livada, în miez de zi, sau învăluită moale în culorile înserării, Livada cu grădinile ei bogate, cu răcoarea ei dulce, cu școala ei mare, cu casele ei frumoase nu se poate uita ușor. Dar mai ales nu se poate uita calda ospitalitate pe care au acordat-o locuitorii comunei, pionierilor aflați la Forum. Și, dintre toți, primarul se afla în acele zile pretutindeni, căutînd cu grijă în jur, ca fiecare să se simtă bine, să nu-i lipsească nimic.

Zilele au trecut, dar la Livada mai stăruie încă sunetele acelei melodii care s-au răspîndit peste plaiurile ei, timp de două săptămîni: **«Soarele și pionierii / Și-au dat mîna peste țară / Și-n avîntul primăverii / Au scăldat plaiul ei minunat».** Ne-o mărturisește chiar tovarășul Vasile Oegaș, într-o convorbire pe care am avut-o recent.

— *Sînt om în toată firea și iacă, mi-e dor de copiii care-au fost pe la noi, și-mi pare c-au trecut prea repede zilele acelea atît de pline de voioșie. Merg însă în fiecare zi pe la școală și citesc scrisorile celor care ne-au fost oaspeți. Primim zilnic zeci de scrisori.*

— Ce vă scriu pionierii?

— *Unii ne mulțumesc, alții își amintesc de cîte-o întîmplare de la Forum și repovestind-o retrăiesc clipele acelea. La rîndul nostru, citindu-le ne reamintim cu plăcere și ne bucurăm că am găzduit un asemenea eveniment al pionieriei. Alții ne întreabă simplu ce mai facem sau dacă ne place mozaicul.*

— Asta am vrea să știm și noi, «Cutezătorii», ce spun sătenii despre mozaicul aflat pe unul din pereții școlii din Livada?

— *Îl socotesc, cum de fapt și este, un dar frumos al pionierilor care s-au aflat la Forum. Știți și dumneavoastră, mozaicul are o suprafață de 20 mp. A fost de lucru, nu glumă, dar pionierii l-au conceput și l-au dus la bun sfîrșit. Acum stă, semn că aceste zile de Forum nu vor fi uitate. Cine trece pe la școală se oprește o clipă, și clipa înseamnă prețuire și dragoste pentru pionierii țării.*

— Ce v-a plăcut mai mult la Forum?

— *Mi-a plăcut tot, dar mai ales sinceritatea, spiritul deschis în care au vorbit copiii despre treburile organizației, responsabilitatea în tot ce făceau. «No, ăștia oameni» îmi spuneam în mine! Și-apoi mi-a mai crescut o dată inima tare, în ziua cînd pionierii au umblat prin toată Livada, și-au văzut cîtu-i de frumos și bogat pe la noi. Au mers la Stațiunea experimentală, la Casa agronomului, au stat laolaltă la școală cu pionieri de-aici, au cîntat și s-au jucat.*

— Dar pionierii din Livada ce mai fac, știți cumva?

— *Cum să nu! Acum am prins și mai mult drag de ei. Îmi fac timp și trec să mai schimb o vorbă cu ei. Pregătesc școala frumos și mi-au spus că or să pună în planul lor multe din ce-or aflat la Forum, ca spre o pildă: or să învețe mai bine și n-or lăsa de o parte pe cei mai slabi, or merge împreună la treburi cu utecistii.*

— Dar cu Parcul prieteniei?

— *Așteaptă să vină vremea și să pună puieții. N-au uitat că trebuie să facă parc frumos în jurul fîntînei, că și fîntîna, știți, tot a prieteniei îi zice. Vă rugăm să poftiți și dumneavoastră cînd începe lucrul.*

Comunei Livada i se mai zice prin partea locului **Poartă a cîmpiei** spre inima Oașului. Pionierii i-au mai adăugat și denumirea de **Poartă a prieteniei.**

B.CARAGIALE

Înaripata fantezie a copiilor și-a spus și de data aceasta cuvîntul.

Un mesaj al frumosului — Mozaicul de la Livada, așezat pe unul din pereții școlii generale din această comună — realizare a pionierilor care s-au aflat la cel de-al doilea Forum.

Pionierii Ilca Sorin, (Hunedoara), Camelia Bohiltea (Ialomița), Lucia Drinceanu (Dolj), Virgil Ilie (Craiova), Nicolae Brumă (Orașul Gh. Gheorghiu Dej), Camelia Vasile (Ialomița), Csaba Koman (Covasna), Ileana Sichitiu (Hunedoara), Fănică Bulgaru (Botoșani), Stana Cismaru (Luduș), împreună cu colegii de la Livada — Valeria Ana Antal, Friderica Bologh, Ortensia Stah, s-au remarcat în această frumoasă realizare născută sub semnul prieteniei, semn sub care s-a desfășurat întreg Forumul de la Livada.

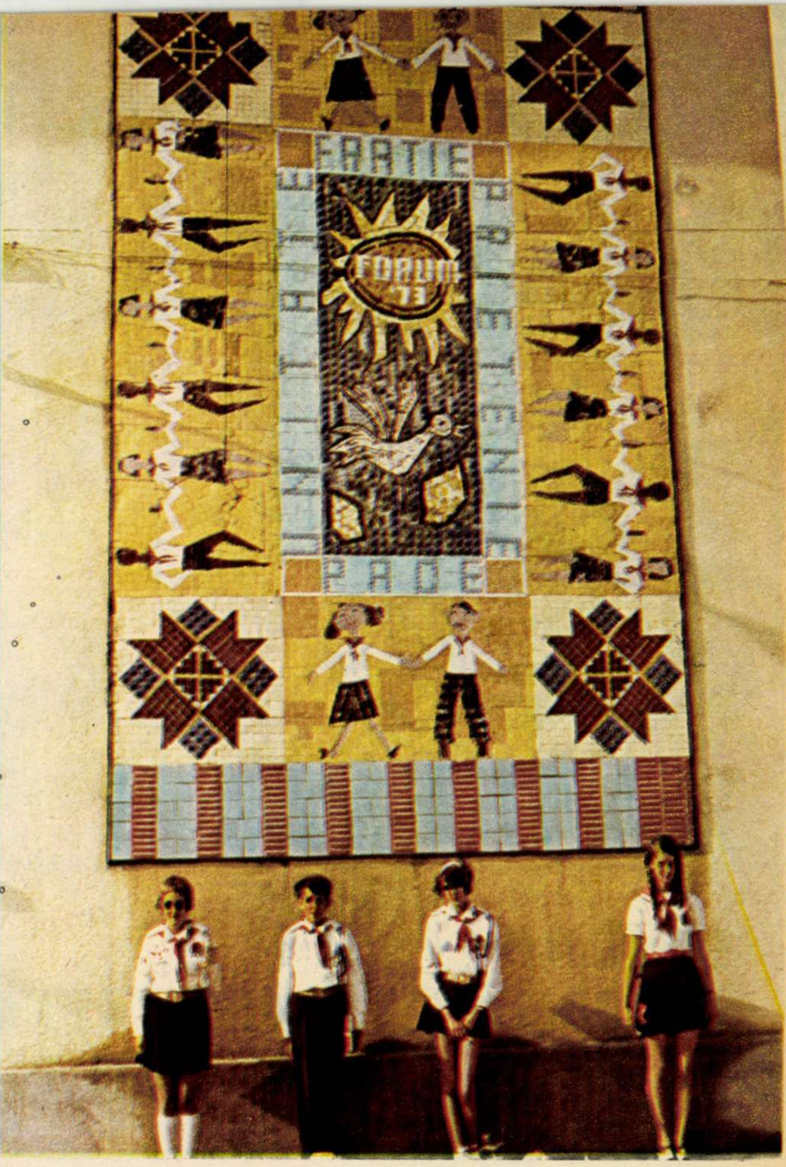

◀ MOZAICUL DE LA LIVADA

Pionierii

*Pionierii țării
aceste fragede sentinele de iarbă
cresc odată cu toate speranțele zării.
Ei se trezesc
în bucuria noastră înflorită: România
odată cu rîurile,
odată cu munții.
Își împrietenesc cerul gurii
cu mireasma cireșilor coapte
și soarele frunții
cu cîntecul privighetorilor,
cu zborul norilor, departe...
Ei stau de strajă
istoriei noastre
cu zîmbetul lor!*

DAN MUTAȘCU

A DOUĂSPREZECEA VIZĂ

PENTRU
PAȘAPORTUL CUTEZĂTORII '73
la marele concurs de turism
„TROFEELE VACANȚEI"

TALON
„TROFEELE VACANȚEI"
C 311

FORUM
'73
FORUMUL NAȚIONAL AL PIONIERILOR • AUGUST 1973 • LIVADA • SATU MARE

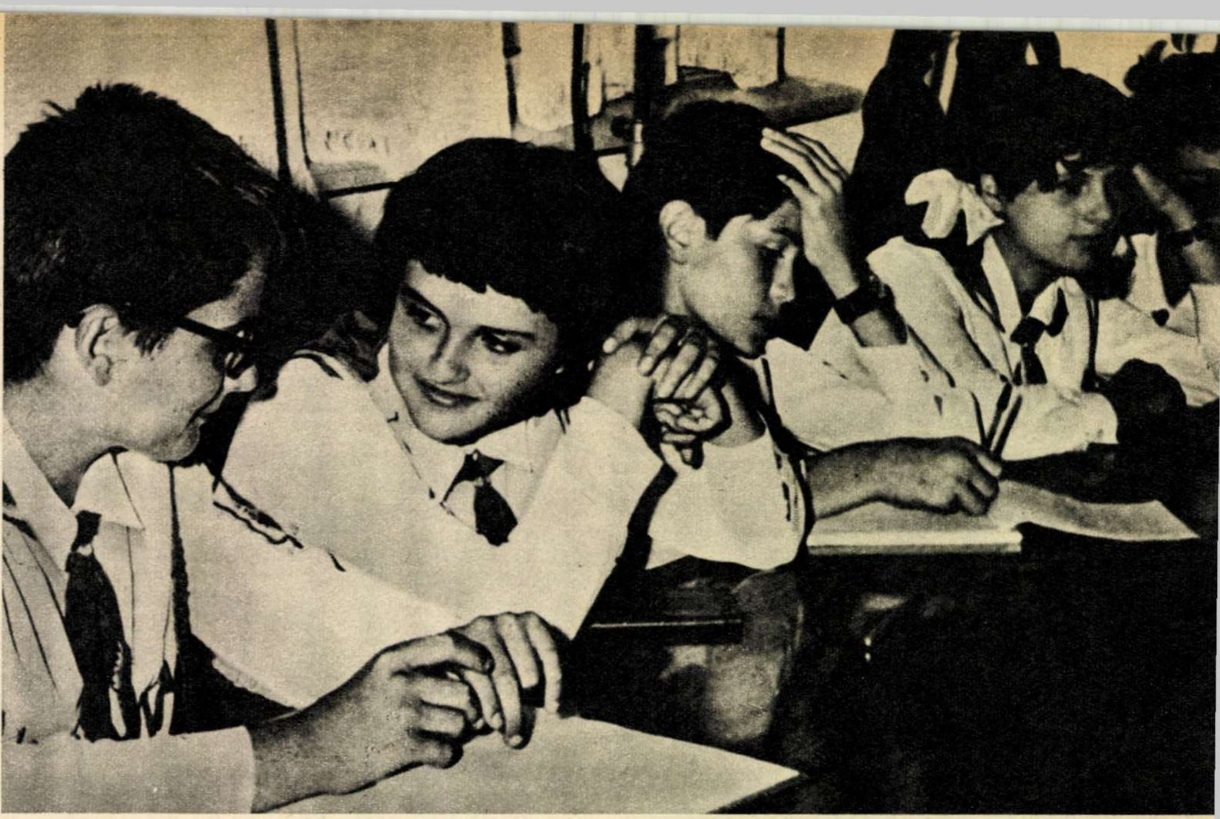

ÎN JURUL MESEI ROTUNDE

CEI 16 PIONIERI-LOCȚIITORI AI PREȘEDINTELUI C.N.O.P.

Ultima zi a Forumului. Pe terenul de sport se mai aruncă o dată mingea. Într-un colț al taberei cîteva fete își notează în carnet o adresă, în altul, doi băieți își spun «la revedere», schimbă între ei insigne. Zgomotele sînt acum mai potolite. Mîine dimineață își vor lua cu toții rămas bun.

În acest timp, dintr-o încăpere largă care, timp de două săptămîni a fost camera pionierilor din tabără, are loc o discuție care ar putea părea la prima vedere prea gravă pentru această ultimă zi. Și totuși, nu este așa. Privind concentrarea de pe chipul copiilor, interesul, inteligența cu care se schimbă replicile, rapiditatea cu care curge timpul, îți dai seama că se poartă un dialog pasionant. **În jurul mesei, se află noii pionieri aleși locțiitori ai președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Împreună cu cei care și-au predat mandatul, stau la sfat, își împărtășesc gînduri, își spun păreri, își fac planuri. Alături de ei se află președintele C.N.O.P., tovarășul Virgiliu Radulian.**

Există acum o bună experiență a primei promoții de pionieri — locțiitori care au desfășurat o activitate meritorie. Cei care urmează acum vor merge mai departe, își vor aduce contribuția împreună cu colectivele în care lucrează la mersul înainte al organizației. Plecînd acasă, fiecare va îmbogăți și înfrumuseța activitatea pionierească și în același timp își va înfrumuseța înfățișarea morală cu noi și alese trăsături de caracter.

Să surprindem mai bine fragmente de semnificație ale acestui interesant, pasionant și instructiv dialog, dorind ca fiecare grupă si detașament să găsească în acestea subiect de meditație, dar și izvor de acțiune.

— Cu ce vom începe?

Despina Constantin (Dolj): Am observat că în activitatea noastră există multe lucruri mici, pe care noi nu avem timp să le vedem, fiindcă ne gîndim numai la acțiuni mari. Cred că trebuie să pornim de la lucruri mici ca să ajungem la lucruri mari. Așa, de pildă, să fim atenți cu colegii noștri, să învățăm toți bine. Așa aș vrea să încep activitatea mea în anul acesta. Programul de activitate în cinstea jubileului de 25 de ani ai Organizației să fie un imbold, dar să fie pe măsura posibilităților noastre, ca tot ce ne propunem să și realizăm. Mă mai gîndesc să depun toate eforturile pentru a face cît mai multe schimburi de experiență între comandamente de la sat și oraș. Pornesc de la ideea că un pionier are conștiința oarecum formată și că trebuie doar să-l facem să înțeleagă sarcinile.

Octavian Popa (Tulcea): Cred că principala sarcină este ca odată ajunși acasă să popularizăm în rîndurile pionierilor modul în care s-au desfășurat lucrările Forumului.

Roxana Bodrajan (Iași): Voi povesti pionierilor tot ce am învățat aici si pe baza aceasta, împreună, vom face programe de activitate frumoase pentru anul care va urma.

Nușa Constantin (Dîmbovița): Voi face în așa fel ca activitățile organizației să fie cît mai frumoase. Știu că pentru aceasta copiii trebuie să-și spună dorințele și tot ei să le realizeze cu fantezie și răspundere, să ne dezvoltăm simțul de autoconducere.

Flavia Pop (Sălaj): Eu cred că trebuie să învățăm toți laolaltă ce înseamnă să trăiești o viață de pionier. Cu asta voi începe eu.

Cornelia Isac (Brașov): Ea este rugată să explice «secretul» prin care a reușit ca unitatea din care face parte să păstreze timp de 6 ani titlul de «unitate fruntașă».

— Colectivul nostru e bun, ăsta-i tot secretul. Cînd facem o activitate nimeni nu stă de o parte. Fiecare vine cu o idee, dar o și realizează. Ne-am desfășurat activitatea sub lozinca: **Toți pentru unul și unul pentru toți.** Detașamentele mai mari se ocupă și-i ajută pe cei mici, avem o colaborare bună cu utecișții care oricînd sînt gata să ne dea o mînă de ajutor și să ne primească la rîndu-le ajutorul. «Secretul» nu-i chiar așa secret. Vom merge și mai departe pe această linie.

ÎMPREUNĂ, PIONIERI ȘI UTECIȘTI

La Livada s-a lansat ideea unei mai strînse colaborări între utecișți și pionieri, ideea înfrățirii. **Ce-și propun noii pionieri alesi locțiitori?**

Ilieș Silvia (București): De la Livada, unde s-a discutat mult această problemă, plec cu multe idei — acțiuni comune, concursuri comune, expediții și multe altele. Le voi expune colegilor. Ei vor veni cu propuneri noi și sper să avem realizări frumoase.

Froicu Romeo (Botoșani): Silvia are dreptate. După ce ne vom sfătui cu pionierii de la noi sînt sigur că vom avea planuri bogate și frumoase.

Tudose Dan (Vîlcea): Eu mi-am notat nu numai într-un carnet, dar și în cap și în inimă tot ce s-a discutat la **Tribuna Forumului,** despre coeziunea, colaborarea, frăția dintre pionieri și utecișți. Avem multe de făcut și le vom face. Vom transmite prin revista «Cutezătorii» și celorlalți pionieri, experiența noastră bună.

LA PREDAREA ȘTAFETEI

Ce recomandare ați vrea să faceți pionierilor nou-aleși ca locțiitori ai președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor, acum cînd ștafeta este predată?

Cristian Achim (Arad): Recomandarea ca locțiitorii să aibă o legătură bună, directă cu ceilalți pionieri. Trebuie să știi să asculți părerile celorlalți, chiar dacă nu ești de acord cu ele. Să nu vrei niciodată să faci totul singur, să te pui numai pe tine în evidență.

Cornelia Neghină (Brașov): Mi-a rămas în minte ziua cînd m-am întors, anul trecut, de la Breaza. M-am gîndit atunci nu cumva să-mi schimb prietenia pentru ceilalți, acum că sînt locțiitoare. Unii au crezut că am să încep chiar să mă grozăvesc. M-am ținut tare, nu m-am îngîmfat, ba dimpotrivă, am învățat că dacă rămîi sincer, prietenos, modest, mereu în mijlocul colegilor, fără să te diferențiezi fiindcă ai o funcție mai mare, toți te iubesc, te ascultă și atunci activitățile sînt mai plăcute și merg bine.

Sorin Isar (Prahova): Trebuie să știi să înlături graba și pripeala, să nu-ți propui niciodată ceva ce știi că n-ai să poți cu nici un chip realiza. Săți vezi defectele și să poți să le înlături, ceea ce nu-i ușor.

Ion Dumitr (Ilfov): Cei mai mulți dintre noi sîntem utecișți și vom rămîne să lucrăm alături de pionieri, ajutîndu-i din toată inima. Propun ca peste un timp să ne întîlnim cu noii locțiitori aleși. Vom avea atunci multe să ne spunem.

ȘI CÎTEVA CONCLUZII

În concluzia discuțiilor, întrebat care sînt sarcinile urgente pe care trebuie să le îndeplinească cei 16 pionieri locțiitori ai săi, tovarășul Virgiliu Radulian, președintele C.N.O.P., a precizat:

— O să vi se pară poate curios ceea ce am să vă spun, dar cea mai urgentă sarcină a fiecăruia este de-a se cunoaște mai bine pe sine însuși, întrucît avînd noi răspunderi vor trebui să-și valorifice însușiri dobîndite și să-și dezvolte altele.

Să se deprindă de-a folosi mai bine timpul, de-a rămîne însă copil care iubește munca, cîntecul și care duce o viață frumoasă și bogată. Cred că cel mai important lucru este să înțelegi că puterea constă în unitatea de vederi cu toți copiii, în identificarea voastră cu gîndurile și inițiativele celorlalți copii.

Acționînd într-un județ, să nu uităm că o facem nu numai în numele detașamentului sau a unității din care faceți parte, ci în numele întregului colectiv de locțiitori, în numele conducerii Organizației pionierilor.

Este necesar să preveniți neajunsuri cum ar fi superficialitatea prin graba de a face mult, de-a aglomera sarcini care să nu vă lase posibilitatea de a învăța și de-a munci frumos. Aș adăuga că trebuie să fiți prietenoși, veseli, să nu vă pierdeți răbdarea sau firea, să știți să ascultați, să struniți bine propria voastră persoană, să gîndiți mult, să vă puneți întrebări și să dați răspunsuri, să recitiți Chemarea primului Forum de la Breaza, program al pionieriei. Să fiți pătrunși în adîncul sufletului vostru de ideile înflăcărate cuprinse în telegrama adresată conducerii de partid și de stat — secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, idei care sînt în același timp un angajament în fața întregului nostru popor.

Tabăra pionierilor reporteri

Și în acest an, Consiliul Național al Organizației pionierilor a organizat o tabără specială pentru micii corespondenți de presă, radio și televiziune. De data aceasta, cei 150 de pionieri au poposit la Dîmbul Morii, din județul Brașov, cu dorința, ca pe lîngă activitățile obișnuite de tabără, micii reporteri să realizeze și o culegere de reportaje, poezii, desene și caricaturi, să înregistreze emisiuni de radio și... televiziune.

Încă din primele zile, talentele de reporteri și fotoreporteri, de mînuitori ai penelului sau de caricaturiști, de prezentatori de programe, n-au întîrziat să se arate. Frumusețea împrejurimilor, viața de tabără i-a inspirat pe cei mai mulți dintre ei.

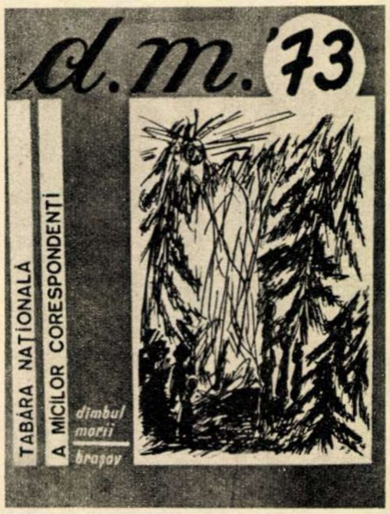

Ada Popovici din Piatra Neamț, apreciată poetă a taberei, cîntă în versuri:

«La Dîmbul Morii brazii spun balade
și florile de soare povestesc,
Iar soarele în mreji de vară cade,
Și cade-n mreji de cîntec românesc».

În urma uneia dintre cele mai frumoase drumeții, cea de la «7 scări», Livia Bejan din Iași a dat o semnificație proprie locurilor văzute: «prima e scara încercărilor, a dorințelor, a începutului; a doua este pornirea la urcuș; a treia — siguranță; a patra este ajutorul dat altora să urce alături de tine; a cincea este dorința de a ajunge cît mai repede; a șasea e amintirea primelor încercări și greutăți, iar ultima, a șaptea, este bucuria realizării, a visului împlinit.

Redactorul șef al colegiului redacțional al taberei, pioniera Gabriela Blebea din Brașov, s-a retras în mai multe după-amieze într-un colț mai liniștit, cu dorința de a scrie despre felul cum vede ea munca de reporter. «Această muncă cere multă, multă perseverență. Fiecare cuvînt trebuie căutat cu ardoare într-un întreg univers. Apoi, cercetat cu atenție și numai în final acceptat. Te-ai gîndit vreodată tu, cititorule sau auditorule, că articolul pe care îl citești sau emisiunea pe care o asculți este rodul unei munci îndelungate?» scria Gabriela.

Viorica Gabor din Arad a fost și anul trecut în tabăra corespondenților, la Timișul de Sus. Într-una din lucrările sale scrise în tabără, ea se destăinuie: «Revăd Timișul. E același. Saltă voios și parcă-mi spune:

— Îți mai amintești?

— Da, te-am îndrăgit, Timișule, te-am cîntat în poeziile mele. Nu te-am uitat!

Culeg un strop de apă. Îl sorb. O! Timișule! Nu mă face să plîng. Nu vreau lacrimi, vreau flori...».

Și pentru că la Dîmbul Morii veniseră cei mai mari iubitori ai condeiului și penelului au fost organizate numeroase concursuri de literatură și desen, s-a lucrat intens la redactarea și selectarea materialelor propuse pentru culegere, microconcursuri de ziaristică, întîlniri cu redactori ai revistelor pionierești, reporteri ai emisiunilor de radio și televiziune, scriitori și ziariști. Celelalte activități îndrăgite — drumețiile, excursiile, activitățile sportive și cele artistice — au adus plusul de frumusețe al fiecărei zile de tabără.

Și iată că zilele au zburat repede, chiar foarte repede. Momentul despărțirii a sosit. Dar, în afară de prieteniile și amintirile care-i leagă acum pe toți cei 150 de pionieri, mai există ceva care va rămîne peste ani și ani, niște file tipărite — acea culegere de gînduri și simțăminte, de visuri și idealuri, redactată aici, la Dîmbul Morii, de micii și entuziaștii corespondenți.

ZOLTAN BARTA

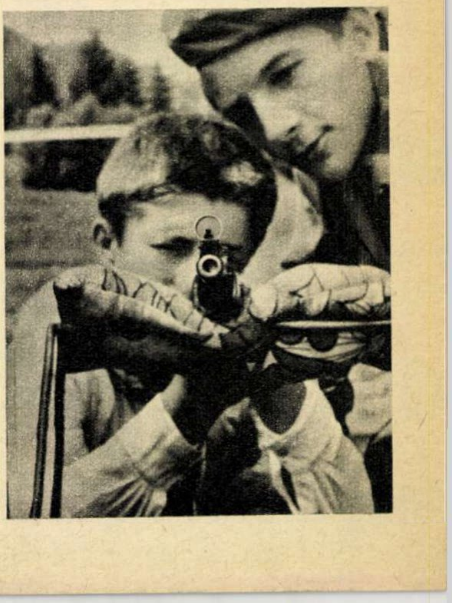

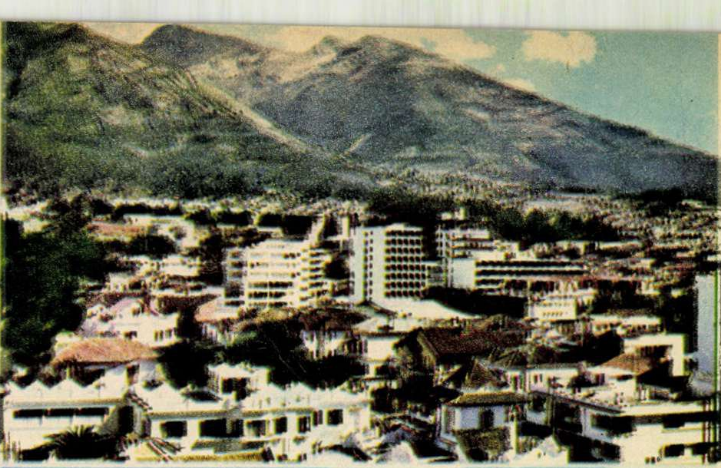

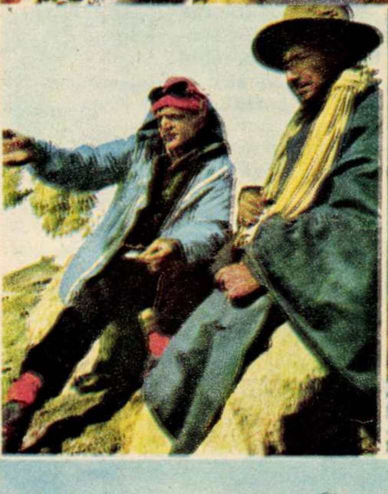

MERIDI

ECU

La poalele muntelui Pichincha, în preajma unei coline aflată nu departe de Quito, se află un monument simplu — un obelisc cu trepte, purtînd în vîrf un glob de piatră. Prin mijlocul fundației monumentului trece brîul nevăzut al Pămîntului — Ecuatorul. De la numele liniei imaginare care împarte planeta în două jumătăți perfect egale și-a luat numele și Republica Ecuador, care se întinde pe o suprafață de 283 561 kmp, de-o parte și de alta a Ecuatorului. Monumentul de piatră sus amintit a fost ridicat în cinstea unei expediții științifice, condusă de Charles Marie de la Condamine, care timp de 8 ani a cercetat și a măsurat ținutul pentru a stabili locul de trecere al Ecuatorului. Aici, la latitudinea de zero grade, zero secunde, ziua și noaptea sînt egale tot timpul anului. La ora prînzului, soarele nu lasă nici o umbră și cu toate că în Ecuador există un singur anotimp, în fapt, cele 4 anotimpuri se succed în decursul a numai 24 de ore: dimineața — primăvară, la prînz — soare ca în toiul verii, după-amiază — ploaie rece de toamnă, iar noaptea — frig.

Climatul și ploile abundente au favorizat dezvoltarea culturilor de banane, cacao, cafea și arbori de plută. Pe întinsele cîmpii din apropierea imediată a Oceanului Pacific, urmașii vechilor triburi incașe, împreună cu metișii îngrijesc și recoltează «pădurile» de bananieri, ale căror fructe sînt duse apoi la Guaiaquil, prima poartă maritimă a țării. În zonele Anzilor Cordilieri, pînă la altitudini de 6 000 de metri pot fi întîlniți oamenii înălțimilor, însoțind turme de lama, animale predominante în întreaga regiune andină. Ei poartă renumitele *ruana*, (pleduri din lînă de lama) care pot fi îmbrăcate pe orice vreme și vorbesc vechea limbă a incașilor, limba quechua.

În Ecuador se află cei mai înalți vulcani de pe glob, cu nume rămase din vechile dialecte indiene: Cotopaxi, Tanguragua, Ruminahui. Dintre piscurile înzăpezite se detașează conul vulcanului Chimborazo, a cărui altitudine de 6 310 metri a făcut să fie supranumit «culmea cea mai înaltă din lume».

La poalele vulcanului Cotopaxi, la peste 2 800 metri altitudine, este situată capitala țării, una dintre cele

ANE SUD-AMERICANE

ADOR

mai înalte de pe glob — Quito. Cîndva, Quito a fost inima regatului incaș cu același nume.

Cel de al doilea oraș al țării și cea mai mare poartă maritimă la Pacific este Guaiaquil, lîngă cheiurile căruia curg apele rîului Guayas. Odată cu fluxul, apele rîului cresc, iar numeroșii săi afluenți devin navigabili. Atunci, din port se desprind sute de șalupe care urcă pînă în localitățile cele mai îndepărtate pentru a strînge bananele care au adus Ecuadorului și renumele de «țară a bananelor». Astăzi, țara cu cel mai mare export de banane din lume a pornit pe calea dezvoltării unei economii diversificate odată cu descoperirea în bazinul Amazoniei, la est de Anzi, a unor mari zăcăminte de petrol, care au și început a fi exploatate.

Odată cu instalarea la cîrma țării a guvernului condus de generalul Rodriguez Lara, un suflu înnoitor străbate țara, asociindu-se cu procesele pozitive ce au loc în ansamblul continentului sud-american. Au fost luate, în acest sens, măsuri pentru apărarea resurselor naționale. Guvernul a hotărît ca statul să fie singurul proprietar asupra tuturor pămînturilor petrolifere, modificîndu-se totodată legislația privind concesionarea terenurilor.

VENEZUELA

Scăldată la nord de apele Mării Caraibilor, învecinîndu-se cu Brazilia, Columbia și Guyana, Republica Venezuela cu cei peste zece milioane de locuitori ai săi se întinde pe o suprafață de 912 000 kmp.

Locuită din vremuri îndepărtate de amerindieni din familiile de limbi cibcea, aravahă și caraibă, Venezuela a fost descoperită în anul 1498 de Cristofor Columb. Abia un an mai tîrziu, renumiții navigatori Vespucci și Hadeja i-au dat numele de Venezuela (Mica Veneție) impresionați de construcțiile suspendate din salba de golfuri ce cuprinde litoralul de la Marea Caraibilor. În cursul secolului al XVI-lea a fost cucerită în întregime de spanioli. De abia în 1811, după o neîncetată luptă, Venezuela devine independentă, situație consfințită prin victoria din 1822 a lui Simon Bolivar, la Carabobo.

Teritoriul Venezuelei, brăzdat de apele fluviului Orinoco, are un relief variat, cuprinzînd patru mari regiuni naturale — regiunea muntoasă, cu vîrfuri acoperite de zăpezi veșnice și ating altitudini de 5 000 m, depresiunea Maracaibo, întinsa llanos (cîmpie vastă cu o lungime de 1 000 de km) si podișul Guyanei.

Clima țării face ca în Venezuela să dăinuie o primăvară perpetuă. Cu toate acestea se distinge o zonă caldă pînă la 29° și alta rece, situată pe culmile munților, unde ploaia se transformă adesea în zăpadă.

Prin resursele sale naturale Venezuela este una dintre cele mai bogate țări din America Latină. Ea dispune de însemnate zăcăminte de petrol, minereuri de fier și radioactive, aur, diamante, bauxită, cupru, sulf, cărbune, păduri și întinse teritorii destinate culturilor vegetale și creșterii animalelor.

Cu aproape șase decenii în urmă, Maracaibo nu era decît un loc de tranzit, un centru comercial oarecare, un punct de plecare în lume al produselor venezuelene de atunci, mai ales cafea și fructe tropicale. Nimeni nu bănuia că acest ținut «plutește pe un ocean de petrol». Descoperirea unor mari rezerve de țiței i-au adus faima mondială («țară a aurului negru»), petrolul devenind un simbol al întregii țări. Astăzi însă, acest simbol nu mai oferă un indiciu exact asupra economiei deoarece, între timp, Venezuela a cunoscut o continuă dezvoltare și diversificare.

Un aport substanțial în dezvoltarea economică a țării îl aduce capitala Caracas, supranumită «orașul primăverii eterne» sau «dar al petrolului», situată la 12 km de mare și străjuită de munți înalți de 2 000 m. Orașul a fost întemeiat în urmă cu mai bine de 400 de ani de membrii tribului caracas care locuiau pe aceste meleaguri. Astăzi, în minunatul peisaj arhitectonic care îmbină cu măiestrie stiluri caracteristice mai multor epoci, de la castelele spaniole la liniile drepte ale blocurilor din beton, aluminiu și sticlă, industria ocupă un loc aparte. Ea este reprezentată în special prin rafinării de petrol, fabrici de ciment, de anvelope, de mobilă și uzinele de asamblare a automobilelor. Peste tot se ridică, în mod spectaculos, șosele suspendate.

Astăzi Venezuela este una dintre marile producătoare de petrol ale lumii (locul patru) cu o producție de 185 milioane tone anual. În ultimii ani statul venezuelean a întreprins o serie de acțiuni menite să treacă această bogăție tot mai mult sub control național. În același timp se acordă o atenție deosebită punerii în valoare a celorlalte bogății de care dispune țara.

ECATERINA ROȘCA

N.
S.
Golful Mexic
Havana
MEXIC
CUBA
R. DOMINICANA
HAITI
HONDURAS
NICARAGUA
GUATEMALA
SALVADOR
COSTA RICA
San José
PANAMA
Caracas
VENEZUELA
GUYANA
COLUMBIA
Bogota
Quito
ECUADOR
PERU
Lima
BRAZILIA
BOLIVIA
PARAGUAY
CHILE
ARGENTINA
URUGUAY
Santiago de Chile
Buenos Aires
Oceanul Pacific
Oceanul Atlantic

VIZITA
PREȘEDINTELUI
NICOLAE CEAUȘESCU
MOMENT DE
REFERINȚĂ ISTORICĂ
ÎN DEZVOLTAREA
RELAȚIILOR ROMÂNO-
LATINO-AMERICANE

CÎND SAVANȚII ÎȘI PUN PROBLEMA JOCULUI, IAR COPIII SE GÎNDESC LA INVENȚII

de Prof. univ. dr. ing. **EDMOND NICOLAU**

Copiii se joacă — aceasta este sigur. Dar și oamenii mari se joacă, după cum se poate constata cu ușurință din expresii ca «Jocurile Olimpice» — sau «marele jucător de tenis Ilie Năstase».

Fără îndoială însă că între jocul copiilor și cel al adulților există mari diferențe — dar nu aceasta este important. Ceea ce merită să fie reținut este faptul că în aceste zile, la București, un număr de specialiști din diferite țări s-au întîlnit să discute cu multă seriozitate despre jocul copiilor în cadrul celui de-al IV-lea Simpozion internațional de sociologie a sportului. De altfel, și tema discuției «Rolul social al jocurilor» arată direcția preocupărilor oamenilor de știință aflați la această întîlnire internațională la care ei au făcut importante comunicări legate de rezultatele cercetărilor lor. Iată deci că preocupările lor gravitează în jurul unei probleme, care este într-un fel opus muncii, adică tocmai despre joc.

Dar pentru că a venit vorba despre jocul adulților, trebuie să știți că și mie îmi place să mă joc. Desigur că nu mai joc nici leapșa și nici «de-a v-ați ascunselea». Îmi aduc însă aminte cu multă plăcere cînd, copil fiind, mă jucam «de-a hoții și vardiștii». Astăzi mă joc uneori cu cîinele meu ciobănesc. El însă găsește că nu este de «demnitatea» vîrstei lui să se joace — e un cîine bătrîn, de 14 ani — astfel că arareori îl pot convinge să-mi dea laba sau să alergăm puțin împreună prin iarbă.

Și iată că aproape fără voia mea am făcut o observație... științifică: cîinele tînăr se joacă mai mult și cu mai multă pasiune decît un cîine matur; cel bătrîn nu se joacă aproape de loc. Este, se pare, o lege generală a firii: ființele tinere iubesc mult jocul. Pentru cele mature, nevoia de joc apare mai rar, ca o nevoie de schimbare a activității, ca o destindere.

Dar cine nu știe că pentru copii jocul este o bucurie. Dorința permanentă de joc îi împinge tot timpul spre minge, alergare sau alte forme de distracție.

Cibernetica are și ea un cuvînt de spus în legătură cu jocul, socotindu-l ca o activitate utilă în evoluția ce conduce de la copilărie spre stadiul de adult. Prin joc copilul își organizează în mod agreabil programe de comportare pe care le va valorifica mai tîrziu. Dacă ne gîndim însă mai bine, observăm că, prin joc, copiii se distrează și învață în același timp. Există jocuri care dezvoltă forța fizică, dar există și jocuri ce ne fac mai ageri la minte, ne ascut simțul de observație, memoria etc.

DE LA JOC LA INVENȚIE ... UN PAS

Dar sînt jocuri și jocuri. Pe măsură ce copilul crește, și jocurile sale se schimbă. Nu mai sînt simple alergări, sau aruncări cu mingea. Școala îi deschide un orizont nou. El începe să ia contact cu această lume extraordinară pe care a creat-o omul, lumea tehnicii, a mașinilor care îi înscriu voința pe cerul înstelat, a televizorului, a mașinilor-unelte, automobilului etc., etc.

Am ajuns astfel — printr-o idee splendidă a revistei «Cutezătorii» — la ceea ce este și nu este joc, la Minitehnicus. An de an, mii și mii de pionieri din țara noastră se joacă într-un mod aparte; ei practică jocul inventivității tehnice, jocul potrivit epocii noastre.

Sub îndrumarea profesorilor, pionierii din țara noastră au progresat foarte mult pe linia unor adevărate creații tehnice, realizate aproape din joc. Dar, așa cum se observă imediat, un joc în care fantezia și disciplina se îmbină într-un mod fericit. Pentru că, așa cum ne arată istoria tehnicii, adesea de la joc la o mare invenție este doar un pas. Pas pe care mintea ageră a copilului îl poate face cu ușurință.

Iată de exemplu marile calculatoare electronice. Cine nu știe că ele reprezintă o uriașă realizare a minții omenești? Astfel de calculatoare conduc efectiv combinate chimice gigantice, dirijează fără greș mersul în spațiu al navelor cosmice, dar și al trenurilor pe pămînt. Ele se întîlnesc astăzi aproape peste tot. Dar puțini știu că la baza funcționării lor stă ideea unui tînăr, aproape copil, țesător în orașul Lyon, care a trăit cu mai bine de două secole

(CONTINUARE ÎN PAG. 12)

DIN ALBUMUL VACANȚEI

CHEILE FANTEZIEI ȘI ISCUSINȚEI ÎN TABĂRA DE LA... CHEIA!

*În zilele acestei veri,
fotoreporterii noștri au fost prezenți
nu numai la Forum, ci pretutindeni,
acolo unde ideile sale prind viață — în școli, în tabere,
în drumețiile pionierești.
Vă prezentăm în aceste pagini cîteva instantanee
realizate în tabăra de la Cheia.*

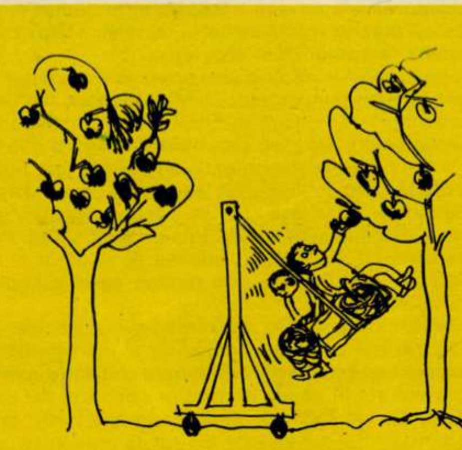

Fără cuvinte

DESEN: VASILE CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

FOTO: ELENA FUNDULEA

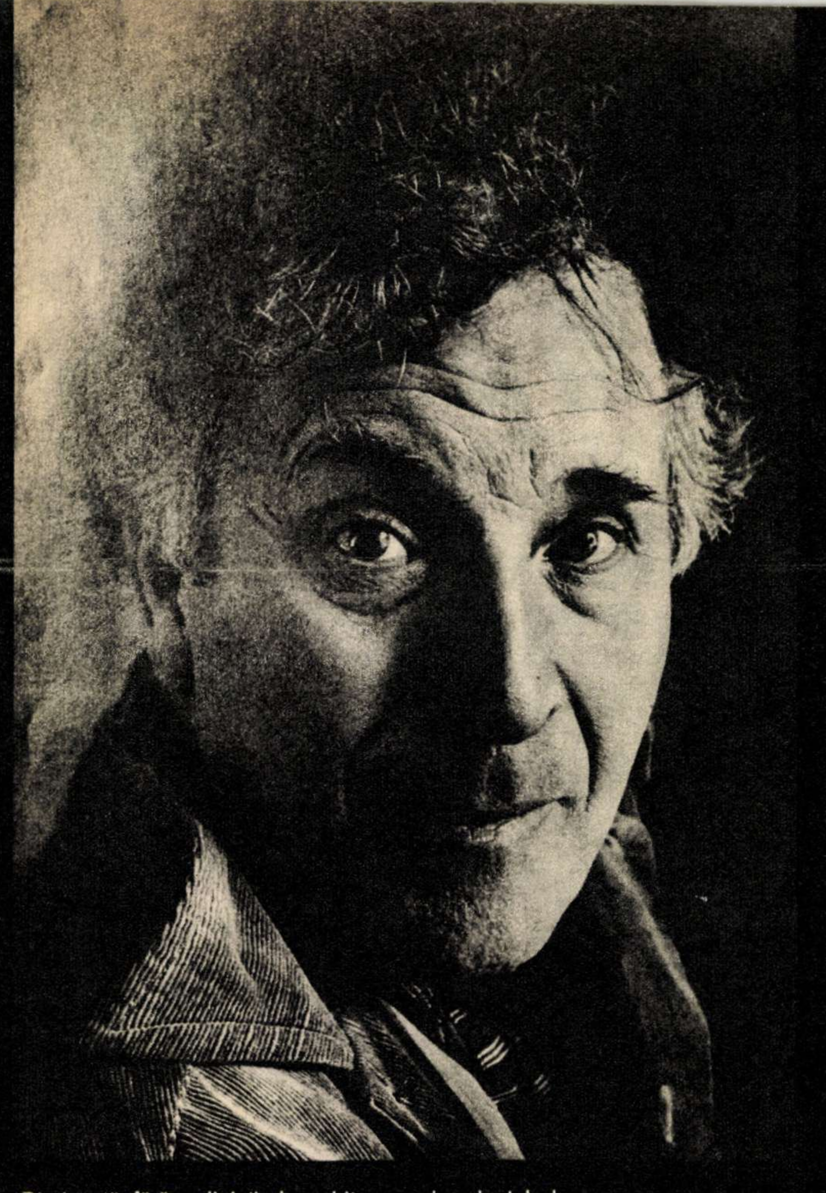

Marc Chagall s-a născut în iulie 1887 la Vitebsk, în Rusia, într-o familie de oameni săraci. Ucenicia a început-o în orașul natal, în atelierul unui pictor din partea locului. A continuat apoi studiile la Petersburg, iar în anul 1910 a plecat cu o bursă la Paris. Cu oarecari intermitențe, Chagall a trăit în Franța. Aici a început încă din tinerețe să lucreze la o serie de tablouri pe care le-a expus în cadrul unor saloane din Paris. În anul 1914 îl cunoaște pe poetul francez Guillaume Apollinaire, care a fost și primul cumpărător de la Paris al tablourilor sale. Cu ajutorul lui Apollinaire, Chagall a deschis în 1914 prima expoziție personală la Berlin. Marele poet francez îi face selecția pentru expoziție și tot el îi dedică un poem drept prefață, la catalogul expoziției.

Opera lui Chagall este vastă și numără lucrări variate și de o deosebită valoare. În afara unor picturi de mari proporții, ale unor celebre lucrări în ceramică, el a ilustrat o seamă de cărți ca «Fabulele» lui La Fontaine, «Suflete moarte» de N. Gogol ș.a. A lucrat decoruri și costume de teatru, a lucrat la vitraliile unor catedrale. În 1963 a început să picteze plafonul Operei din Paris, pe care l-a terminat în 1964.

Chagall este unul din marii pictori ai contemporaneității.

GALERIILE DE ARTĂ „CUTEZĂTORII“

Marc Chagall

Dimineață fără neliniști deosebite.

Un fel de oboseală, ca un frig, a pătruns în oasele orașului dezvățat de vîrsta cea albă a zăpezii.

Parisul, posomorît în hainele vechi, ale ploii, trăiește, totuși, cu o nebănuită tinerețe ora cea gravă a nemuririi.

Ora Chagall

Într-o astfel de toamnă, anotimp al vernisajelor, capitala Franței a găzduit o expoziție retrospectivă Marc Chagall, care a cuprins peste două sute de picturi și guașe, un decor și aproape o sută de machete pentru teatru, o frescă și alte schițe pentru picturi murale, sculpturi, obiecte din ceramică, cartoanele proiectelor definitive și variantele lor.

Universul acestei retrospective a fost alcătuit prin colaborarea tuturor colecțiilor particulare și a multelor muzee de stat din lume, care dețin opere ale marelui sărbătorit.

A fost, poate, pentru prima oară la Paris, cînd evoluția unui artist în viață poate fi recompusă atît de complet și de convingător.

Alături de alți cîțiva admiratori norocoși ai marelui pictor, m-am bucurat sincer că Marc Chagall a acceptat să vedem împreună, în acea dimineață fără zăpadă, și înaintea marelui vernisaj — îngerii săi dolofani și albaștri, suspendați pe tavanul Operei din Paris.

Multă lume este de părere că acești îngeri moderni, de fapt acești copii sănătoși, înlănțuiți într-o teribilă poftă de joacă, ofensează prin exuberanța lor deloc stăpînită, sobrietatea stilului clasic al unui complex arhitectural, imaginat milimetric, vegheat de zeci de statuete filigranate, pretutindeni, în cel mai autentic stil clasic.

Îl întreb într-un moment de răgaz:

— În anul 1911, vizitîndu-vă atelierul, Apollinaire a spus despre lucrările dumneavoastră că sînt supranaturale. Vă mai amintiți această apreciere?

— «Este adevărat că Apollinaire a găsit ieșite din comun lucrările pe care le făceam în 1911. Cel puțin așa mi-a mărturisit. Unii critici au vorbit mai tîrziu chiar despre o apropiere între pictura mea și poezie. Mi-a plăcut într-adevăr să citesc. Am și ilustrat unele cărți. Tablourile mele nu transcriu însă metafore reținute din lectură. Ele exprimă, în primul rînd, viziuni izvorîte dintr-o emoție spontană. Nu știu de ce a spus Apollinaire că ceea ce a văzut în atelierul meu este supranatural. **Întotdeauna cînd lucrez, plec de la realități foarte imediate.**»

Într-adevăr, drumul artistic al marelui pictor Marc Chagall este un drum aspru și concret, drumul nevoii continue de cunoaștere și de perfecțiune.

Acest drum se situează foarte ușor — din punct de vedere cronologic și artistic — între peisajele contorsionate din primele cartoane ale debutului și pînă la pînzele albastre, cu calmul coborîtor al Alpilor în mediterana vîrstei de astăzi.

Marc Chagall are 86 de ani, dar opera sa a rămas la fel de tînără ca în anii debutului, datorită drumului propriu pe care și l-a ales, ocolind, asemenea celuilalt mare contemporan al său, Picasso, toate tentațiile unor curente moderniste, efemere.

Tablourile sale au o lumină inventată, o lumină interioară, care este numai a lor și pe care maestrul o proiectează foarte liber, înlocuind tonurile deschise și cele închise ale luminii adevărate, prin nuanțe a căror alternanță de căldură și de răceală o dirijează discret, într-o alegorie întotdeauna savantă.

Este refuzată, de asemenea, perspectiva clasică, uzată și spațiul ei delimitat, comun, universul creat de pictor fiind un univers al sensibilității și îndrăznelii proprii.

În loc de descrieri, în opera lui Chagall întîlnim evocări și, din această cauză, limbajul său artistic este aluziv, eliptic. În această taină a creației sale se găsește și permanenta impresie de prospețime pe care pînzele atît de pure în aparenta lor naivitate o degajă constant.

Drumul artistic al lui Chagall este un drum drept, către realitate, către lucrurile cunoscute. Atîta doar că, pe acest drum al fanteziei, pictorul nu-și propune să dezvăluie realitatea în sine, ci semnificația pe care aceasta a dobîndit-o în sensibilitatea artistului.

Uneori, evocările lui Chagall au părut atît de aluzive specialiștilor încît aceștia s-au grăbit să constate că opera sa și-a însușit aspectul compozițiilor abstracte.

Adevărul este însă că imaginile realității filtrate prin sensibilitatea și fantezia lui Chagall nu s-au îndreptat niciodată spre abstracțiune.

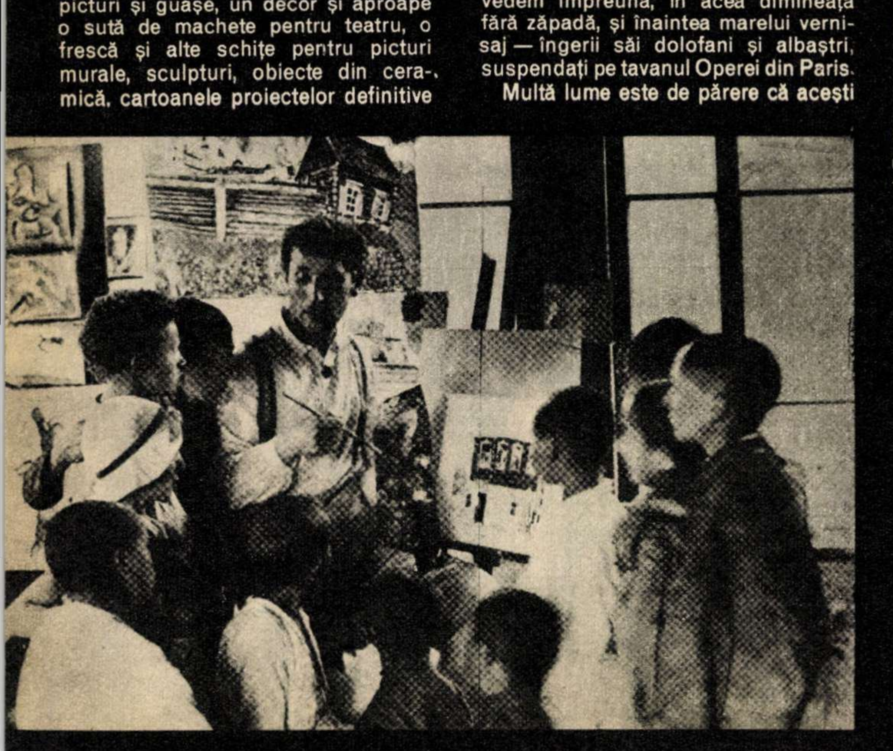

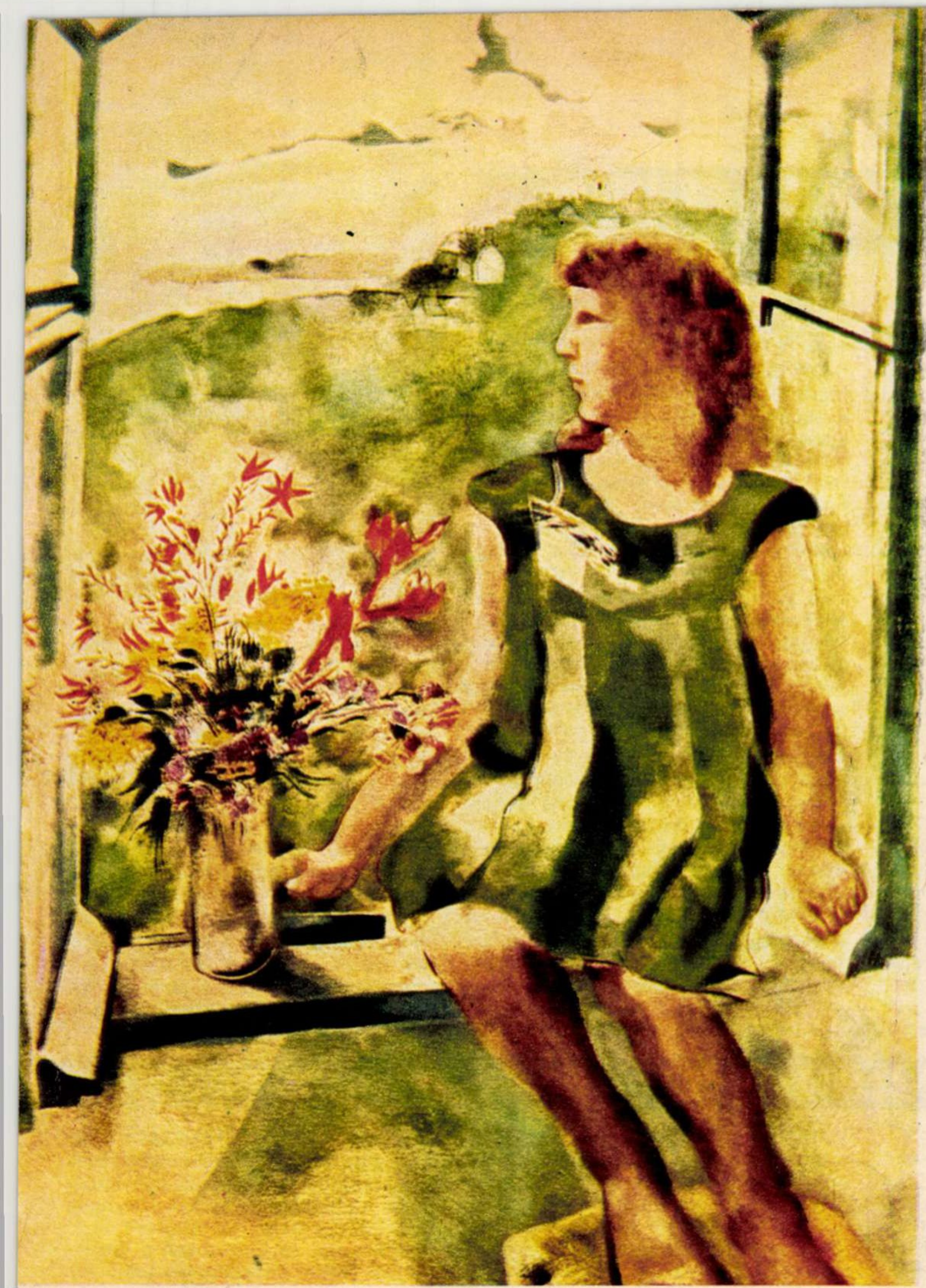

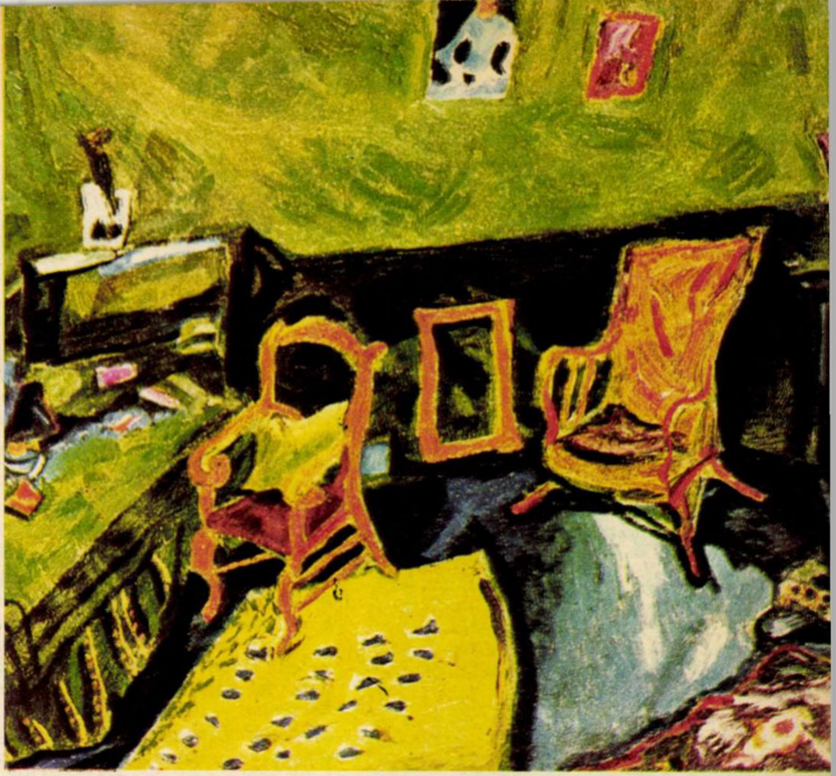

Așa cum o mărturisește și singur, opera lui nu s-a îndepărtat nici o clipă, în nici o perioadă a creației sale, de marele personaj al oricărei opere viabile, care este **Omul.**

Cînd nu pictează, Marc Chagall își povestește amintirile în scris.

Ele sînt la fel de colorate ca și poveștile închipuite pe pînză.

Cartea pe care o țin pe genunchi se numește «Ma vie» («Viața mea») și fiecare cuvînt este o parte vorbită dintr-un tablou.

Tîrziu, lîngă gura metroului, un altfel de incendiu decît cel din amintirile maestrului, un incendiu sărac, — întețit cu o foaie de ziar în ligheanul cu castanele arse pe jumătate — încropește în privirile încă unui copil, aproape dezbrăcat, iluzia unei posibile povești asemănătoare.

Altfel a fost o zi obișnuită, la Paris.

O zi cu ploaie și cu mirosul acela dulceag al fructelor înmuiate în sirop de vanilie, care se vînd seara, pentru cîteva centime, sub umbrelele vechi ale prăvăliilor din cartierul Latin...

Ora Chagall s-a mutat din saloanele elegante în stradă. Aici a devenit ora nemuririi.

Și se simte mai bine...

TEOFIL BALAJ

1 „LA FEREASTRĂ“

2 „STUDIO“

3 „PĂLĂRIA VERDE“

4 „BĂTRÎN MUZICANT

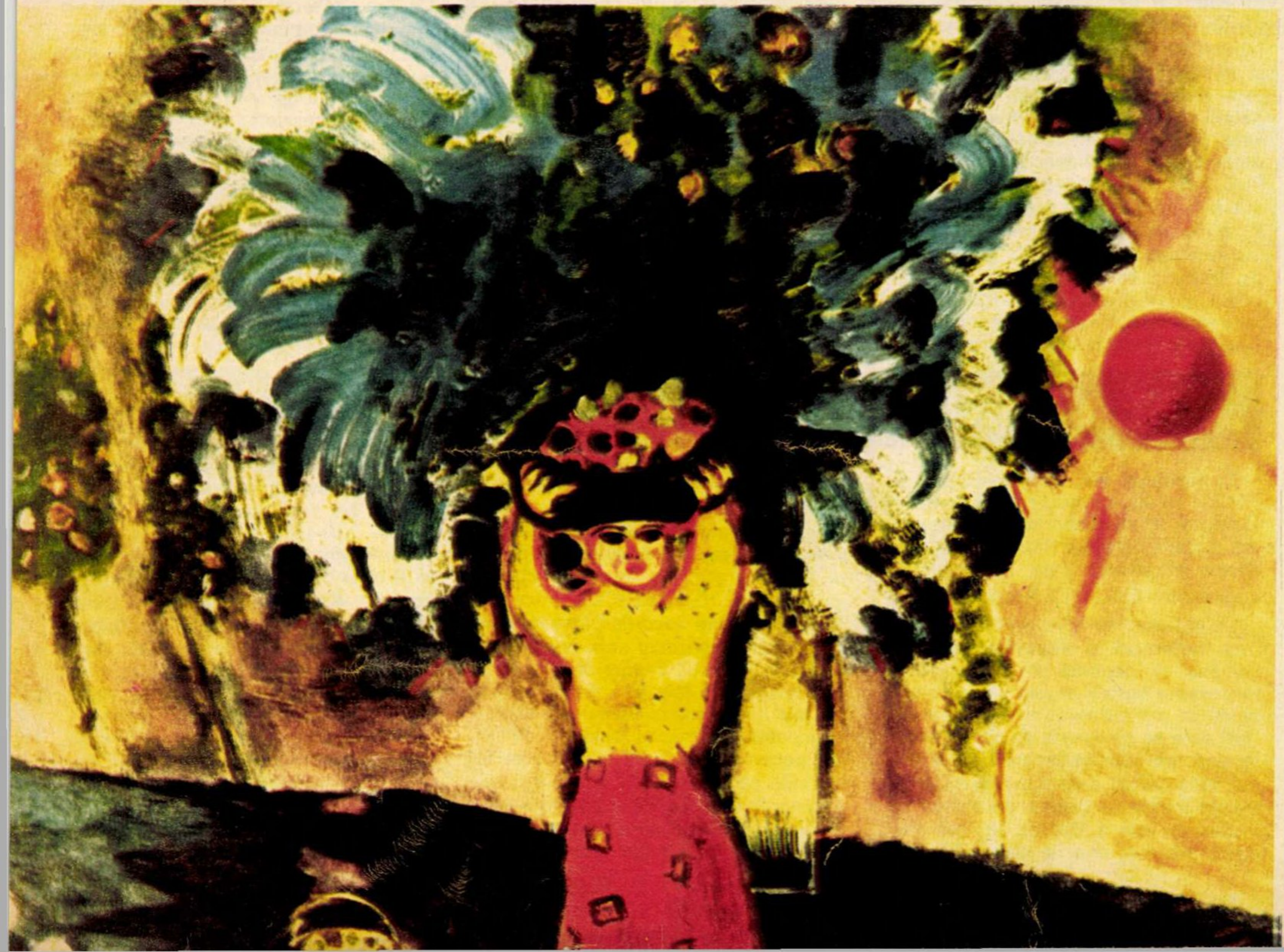

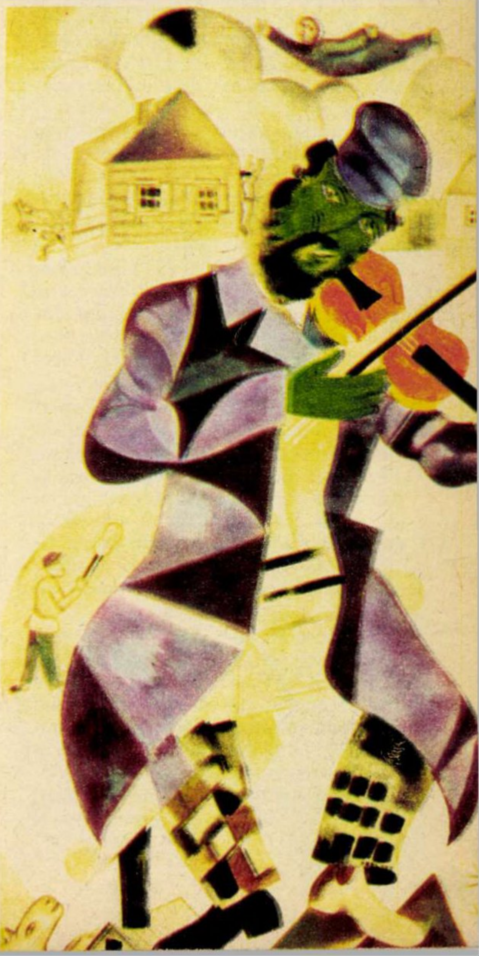

CÎND SAVANŢII ÎŞI PUN PROBLEMA JOCULUI

(URMARE DIN PAG. 7)

în urmă.

Pe vremea aceea, Lyon era un mare centru al industriei textile. Războaiele de ţesut erau rudimentare. Pentru a se realiza ţesături cu modele mai complicate, se recurgea la munca unor copii care mişcau într-un anume mod firele din care se făcea ţesătura. Jacquard — căci acesta e numele copilului ce avea să facă o mare invenţie — lucra şi el în această muncă. El şi-a dat seama că este cu putinţă să automatizeze procesul, înscriind programul după care se mişcă firele pe un anume suport. Mai exact, după un studiu îndelungat, el a inventat procedeul prin care programele se înregistrează sub formă de perforaţii practicate în cartele de carton.

Ideea sa a revoluţionat tehnica ţesutului, dar nu numai această tehnică. Multă vreme, pentru tot felul de scopuri, programele se înregistrau pe cartele perforate. Marile calculatoare electronice recurg şi astăzi la procedeul inventat de Jacquard.

Există însă şi o altă mare invenţie datorată tot unui copil. Este vorba de principiul general al automatizării modului în care funcţionează maşinile cu abur.

Tot cu două sute de ani în urmă — poate chiar mai mult — maşinile erau la începutul carierei lor. Maşinile cu abur erau simple, îşi bazau funcţionarea pe mişcarea comandată a aburului într-un piston. După cum se deschidea un robinet sau altul, aburul apăsa cînd pe o faţă, cînd pe cealaltă faţă a pistonului, provocînd mişcarea sa de dute-vino. Potter era şi el un copil, ce comanda cele două robinete, care dau drumul, pe rînd, aburului, la cele două capete ale pistonului. Dar el a observat un lucru simplu: cînd pistonul ajunge la un capăt, trebuie închis un robinet şi deschis celălalt. Începe atunci o cursă inversă. La capătul opus lucrurile se inversează. Dar, şi-a zis Potter, este suficient să fac nişte legături fixe între robinete şi nişte piese dispuse la capetele pistonului spre a nu mai face comenzile manual. Şi aşa, datorită inventivităţii unui copil, s-a automatizat maşina cu abur.

Să ne oprim aici cu exemplele. Constatăm cum în trecut, în prima revoluţie industrială, copiii s-au dovedit a fi mari inventatori. Dar nu ştim oare cu toţii că şi tinerii minitehnicieni au participat cu succes la marea întrecere a inventatorilor copii de la Tokio?

Cibernetica explică, desigur, împreună cu psihologia, această capacitate a copiilor, dar nu este cazul să insistăm acum aici asupra acestor aspecte. Ideea de bază este însă simplă, o putem formula cu uşurinţă: copiii au mintea deschisă spre toate posibilităţile şi pot vedea uneori, ceea ce altora le scapă.

La această mică discuţie ştiinţifică se impune şi o concluzie. Fiecare minitehnician poate deveni un mare inventator. Puţină perseverenţă şi visul său devine o realizare tehnică, o invenţie sau o inovaţie. Fiecare minitehnician poartă în ghiozdanul său certificatul de inventator. Nu îi rămîne decît să-şi fructifice fantezia, creînd noi şi noi invenţii.

George Sorin Movileanu
vă prezintă jurnalul de lectură

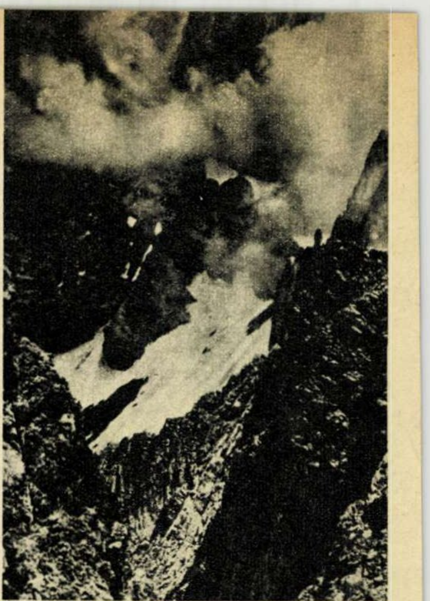

„LEGENDELE OLIMPULUI“
de AL. MITRU

Dintotdeauna, în faţa forţelor dezlănţuite ale naturii, oamenii şi-au manifestat nu numai fireasca curiozitate, ci şi neabătuta strădanie de a le înţelege şi stăpîni. Dar atîta timp cît posibilităţile restrînse de investigaţie nu le-au permis să realizeze o cunoaştere aprofundată, ei au dat frîu liber imaginaţiei, plăsmuind legende şi figuri mitice cu ajutorul cărora au încercat să-şi explice tainele lumii înconjurătoare. Aşa s-au ivit — apreciază specialiştii — mitologiile popoarelor antice, dintre care, prin diversitatea şi frumuseţea motivelor se remarcă îndeosebi aceea a vechilor greci.

Iată de ce apariţia într-o nouă ediţie a celor două volume ale lucrării dedicate de Alexandru Mitru *Legendelor Olimpului* — lucrare distinsă cu premiul «Ion Creangă» al Academiei Române — se cuvine a fi apreciată ca un act editorial de o incontestabilă utilitate, menit să-i familiarizeze pe cei mai tineri cititori cu un univers fabulos, tulburător prin semnificaţiile pe care le dezvăluie. În fond, fie că îi prezintă pe Zeii cei mari şi puternici ai Olimpului — cărora le este consacrat primul volum — fie că îi evocă pe Eroii ale căror fapte de vitejie au fost admirate şi perpetuate în memoria colectivităţii umane din generaţie în generaţie, miturile şi legendele pe care Alexandru Mitru le reînsufleţeşte cu darul său de povestitor ascund în substanţa lor epică simboluri ale năzuinţei omului spre libertate, ale luptei sale permanente împotriva oricăror forţe asupritoare — naturale sau sociale —, dar şi ale efortului de a se depăşi pe sine, sporindu-şi încrederea în propriile puteri. Să ne gîndim, bunăoară, la figura luminoasă a lui Prometeu, titanul care l-a creat — după chipul zeilor — pe om şi a răpit focul din Olimp dăruindu-l oamenilor pentru ca aceştia să se poată bucura pe deplin de toate roadele şi frumuseţile pămîntului. Deşi va fi aspru pedepsit, Prometeu îl va înfrunta «neclintit şi fără teamă» pe Zeus, avînd sentimentul datoriei împlinite. La rîndul său, Hercule — cunoscutul erou care îl va elibera în cele din urmă pe Prometeu de pe vîrful de stîncă unde a fost cetluit cu lanţuri grele — se supune celor douăsprezece încercări cerute de mînioasa Hera, primejduindu-şi viaţa, nu pentru că i-ar fi fost frică de soartă, ci pentru că luptînd cu monştrii şi fiarele îngrozitoare putea schimba «răul urzit acolo-n slăvi în bine pentru oameni». Ne limităm la aceste exemple, îndemnîndu-vă să citiţi şi celelalte întîmplări care se povesteau despre Zeus şi Hera, despre strălucitorul Apolo, despre Poseidon şi Afrodita sau despre veselul Dionisos, precum şi aventurile unor eroi temerari cum au fost Perseu, Icar, Castor şi Polux, viteazul Ahile sau iscusitul Ulise. Se cuvine, totuşi, să mai precizăm că, străduindu-se să selecteze şi să prezinte esenţialul din multitudinea miturilor şi legendelor create de-a lungul cîtorva secole în Grecia antică, Alexandru Mitru a reuşit să realizeze o carte instructivă, riguros construită, asemenea unui roman «unic prin personaje şi întîmplări» despre «istoria cea mai îndepărtată a lumii ştiute» — cum pe bună dreptate remarca regretatul Demostene Botez în prefaţa care însoţeşte primul volum — o carte scrisă «cu talent şi putere de evocare, aşa încît legenda să capete tărie de adevăr».

„OPERAŢIUNEA HERCULE“ de OVIDIU ZOTTA

Operaţiunea Hercule — romanul lui Ovidiu Zotta, de curînd apărut în colecţia «Cutezătorii» a Editurii «Albatros» — nu este întîia carte pe care autorul o dedică celor ce sînt la vîrsta primelor gînduri şi aspiraţii îndrăzneţe. Ca şi în volumul anterior — «Toţi băieţii sînt răi, toţi băieţii sînt buni» — Ovidiu Zotta se dovedeşte un excelent cunoscător al psihologiei eroilor săi, al universului de preocupări al acestora, reuşind să dea viaţă unei întregi galerii de personaje bine individualizate, înzestrate cu calităţi, dar şi cu defecte, care le definesc pregnant profilul. Fapt demn de a fi apreciat, cu atît mai mult cu cît eroii cărţii, aflaţi în plină adolescenţă, sînt surprinşi într-o etapă importantă a procesului de formare a personalităţii lor, am putea spune chiar în momentul opţiunii fundamentale. Deşi experienţa lor de viaţă este încă restrînsă, întîmplările prin care trec de-a lungul lunilor în care se desfăşoară acţiunea cărţii le permit să tragă o concluzie clar exprimată în final de unul dintre ei, atunci cînd vorbeşte despre hotărîrea de a se comporta în viaţă, indiferent de profesiunea ce şi-o vor alege, «cu inteligenţă, cu voinţă, cu pricepere şi cinste».

Marius — cel ce spune aceste cuvinte — este, de fapt, personajul de prim plan al romanului, cel care polarizează în jurul său toate firele unei acţiuni nu o dată palpitante. Abia «lansat» în «Operaţiunea Hercule» — un nume convenţional, sub care se ascunde un plan îndrăzneţ, dar dificil «menit să-l conducă pe potecile perfecţiunii», ceea ce «însemna că trebuie să înveţe excepţional, să se impună în ochii tuturor, să devină unul din cei pe care toată lumea îi caută, le cere o părere, le solicită prietenia» — el se vede implicat într-o afacere pusă la cale de indivizi rămaşi necunoscuţi, care, profitînd de naivitatea mai multor tineri, au sustras un tablou de o mare valoare. «Operaţiunea Hercule» îşi adaugă astfel un nou obiectiv: descoperirea hoţilor şi restituirea tabloului. Ca un adevărat dedectiv, Marius va cerceta cu răbdare diversele «urme», va investiga cu perseverenţă cele mai mici indicii, cunoscînd în aceste împrejurări alţi adolescenţi de vîrsta lui cu care se va împrieteni. Nu vă vom dezvălui întîmplările pasionante la care vor lua cu toţii parte pînă cînd organele de miliţie îi vor prinde pe infractori, lăsîndu-vă să le aflaţi direct din roman. Sîntem siguri că-l veţi citi cu reală plăcere şi satisfacţie, regăsind în faptele şi gîndurile lui Palaghiţă şi Marius, ale lui Filip şi «Prinţesă», ale Magdei sau ale lui Tiberică, evenimentele mari şi mici ale vieţii voastre de fiecare zi.

„CĂLĂTORIE PE PLANETA ZETA“ de PETRU VINTILĂ

Curiozitatea vie, scormonitoare, asociată cu zborul îndrăzneţ al fanteziei, joacă un rol deosebit şi în desfăşurarea acţiunii cărţii lui Petru Vintilă, *Călătorie pe planeta Zeta*, publicată de Editura «Ion Creangă». Personajul principal al povestirii este animat de «dorinţa puternică şi neşovăitoare de a semăna cu nenumăraţii eroi cutezători, despre faptele cărora citise cu pasiune un raft întreg de cărţi». Iar prilejuri de a se comporta ca aceşti eroi i se ivesc aproape în fiecare zi, de-a lungul vacanţei pe care o petrece cu întreaga familie la Lişava, un sat de pe frumoasa vale a Bistrei. Nu mă gîndesc, desigur, doar la obişnuitele jocuri ale unui copil de doisprezece ani, la îndemînarea vădită la pescuitul păstrăvilor sau la excursiile făcute în împrejurimi. Sfera preocupărilor sale este mult mai largă, interesîndu-l deopotrivă ultimele ştiri cu privire la zborul unor farfurii zburătoare sau orice informaţii despre locurile rămase încă necercetate, aşa cum este peştera de lîngă Tăul Zăului, despre care localnicii spun că ar fi fost pe vremea dacilor peştera lui Zamolxis. Ideea de a explora această peşteră va declanşa, de altfel, peripeţiile pe care le urmărim în paginile cărţii, peripeţii la capătul cărora vor fi descoperite importante vestigii istorice. Şi tot de la aceste peripeţii va porni imaginaţia fecundă a lui Ţucurel atunci cînd — într-un somn adînc şi odihnitor — va continua întîmplările din realitatea imediată într-o aventură pe măsura celor citite în povestirile ştiinţifico-fantastice. El însuşi va fi unul dintre eroii acestei aventuri spaţiale, va călători la bordul unei aerodine către îndepărtata planetă Zeta şi va întîmpina nebănuite primejdii. Credem că interesul cu care parcurgem povestirea lui Petru Vintilă se datorează prezenţei acestui personaj, cuceritor prin naturaleţea gesturilor sale, prin curiozitatea şi fantezia neobosite cu care conferă jocului o anumită finalitate, cît şi abilei întrepătrunderi a planului real cu cel imaginar, elaborării unei povestiri fluente.

Ciştigătorii «Cupei speranţelor», ediţia 1973 — componenţii echipei Şcolii generale din Turnu Roşu, judeţul Sibiu.

Oina
REVINE IN ACTUALITATE

Cei 240 şi încă vreo cîteva sute ca ei, care au redescoperit un sport vechi de... 2000 de ani. La Iaşi, în Copou, cu o minge liliputană şi un baston — un spectacol extraordinar. Mai multe bucurii şi un sfat bun pentru toţi.

Fotbal, fotbal şi iar fotbal. În unsprezece sau în şapte. Ba uneori chiar şi-n doi. Pe terenuri mai mult sau mai puţin regulamentare. Fotbal, jucat cu furie, de băieţi şi de fete. Şi tenis. De cîmp bineînţeles, dar (din păcate!) practicat mai mult pe străzi, şi cu rachete din comerţ, dar şi cu acelea de fabricaţie proprie. Iar printre picături, şi alergături, şi sărituri, şi volei, şi baschet, şi handbal, şi înot, şi ciclism, şi... mă rog, din toate cîte ceva. Mai mult sau mai puţin, după voia, posibilităţile şi preferinţele fiecăruia.

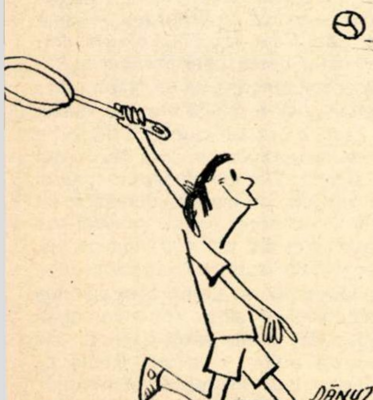

În ultimul timp însă, printre toate aceste discipline sportive obişnuite, cunoscute şi practicate de către toţi şi peste tot, a început să-şi facă apariţia una «nouă»: oina. Punem «nouă» în ghilimele, deoarece oina, sportul acesta, pe bună dreptate considerat naţional, e mai vechi decît toate, fiind practicat pe meleagurile noastre încă de pe timpul dacilor şi romanilor.

În ultimul timp, oina a început, deci să revină în actualitate. După ani şi ani de-a lungul cărora a fost tratată cu uitare şi indiferenţă, iată că e redescoperită de... copii. De către voi adică. Ne-a dovedit-o nu demult (pe la mijlocul lui august) finala celei «de-a V-a ediţii a «Cupei speranţelor», desfăşurată la Iaşi, pe terenurile din parcul Copou.

A fost o finală de... pomină. La fel de spectaculoasă, la fel de pasionantă ca oricare alta. Ba, am îndrăzni să spunem, chiar şi mai şi. O finală tip turneu, în care 240 de băieţi, între 10 şi 14 ani, componenţi a 20 de reprezentative din tot atîtea judeţe ale ţării, au avut prilejul să-şi demonstreze, folosindu-se doar de un baston (sau «ciomag de bătaie» după cum îi mai zic unii) şi de o minge liliputană, toate calităţile lor fizice şi morale: agilitatea, promptitudinea reacţiilor, îndemînarea, iuţeala mîinilor şi picioarelor, concepţia tactică, dîrzenia, încrederea în propriile forţe, spiritul de echipă. O finală spectaculoasă, cu surprinzătoare răsturnări de situaţii (la un moment dat victoria teleormănenilor era considerată ca sigură, pentru ca în urma meciurilor de baraj disputate cu cei din judeţele Sibiu şi Neamţ, să treacă tocmai pe locul trei, partenerii lor ocupînd, în ordine, primele două locuri). O finală care a dovedit încă o dată cît de vie, cît de frumoasă şi pasionantă, cît de folositoare pentru trup şi minte poate fi (şi este de fapt) oina.

Aşadar, un «nou» sport, vechi... de 2000 de ani revine în actualitate, cucerind de la un an la altul tot mai mulţi adepţi din rîndul vostru. Pentru că am uitat să vă spunem că acolo, la Iaşi, am aflat încă ceva: anume, că-n acest an, spre deosebire de 1968, cînd a avut loc prima ediţie a «Cupei speranţelor» între cele cîteva echipe din ţară, în spatele fiecăreia dintre cele 20 de reprezentative judeţene participante la finală se află, în fiecare din judeţele respective, alte 30, 40 sau chiar mai multe echipe asemănătoare, ba şi în unele şcoli, precum cele din Cislău (Buzău), Boureni (Dolj), Ghereşti (Neamţ), Turnu Roşu (Sibiu), fiecare dintre clasele V—VIII au cîte o echipă de oină, disputele dintre ele ţinîndu-se lanţ mai tot timpul. Şi lucrul acesta ne bucură, ne bucură mult faptul că oina, sportul acesta pe cît de economicos (nu necesită nici echipament special, nici amenajări costisitoare), pe cît de simplu şi la îndemîna oricui, pe atît de pasionant şi educativ, sport cu care s-au delectat şi prin care s-au fortificat numeroase generaţii dinaintea voastră, v-a trezit interesul şi este din ce în ce mai practicat de către voi. Ne bucură pentru că de pe urma oinei aveţi foarte mult de cîştigat.

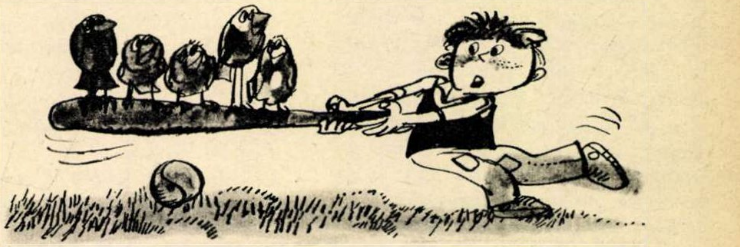

Aşadar şi fotbal, şi tenis, şi... oricare alt sport pe care-l preferaţi voi. Dar, printre ele, şi oină! Oină la sat, oină la oraş (Bucureştiul are deja cîteva formaţii), oină în fiecare şcoală; ba chiar în fiecare clasă. Iată ce vă sfătuim şi vă recomandăm noi.

CONSTANTIN DIACONU

POMPILIU
„La steaua care-a răsărit”
— analiza
literară
A deschis deci
fereastra și...

SCHIȚA DE

* *Iuliu Rațiu*

Planeta cubică

— Ce formă au planetele?

Ce formă puteau să aibă? Ca toate planetele! Dar, nu știu de ce, lui i s-a părut că — dacă nu toate — însă aceea pe care o știa el (nu cea mai depărtată, dar nici cea mai apropiată de soare), era cubică. Da, da: un volum cu toate laturile egale și care alerga în zig-zag prin spațiu. Venise de curînd de acolo și dacă nu și-ar fi uitat pixul, nu s-ar fi întors. Pentru că era întors pe dos... Așa că a trebuit să facă drumul înapoi, cum s-a priceput. Ora următoare avea limba română și, în recreație, nu mai trebuia să-și scrie tema: «La steaua care-a răsărit» — analiză literară. A întredeschis, deci, fereastra și...

...I-a ieșit în întîmpinare umbra soarelui:

— De ce nu mergi în zig-zag?

— Mă grăbesc!

— Am observat și tocmai de aceea mă mir!...

— Nu te mai mira și spune unde mi-e pixul?

— Pixul tău albastru, care vorbește într-una?

— De cînd a început să vorbească? Am nevoie de el tocmai ca să-mi scrie ceva.

— Nu mai poate, sau nu mai vrea, acum spune că nu mai e pix, ci xip...

— Cum de și-a permis să se întoarcă și el pe dos?... Cînd o să mă vadă, o să-i treacă cheful!

— Dar n-a băut nici apă.

Asta i-ar mai trebui; să se decoloreze... Spune: n-am uitat cumva și compasul pe aici?

— Unul furios, cu nichelul ros, care face mereu unghiuri drepte?...

— Ba curbe...

— Unghiuri curbe?! N-am auzit și n-am văzut. Atunci poate nu-i compasul tău!

— Dacă e cu nichelul ros, nu mai încape nici o îndoială că e al meu... Și am mai uitat și echerul.

— Echerul, da. Sigur, l-am văzut, se dădea în spectacol pe o bucată de hîrtie.

— Ce făcea? Piruiete, în spirală?

— Piruiete, în spirală...

— Echerul meu?

— Da, de ce te miri așa? zicea că i-ai dat chiar tu prima lecție de dans. L-ai învîrtit odată, cînd ai fost scos la tablă, pînă l-ai amețit... De atunci a rămas cu maladia asta. Pe planeta noastră e în convalescență.

— O să se vindece?

— Cred că de tot... dacă îl mai învîrți așa... Însă singura care a rezistat eroic tuturor supliciilor e guma... Orice i-ai făcut, ea a căzut pe moale...

— Dacă e de gumă...

— Bine, dar din pricina mișcării de rotație a ghiozdanului în jurul capului, putea să intre și ea în ascuțitoare și să se taie...

— Cum, adică «să se taie»?! Ce, guma are vîrf?

— Nu are, dar a început să scrie, ca un creion...

— Atunci creionul cel roșu ce face?

— A albit săracul... Nu-i priește emoția...

— Eu o șterg...

— Ți-am mai spus: guma...

— O șterg pe pămînt.

— Cum, nu-ți place planeta noastră, ca o bucată de zahăr cubic? De ce?

— Prefer de-acum: «La steaua care-a răsărit...»

ATENȚIUNE!

În curînd, în «CUTEZĂTORII» un nou și palpitant roman foileton: «MISTERUL DIN INSULA ALBĂ», de Vasile Băran.

Nu i-am putut vedea fața celui ce povestea. Era cu spatele spre mine și cobora amurgul. În jurul lui, jos, cu genunchii strînși în mîini, stăteau trei băieți și o fată, cam de vîrsta voastră. Abia se zăreau dintre spicele înalte ale mohorului. Glasul povestitorului era puternic, dar blînd și înmuiat în cîntări străvechi.

— Da, cu ochii mei am văzut cîmpia aceea minunată, plină de holde de aur și am urcat și pe dealurile cu struguri și pomet. Între cîmpie și dealuri se află o piatră mare, albă și care de departe seamănă cu o copertă uriașă de carte... Mi s-a părut că deslușesc și cîteva vorbe săpate în piatră, dar nu m-am aplecat să citesc, îmi vedeam de drum și de gînduri.

Și, deodată, peste lanuri și vii s-a abătut un nor negru de corbi și de ciori. Se întuneca cerul din pricina penelor lor și vuiau văile de croncănit...

Piatra

POVESTIRE DE

CĂLIN GRUIA

Atunci, piatra cea albă s-a cutremurat și de sub ea s-a arătat un tînăr cu plete mari, îmbrăcat în cămașă albă și încins cu brîu roșu. A ridicat spre nori mîna în care ținea sabia și corbii au năvălit spre strălucirea ei. Multe din acele păsări de pradă au pierit în ascuțiș și multe au zburat înspăimîntate peste zări. Voinicul a rîs și într-o clipită s-a prefăcut în ceva. Poate într-o floarea-soarelui care se legăna, poate într-un spic de porumb înalt. Nu mi-am putut da seama. Eram însă uimit de cele întîmplate. Cînd mi-am venit în fire am crezut că nu fusese decît un vis... Piatra stătea nemișcată între dealuri și cîmpie, iar holdele se legănau molcom în tăria amiezii.

Am simțit nevoia să mă odihnesc un pic și m-am oprit la o fîntînă. Și în vreme ce sorbeam apa limpede și rece din căușul palmei, am auzit un nechezat prelung și înfiorător, și cînd m-am uitat în lanuri, am văzut că năvăliseră caii sălbatici, uriași, cu dinții cît lopețile, cu ochii de foc. Și iar s-a arătat tînărul cu plete mari, îmbrăcat în cămașă albă și încins cu brîu roșu. A spus ceva, căci i-am văzut buzele mișcîndu-se ca-n darea unei porunci și sabia a pornit singură, ca un fulger, spre herghelii. Într-o clipită n-a mai rămas nici urmă de sălbăticiune. Și flăcăul a rîs și iar s-a prefăcut în ceva. Nu mi-am dat seama. Dar pe deasupra pietrei, prin văzduh, prinse să plutească un nor tînăr și curat, ca un morman de zăpadă. Am dat din nou vina pe vis, dar cu toate acestea m-am îndreptat spre lespedea de piatră, care semăna cu o copertă de carte. Am încercat să o mișc, dar n-am putut-o clinti. Era îngropată adînc în țărînă. Poate că ajungea chiar în inima pămîntului. Am încercat să citesc ce scria pe ea, dar a fost zadarnic. M-am trudit ceasuri de-a rîndul fără să izbutesc să dezleg un cuvînt, un nume. Anii, ploile, vînturile roseseră înscrisul. Nu se vedeau decît cîteva adîncituri în piatră, care de departe păreau slove, iar de aproape își pierdeau graiul.

Și cum mă chinuiam să dezleg taina pietrei, lîngă mine răsări flăcăul îmbrăcat cu cămașă albă și încins cu brîu roșu. Cînd l-am întrebat cine-i, a arătat cu mîna spre holde și pometuri. Cînd l-am întrebat cum îl cheamă, mi-a arătat piatra. Și deodată nu l-am mai văzut. Am auzit pe sus doar cîntecul unei ciocîrlii.

Mult mai tîrziu mi-am dat seama că mă întîlnisem cu un strămoș, cu un viteaz, care și-a pierdut numele în vălmășagul vremii.

Nici acum nu știu cum s-au petrecut lucrurile: a venit el din veacuri sau eu am pătruns în taina timpului?

Aici, povestitorul tăcu. Tăcură și copiii multă vreme.

În cele din urmă, cel mai răsărit dintre ei, un băiat vorbi:

— Și bunicul meu a murit pentru țară... Are și el undeva o piatră ca o copertă de carte?

— Are, răspunseră ceilalți în cor.

— Aș vrea s-o găsesc, răspunse băiatul.

Povestitorul se ridică și porni cu cei patru copii după el. Se înnoptase. Eu am rămas singur în cîmp și am început să însemn pe întuneric spusele acelui om care avea glasul limpede, blînd și înmuiat în cîntări străvechi.

*

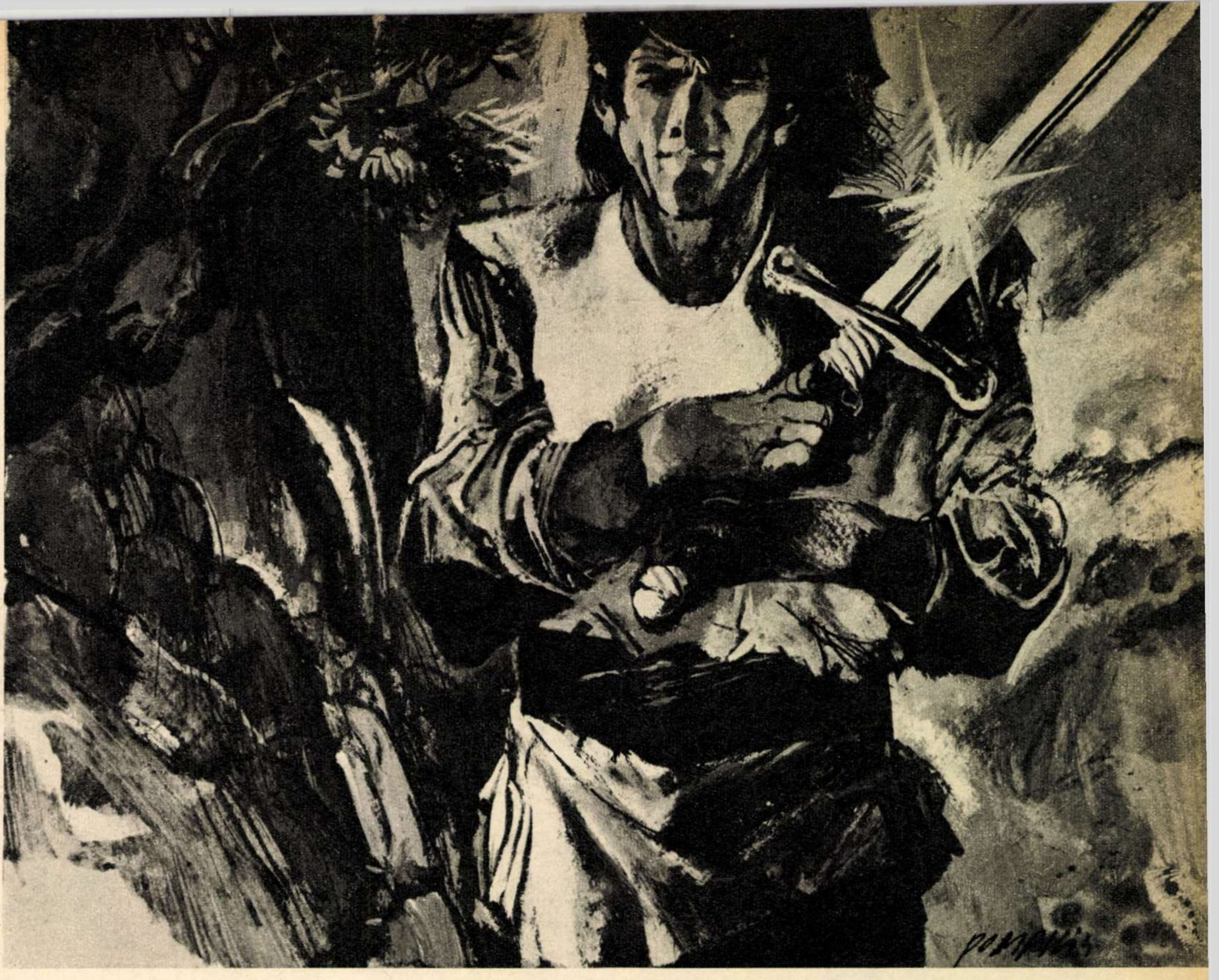
DESEN DE POMPILIU DUMITRESCU

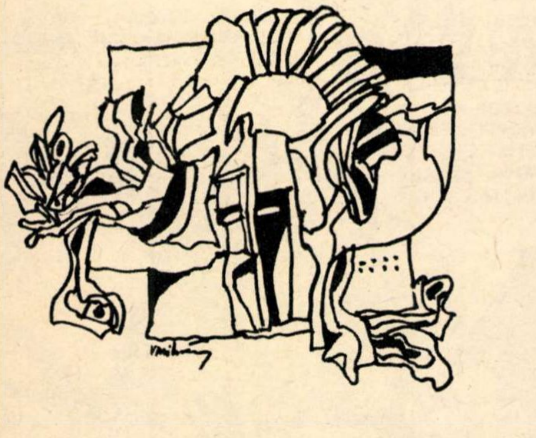

MOMENT LA LOTRU

Versuri de **FLORENȚA ALBU**

Spun nume pentru rezonanța
numelor de țară,
nume însorite, cunoscute vara
cînd ape strîng puterea lor de ape:

Voineasa — Latorița — Mălaia — Voineșița —
nume venind din vremea
oierilor și domnilor pictați la Cozia:

nume chemate vara
la maluri de istorie bogată —
mișcarea apelor din om în om
se-ntoarce în durata luminii
și visării.

Spun nume pentru rezonanța nouă
a numelor de țară veche.

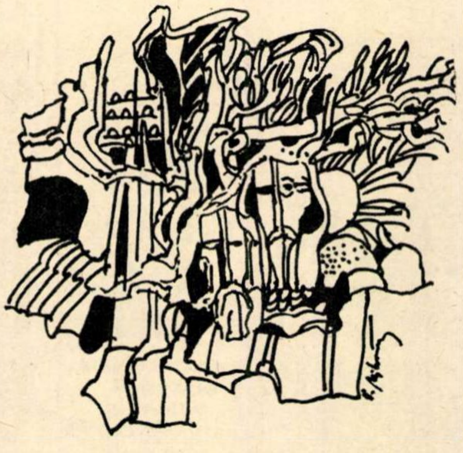

MOMENT LA OLT

Sînt mîinile copacilor ținînd din părți
pămîntul ca pe-o ctitorie,
e jertfa lor la țărmuri,
victorie de domni de țară
dormind cu sabia sub cap.

Ei mor legați de țărm prin rădăcini
și osemintele adaugă pămîntul.
Trecută primăvara revărsării
valea e cîmp de luptă ostenit —
zac trunchiurile frînte pretutindeni,
copacii mai păstrează în împotrivire
față, durere omenească.

Istoria duratei noastre aici
cînd apa trece, pietrele rămîn
mai adîncite în matcă.

DE LA 9 LA ... 99 DE ANI
LECTURA PREFERATĂ „CUTEZĂTORII"!
POMPILIU

Cutezătorii 36

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR 1 — BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU**
Redactor șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA**
Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

Administrația: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.**
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redactie: LUCIA SICOMAȘ.

LA BRADUL SINGURATIC

Scenariul:
LUDOVIC BOKOR și
VAL DUMITRESCU

Desene:
VIORICA MIHĂESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: DUPĂ INCENDIEREA CĂPIȚEI DE FÎN, PE DÎMBUL CU BRAZI SE DECLARĂ STAREA DE ALARMĂ. REX E DEZLEGAT ȘI PUS PE URMELE STRĂINULUI. FOCUL ESTE STINS, DAR ÎN ACEASTĂ ACȚIUNE, HAINELE LUI IOȘKA SÎNT CUPRINSE DE FLĂCĂRI. ACESTA ESTE SALVAT DE LOCOTENENTUL ROTARU ȘI PIONIERUL NELU. CONCOMITENT SE ACȚIONEAZĂ, CONFORM DISPOZIȚIEI PRIMITĂ DE LA MILIȚIE, PENTRU ARESTAREA INFRACTORILOR.

12

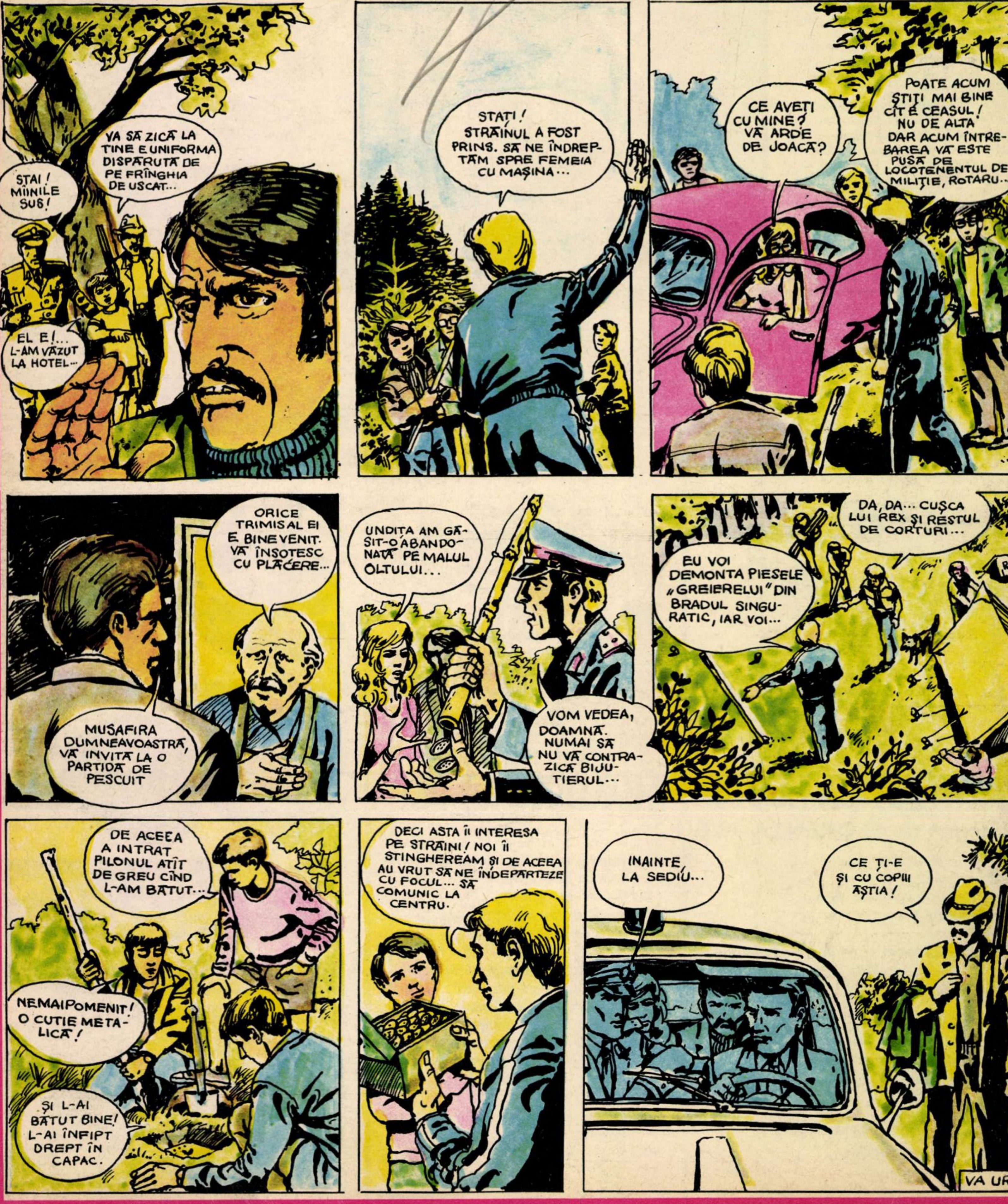
STAI! MIINILE SUS!
VA SĂ ZICĂ LA TINE E UNIFORMA DISPĂRUTĂ DE PE FRÎNGHIA DE USCAT...
EL E!... L-AM VĂZUT LA HOTEL...
STAȚI! STRĂINUL A FOST PRINS. SĂ NE ÎNDREPTĂM SPRE FEMEIA CU MAȘINA...
CE AVEȚI CU MINE? VĂ ARDE DE JOACĂ?
POATE ACUM ȘTIȚI MAI BINE CÎT E CEASUL! NU DE ALTA DAR ACUM ÎNTREBAREA VĂ ESTE PUSĂ DE LOCOTENENTUL DE MILIȚIE, ROTARU...
MUSAFIRA DUMNEAVOASTRĂ VĂ INVITĂ LA O PARTIDĂ DE PESCUIT
ORICE TRIMIS AL EI E BINE VENIT. VĂ ÎNSOȚESC CU PLĂCERE...
UNDIȚA AM GĂSIT-O ABANDONATĂ PE MALUL OLTULUI...
VOM VEDEA, DOAMNĂ. NUMAI SĂ NU VĂ CONTRAZICĂ BIJUTIERUL...
EU VOI DEMONTA PIESELE „GREIERELUI" DIN BRADUL SINGURATIC, IAR VOI...
DA, DA... CUȘCA LUI REX ȘI RESTUL DE CORTURI...
REX
DE ACEEA A INTRAT PILONUL ATÎT DE GREU CÎND L-AM BĂTUT...
NEMAIPOMENIT! O CUTIE METALICĂ!
ȘI L-AI BĂTUT BINE! L-AI ÎNFIPT DREPT ÎN CAPAC.
DECI ASTA ÎI INTERESA PE STRĂINI! NOI ÎI STINGHEREAM ȘI DE ACEEA AU VRUT SĂ NE ÎNDEPĂRTEZE CU FOCUL... SĂ COMUNIC LA CENTRU.
INAINTE LA SEDIU...
CE ȚI-E ȘI CU COPIII ĂȘTIA!
VA URMA

Cutezătorii 37

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 13 SEPTEMBRIE 1973.
ANUL VII (312)
16 pagini, 1 leu

În aceste zile:
**MULT AȘTEPTATA FINALĂ
A CUPEI Cutezătorii
LA FOTBAL** (EDIȚIA 1973)
PENTRU COPIII DE LA SATE

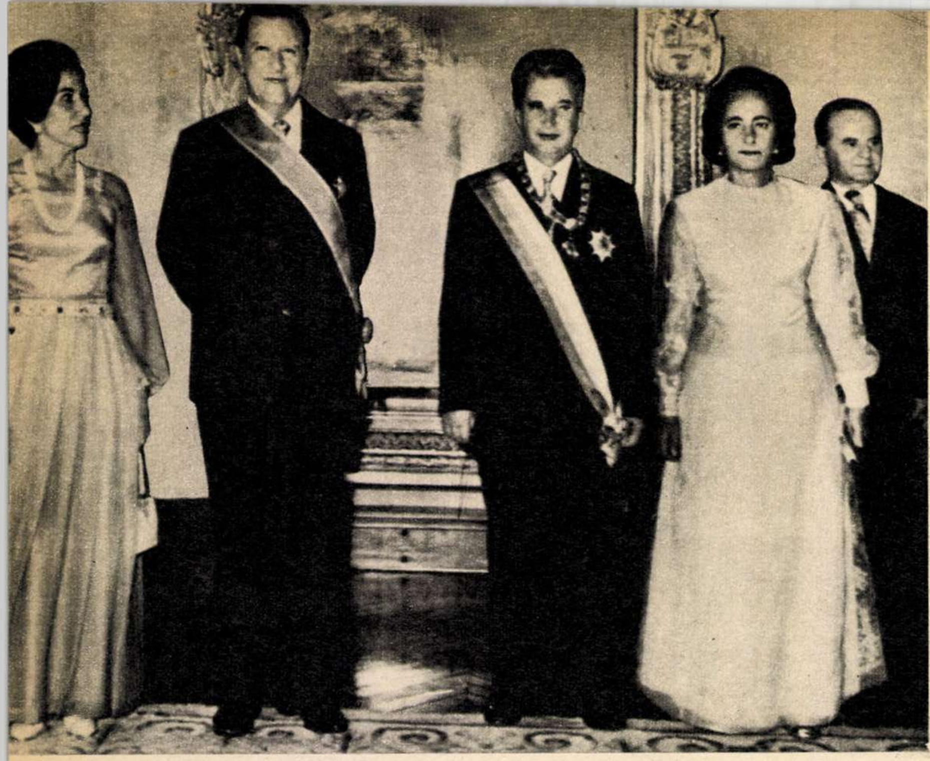

Vizita președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu, într-o serie de țări din America Latină, continuă. Pretutindeni, delegația de partid și guvernamentală a României este primită cu deosebită considerație și prietenie, au loc contacte și convorbiri fructuoase, vizita conducătorului poporului nostru avînd un profund caracter de lucru, înscriindu-se ca un moment deosebit, cu semnificație istorică, de contribuție activă la dezvoltarea colaborării între state, pe baza egalității în drepturi și a respectului reciproc, pentru cauza nobilă a progresului și a păcii.

◄ *La recepția oferită de președintele Republicii Venezuela, Rafael Caldera, și de doamna Alicia Caldera, în onoarea președintelui Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu.*

IDEILE CELUI DE AL II-LEA FORUM

UN SINCER BRAVO!

«Ziua bună se cunoaște de dimineață» spune un proverb cunoscut de toată lumea. Și dacă ar fi să luăm de bun adevărul acestei zicale, atunci hărnicia și entuziasmul cu care purtătorii cravatelor roșii cu tricolor de la Școala generală Daneți, județul Dolj, se pregătesc pentru începerea noului an școlar, nu poate să anunțe decît o avalanșă de note bune și foarte bune în cataloage.

Făcîndu-și «încălzirea» pentru săptămîna muncii patriotice, ei au reușit deja să colecteze 400 kg mușețel, 3 000 kg maculatură, 6 000 sticle și borcane goale, 5 000 kg fier vechi, «recoltă», care odată valorificată, va fi folosită pentru autodotarea laboratoarelor și a atelierelor, pentru înfrumusețarea claselor, a întregii școli.

Și pentru că mîndria pionierilor dănățeni este puternic legată și de înfățișarea comunei lor, («care strălucește ca o mușcată la fereastra Doljului» — cum le place s-o recomande), ei și-au făcut simțită prezența și prin cei 3 500 de arbori și arbuști pe care i-au plantat, ca și prin cele peste 6 000 m^2 de spații verzi amenajate.

Pentru tot ce au făcut pînă acum, și pentru frumoasele ambiții pe care ni le-au împărtășit, un sincer Bravo!

MESAJUL CIFRELOR

Data de 17 septembrie — data de început a noului an școlar — le va aduce pionierilor și școlarilor de pe întregul cuprins al patriei numeroase surprize plăcute. Așa, de pildă, încă din prima zi, și în zilele următoare, vor fi inaugurate 2 700 săli noi de clasă și internate cu 2 600 de locuri. Din totalul celor 771 de titluri de manuale distribuite gratuit în prima zi de școală, 111 sînt manuale noi, iar 124 reprezintă ediții substanțial îmbunătățite. Tirajul cărților de școală pentru acest an este cel mai mare de pînă acum: 25 569 000 exemplare, cu peste 5 milioane exemplare mai mult decît în anul precedent. Astfel, numai abecedarul s-a tipărit în 528 000 exemplare, cu circa 200 000 mai multe decît în 1972—1973. Apropiatul an școlar înscrie, de asemenea, pe agenda sa numeroase noutăți discografice: discul realizat după noul manual de limba și literatura română pentru clasa a V-a, înregistrat cu concursul unor renumiți actori bucuresteni; discurile destinate orelor de engleză, franceză, rusă; discuri pentru predarea lecțiilor în limba germană și maghiară. Micii iubitori de muzică vor avea, în curînd, la dispoziție discuri cu cîntece în limbi străine de largă circulație, imprimate cu ajutorul unor formații aparținînd Corului «Madrigal» și Corului de copii radio.

PRIMELE NOTE MARI

Pentru purtătorii cravatelor roșii cu tricolor de la Școala generală nr. 9, din Ploiești, *începerea noului an școlar va prilejui, pe lîngă bucuria întîlnirii cu cei dragi, satisfacția «notelor» foarte bune obținute în munca patriotică. Astfel, pînă în prezent, ei au efectuat un număr de 370 de ore, necesare pentru amenajarea unui frumos parc în curtea școlii, pentru confecționarea și recondiționarea materialului didactic din cabinetele de științele naturii, de geografie, de istorie, de limba și literatura română, activități care deschid, de fapt, bogatul program de lucru al harnicilor pionieri.*

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Prima fază — cea mai importantă — a Expedițiilor «Cutezătorii» s-a încheiat. Cei aproximativ 26 000 de copii, care în perioada de trei luni de vacanță mare și-au petrecut o parte a acesteia în atît de romantica și educativa postură de expediționari, s-au întors cu toții acasă.

S-au întors așa cum se întorc întotdeauna expediționarii: mai mari și mai bogați decît erau atunci cînd au pornit la drum. Mai mari nu în centimetri (că doar în două, trei sau chiar patru săptămîni, oricît de repede ai crește, tot nu se vede), ci din alte puncte de vedere, mult mai importante pentru ei. Mai mari în ceea ce privește dîrzenia, hotărîrea, capacitatea lor de-a înfrunta diverse greutăți, priceperea în a-și organiza singuri viața. Și mai bogați nu atît în «comori» (care nu lipsesc, firești, din rucsacurile lor), ci mai ales în cunoștințe noi, din numeroase domenii, acumulate de-a lungul itinerariilor. Faptul acesta reiese din toate scrisorile pe care le-am primit la redacție de la expediționarii întorși de

CONSTANTIN DIACONU

(continuare în pag. 15)

NAȚIONAL AL PIONIERILOR ÎN ACȚIUNE!

LA GĂLĂVĂNEȘTI, ACȚIUNEA CONTINUĂ

«Pionierii Constanța Popa, Doina Gornescu, Maricica Bălan, Elena Roman, Laurența Vlad, Constanța Gornescu, Ion Neagu, Iulian Mihăilescu și mulți alții participă activ la lucrările de finisare a noii școli. La fel de harnici s-au dovedit și atunci cînd a fost vorba de strîngerea recoltei de pe ogoarele cooperativei agricole de producție. Alături de părinții și frații mai mari, ei au ajutat la strîngerea legumelor. Iar cele 5 ha ale cooperativei școlare s-au dovedit a fi foarte roditoare, datorită celor trei prașile făcute la timp: 8 500 kg de porumb la hectar. Grijă avem ca și curățenia în școală să fie terminată pînă la începutul noului an școlar.»

Aceste rînduri sînt expediate de comandantul unității de pionieri de la școala Gălăvănești, județul Bacău.

De altfel, din acest județ ne-au sosit multe vești îmbucurătoare. Uteciștii și pionierii au participat și la amenajarea unor baze sportive pe care au desfășurat numeroase întreceri pe tot parcursul vacanței.

ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

- **Pentru săptămîna muncii patriotice, unitatea de pionieri de la Școala generală «G. Mehedinți», comuna Soveja, județul Vrancea s-a angajat să efectueze un număr de 800 ore muncă patriotică pentru curățirea și înfrumusețarea claselor, a școlii.**
- **Pregătindu-se pentru deschiderea noului an școlar, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor de la Școala generală nr. 32, sector II, București, și-au propus ca pe lîngă lucrările obișnuite de înfrumusețare a claselor, să execute un număr de 1 000 ore de muncă patriotică la ridicarea noii anexe a localului școlii.**
- **Pionierii unităților din școlile județului Timiș au lansat o largă acțiune de confecționare, de recondiționare și de autodotare a laboratoarelor. Astfel, Școala generală nr. 1, Liceul «N. Lenau» din Timișoara, cît și Școlile generale Dumbrăvița, Comloșul Mic, Sag, Libling sau liceele Buziaș, Gătaia, răsună de iureșul acestor «meșteri mari» din ale căror mîini îndemînatice ies complicatele aparate ce vor îmbogăți și vor face și mai interesante orele anului școlar pe care ne pregătim să-l întîmpinăm.**

MINUTUL 21 601...

...va marca momentul în care panglica inaugurală a noii baze sportive și a sălii de gimnastică (Școala generală de 10 ani nr. 1 din Cristuru Secuiesc, județul Harghita) va putea fi tăiată. Atunci, după sute de ore de muncă patriotică (așa s-a ajuns la minutul 21 601) elevii școlii vor avea deplina satisfacție a muncii depuse, mai ales în ultima perioadă a vacanței — estimată la peste 15 000 lei. Școala, grădinile, orașul întreg vor îmbrăca în curînd, datorită pionierilor, haine de sărbătoare, sărbătoarea începerii noului an școlar.

DIN ORAȘUL TG. JIU NI SE TRANSMITE:

- În primul rînd, vrem să vă împărtășim o mare bucurie: Consiliul popular municipal ne-a dat în grijă și gospodărire «Orășelul copiilor». Vrem ca acest minunat loc de distracții — dotat cu pistă de carturi și garaj, mașinuțe, carusel, leagăne — să fie bine întreținut și păstrat de noi toți. De asemenea, vom ajuta cu toții la construirea unui patinoar artificial și la lucrările de construcție a teatrului pentru copii.
- La Școala generală nr. 8, pionierii ajută la efectuarea ultimilor finisări ale noului atelier școlar.
- Școala generală nr. 4 s-a extins. Noi săli de clasă vor fi date în folosință începînd din acest an școlar. Pionierii sînt zilnic prezenți pe șantier, încît și datorită lor, la 17 septembrie, totul va fi gata.
- Orașul a fost împărțit în zone delimitate, știute numai de noi. În aceste zone, unitățile de pionieri stabilite îngrijesc spațiile verzi, asigură frumusețea și curățenia orașului.

COTELE ENTUZIASMULUI

Recunoscuți pentru hărnicia lor, pionierii din municipiul Turda și-au propus să transforme ultima săptămînă a vacanței într-o adevărată sărbătoare a dragostei față de școală. Și pentru că entuziasmul nu poate fi încadrat în rigide date calendaristice, ei s-au apucat, ca niște adevărați gospodari ce sînt, să-și vadă de treabă cu mult timp în urmă. Astfel, pionierii și elevii de la **Școlile generale nr. 1, 2, 4, 5, 8** *au luat în primire cele două mari parcuri ale orașului, unde au organizat adevărate expoziții floricole. Prezenți pe loturile microfermelor școlare, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor de la* **Școlile generale din comunele Mihai Viteazul, Copăceni, Sândulești și Poiana** *desfășoară intense lucrări de strîngere a zarzavaturilor și legumelor. Și lista activităților în curs de desfășurare, sau programate pentru zilele următoare, poate continua fără nici o dificultate.*

A TREISPREZECEA VIZĂ
PENTRU
PAȘAPORTUL CUTEZĂTORII '73
la marele concurs de turism
„TROFEELE VACANȚEI"

TALON
„TROFEELE VACANȚEI"
C 312

PRIETENIA NU ARE VÎRSTĂ

Soarele, la Livada, se ridicase parcă mai sus, iar văpăile lui erau mai fierbinți decît de obicei. Era una din diminețile arzătoare de august, care anunța o nouă zi, zi deosebită în viața pionierilor participanți la cel de al II-lea Forum Național.

— Este într-adevăr o zi deosebită — ziua prieteniei — mi-a confirmat Lidia Tăpălagă, comandanta unității de pionieri de la Școala generală nr. 1 din Suceava, în timp ce ne odihneam sub un castan bătrîn.

Eram în curtea Școlii generale din comuna Vetiș, venisem aici ca oaspeți. Peste cîteva minute urma să ne prindem în hora «prieteniei», invitați și gazde laolaltă. Le priveam atent pe cele două fete — Lidia, în clasa a VII-a, și Corina Suceveanu, noua ei prietenă, într-a IV-a și, în cele din urmă, le-am întrebat:

— Cum de v-ați împrietenit? Este o mare diferență de vîrstă între voi?

— Asta nu poate fi o piedică în calea prieteniei — mi-a răspuns prompt Lidia.

...Întîlnindu-l mai tîrziu pe Fănică Bulgaru (clasa a VII-a, Botoșani), ținîndu-l prietenește de umăr pe Kósa József (clasa a V-a, Vetiș), ca și pe alți mulți prieteni apropiați în zilele de sărbătoare ale Forumului, m-am convins pe deplin că Lidia avea dreptate: prietenia nu are vîrstă!

ECATERINA BOKOR

CEL MAI TÎNĂR „DELEGAT”

În colectivul redacției gazetei «Semafor Cutezătorii», de la Livada. se afla o fetiță cu codițe, mezina redacției. Așa cum era mică, se învîrtea mereu printre noi, cu priviri întrebătoare, gata să ne ajute în orice fel de treburi ale Semaforului Și erau destule! Pe fetiță o chema Ingrid Becker. Noi îi spuneam Inge. În ziua aceea i-am spus: «Inge, ce-ar fi să ne aduci un interviu de la cel mai tînăr participant la Forum?»

— Bine, ne-a raspuns, și a dispărut cu carnetul de reporter în mînă.

Peste puțin timp ne-a adus un interviu luat unui băiat dintr-a II-a, Aristide Iordache.

Rep: Cum te simți printre colegii mai mari?

— Foarte bine.

Rep: Adică?

— Mă înțeleg bine cu ei. Parcă ar fi colegii mei de clasă. Am și cîțiva prieteni! Mi-au împrumutat cărți, mi-au dat bomboane.

Rep: Anul care vine vei primi cravata roșie de pionier. Avînd în vedere că tu ai participat ca invitat la cel de-al II-lea Forum Național, ce ai să le spui colegilor tăi?

— Am să le povestesc despre Forum tot. Cum ne-am jucat, ce cîntece am învățat, ce am vorbit noi că trebuie să facă pionierii ca să fie totul bine. Sper să vin și la al treilea Forum și atunci să am cravata de pionier.

Rep: Forumul acesta a mai fost numit și Forumul prieteniei. Ce crezi despre aceasta?

— Este un nume bun, căci vom pleca de aici legați prin prietenie.

Rep: Care este pentru tine cea mai frumoasă zi din tabăra Forumului?

— Toate zilele!

Ca de obicei, Ingrid se purtase ca un adevărat reporter.

B.CARAGIALE

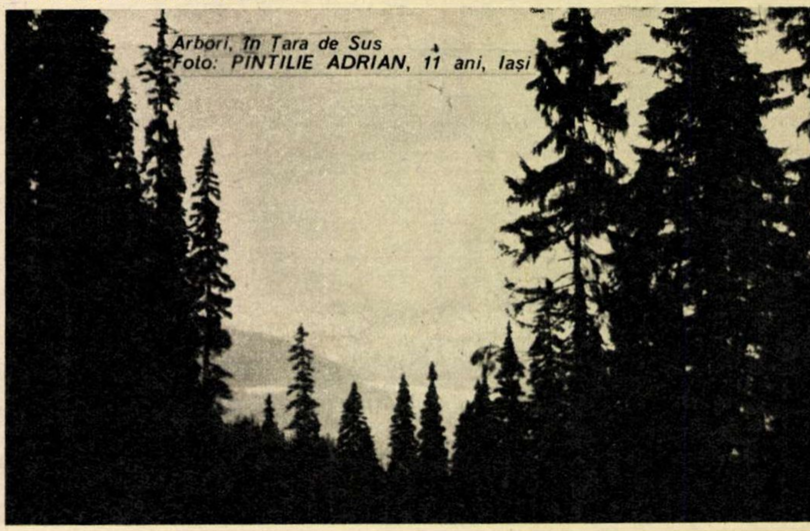

Arbori, în Țara de Sus
Foto: PINTILIE ADRIAN, 11 ani, Iași

CÎMPULUNG MOLDOVENESC: CEA DE A V-A EDIȚIE A CINECLUBURILOR PIONIEREȘTI

Start SPRE MARILE ECRANE!

Vreme de două săptămîni, orașul Cîmpulung Moldovenesc a găzduit pe cei mai tineri operatori, regizori, interpreți, animatori ai activității cinecluburilor pionierești din toată țara.

În cadrul pitoresc al acestei vechi așezări sucevene, înconjurată de pante dulci, smălțuite cu pajiști de-un verde crud, încinse cu un brîu de păduri de brazi, pe străzile înclinate peste care plutea aromă de tei înflorit și de busuioc, s-a așternut animația specifică unei asemenea manifestări.

Cea de a 5-a ediție a festivalurilor cinecluburilor pionierești a reunit, în tabăra din Cîmpulung, 150 de pionieri, membri ai cinecluburilor și mai bine de o sută de instructori preocupați de cultivarea gustului pentru frumos în domeniul filmului.

Zi de zi, în sala de proiecții, se întîlneau membrii juriului și mulțimea de realizatori pentru a vedea filmele, pentru a discuta despre scenarii, despre tehnica de operatorie, despre multitudinea de probleme tehnice pe care o implică creația cinematografică.

Conform tradiției, în afara juriului de specialiști au participat, în calitatea lor de membri ai unui juriu de pionieri și reprezentanții unor cinecluburi cu o activitate mai îndelungată.

Într-o adunare din tabără, unde adesea continuau discuțiile începute în sala de proiecție, am auzit-o pe Cecilia Bîzu, de la cineclubul din Craiova, președinta celui de al doilea juriu, comparînd producțiile prezentate la festivalurile anterioare cu cele din acest an.

— Ne dăm seama cu toții că nu se mai fac filme despre care se pot pune doar calificativele de «curățel», «simplu» și «mititel», filmele prezentate la acest festival au scenarii mai bogate în conținut, iar din punct de vedere tehnic ele ne par mai izbutite. O mare surpriză ne-au făcut-o colegii noștri, membri ai unor cinecluburi de curînd apărute, dar care au realizat chiar de la primii pași creații bune.

Cunoscîndu-i în aceste zile pe cei mai mulți dintre membrii cinecluburilor pionierești, prezenți la Festival, mergînd alături de ei în drumeții sau vizitînd «Muzeul lemnului» din Cîmpulung, expoziția vestitului făuritor de instrumente populare și rapsod, badea Mihai Lăcătuș, sau celebra colecție de peste 4 600 de linguri de lemn adunate din toate regiunile țării de profesorul Ion Țugui, mi-am dat seama ce mult i-a ajutat pe acești elevi îndeletnicirea de cineaști, în descoperirea valorilor autentice din jur, la identificarea directă și simplă a momentelor de viață și activitate. De altfel, și filmele prezentate la acest festival au relevat asemenea calități. Filme cu puternice accente dramatice ca «Strigătul», realizat de cineclubul orașului gazdă a Festivalului, remarcabil prin puterea de sugestie a procedeelor de filmare, documentarul artistic cu titlul plin de poezie «Vin caii și ne mîngîie», realizat de cineclubul din Rădăuți, documentare despre cele mai semnificative momente din activitatea pionierească sau despre ceea ce este specific în diferitele regiuni ale țării, toate aceste creații ale unor debutanți pasionați dau la iveală sentimente de cald patriotism, dragoste față de ținutul natal, optimismul, bucuria de viață.

Am plecat de la acest «festival-școală», cum a fost numită ediția a V-a a acestei reuniuni, cu impresia că această întrecere, cu foarte mulți cîștigători, cucerește interesul a tot mai multor pionieri din orașe și sate și că greutățile inerente acestei îndeletniciri sînt în multe situații înlăturate de ingeniozitatea, de perseverența și puterea de muncă a membrilor acestor nuclee de activitate tehnico-artistică.

MIA IONESCU

SOLONE
CICERONE

ÎN DISCUȚIA SAVANȚILOR:

Copilăria, fantezia, jocul!

Între 28 august — 2 septembrie a.c., s-au desfășurat la București lucrările celui de al IV-lea Simpozion internațional de sociologia sportului, cu tema «Rolul social al jocurilor copiilor».

Simpozionul a reunit 125 de specialiști din aproape 20 de țări ale lumii, cadre universitare, pedagogi, sociologi, cercetători.

Prin problemele dezbătute, s-a urmărit să se aducă substanțiale contribuții la fundamentarea științifică a activității menite să servească formarea și educarea pionierilor și școlarilor, a tinerei generații.

Totodată, simpozionul a constituit un bun prilej de schimburi de opinii între participanți, de apropiere și cunoaștere reciprocă, în numele idealurilor păcii, progresului și cooperării internaționale.

Oaspeții străini au avut posibilitatea să cunoască din realizările țării noastre în diferite domenii, frumusețile peisajului românesc.

Simpozionul a fost organizat de Academia de Științe Sociale și Politice, C.N.O.P., Comitetul Național de Sociologie, Universitatea București și Centrul de cercetări pentru problemele tineretului.

Desfășurarea în bune condiții a Simpozionului a atras aprecierile unanime ale participanților. Prof. univ. doctor **Andrzei Wohl** *(Varșovia), președintele Comitetului Internațional de sociologie a sportului, a spus: «Simpozionul din România are o deosebită însemnătate. Au participat foarte mulți specialiști, așa că schimbul de opinii a fost foarte bogat. Sînt sigur că lucrările vor avea o largă rezonanță pe plan mondial. În România ne-am simțit bine, am fost pretutindeni primiți cu căldură și multă, multă prietenie.»*

Prof. univ. dr. **Abdel Azim Fayyz** *(Egipt) ne-a declarat: «Vreau să mulțumesc Comitetului român de organizare pentru că mi-a oferit posibilitatea să urmăresc referatele extrem de interesante ale unor specialiști români de înaltă calificare. Pentru țara mea, în care cercetările acestea sînt în fază incipientă, posibilitatea unor contacte este de mare importanță.»*

A. Monier *(Franța), specialist în organizarea timpului liber al copiilor, arata, printre altele, că a fost încîntat de vizita pe care a făcut-o la expoziția «Expedițiile Cutezătorii». «Contactele cu Organizația pionierilor din România, a precizat el, au fost și pînă acum bune. Ceea ce face Organizația de pionieri pentru copiii din țara dumneavoastră este minunat, extraordinar. Avem multe de învățat de la români și sîntem interesați în lărgirea contactelor. În totalitatea lor, lucrările Simpozionului din România au contribuit la lărgirea unei colaborări internaționale, în spiritul păcii și al prieteniei între popoarele lumii».*

Am adresat cîtorva participanți și următoarea întrebare:

— De ce unele jocuri dispar și altele se nasc? Se poate face o prognoză asupra jocurilor care vor apărea în anul 2000?

A. Wohl *(Polonia): Știu că în unele perioade copiii s-au jucat într-un fel, în altele, altfel. Uneori frumusețea unui joc a făcut ca acesta să se transmită de la o epocă la alta. La rezistența peste timp a jocului mai pot contribui factori ca tradițiile, moda etc. Dar, ca orice, și jocul are un început — și, evident, un sfîrșit. E dificil de spus ce jocuri vor fi în anul 2000. Poate ar fi mai bine să lăsăm asta pe seama creatorilor de literatură fantastico-științifică.*

Prof. univ. dr. **Nicolai Ponomarev** *(U.R.S.S.): Evoluția jocului trebuie privită în directă legătură cu activitatea productivă și cu existența unor instituții dintr-o epocă.*

Cînd vînătoarea era îndeletnicirea de căpetenie, tragerea cu arcul era un joc prioritar! Cînd au apărut avioanele, planoarele, copiii au inventat tot felul de jocuri legate de aparate de zbor.

De la unele jocuri se păstrează elemente de tradiție la care se adaugă elemente novatoare. Părinții care-i învață pe copii unele jocuri pe care le-au îndrăgit ei, în copilărie, contribuie și la transmiterea unor jocuri.

...ÎN ÎNCHEIERE, O CERTITUDINE: JOCUL ESTE UNA DIN MARILE BUCURII ALE COPILĂRIEI. AȘADAR, SĂ NE JUCĂM DIN TOATĂ INIMA. OARE MAI CONSTITUIE UN SECRET CĂ PÎNĂ ȘI ADULȚILOR LE PLACE UNEORI SĂ SE JOACE? PENTRU CĂ JOCUL ÎNSEAMNĂ SĂNĂTATE, MIȘCARE, FANTEZIE, DESCOPERIRI, ODIHNĂ, PRIETENIE.

Sîmbătă, 1 septembrie, tovarășul Miron Constantinescu, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, i-a primit pe membrii Comitetului Internațional de sociologia sportului, în frunte cu Andrzej Wohl, vicepreședinte al Comitetului, care au participat la cel de-al IV-lea Simpozion internațional de sociologia sportului cu tema «Rolul social al jocurilor copiilor».

La întîlnire au luat parte Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, președintele Comitetului român de organizare a simpozionului și George Ciucu, rectorul Universității din București.

Întrevederea a decurs într-o atmosferă caldă, prietenească.

ush
ACRO